

II. Artikelsgewijs deel (concept 3.3b schoon 16-8-2013)

Artikel 1.1.1

In dit artikel zijn de belangrijkste in het wetsvoorstel gebruikte begrippen omschreven.

aanbieder

De gemeenten kunnen het bieden van maatschappelijke ondersteuning aan degenen die daarop zijn aangewezen, desgewenst geheel of gedeeltelijk zelf ter hand nemen. Maar in veel gevallen zullen zij daarvoor overeenkomsten sluiten met derden of derden daarvoor een subsidie toekennen. Deze derden worden in het wetsvoorstel aangeduid met de term aanbieder. In de omschrijving is vastgelegd dat het kan gaan om aanbieders die een algemene voorziening leveren, maar ook om aanbieders die een maatwerkvoorziening leveren (zie voor deze begrippen hierna).

Met de woorden 'die jegens het college gehouden is' wordt zowel bedoeld op situaties waarin sprake is van een overeenkomst tussen de gemeente en de aanbieder, als op situaties waarin de gemeente een aanbieder een subsidie verstrekt om de verlening van bepaalde activiteiten, diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen geldelijk te ondersteunen en daaraan een voorwaarde is verbonden welke voor de aanbieder een verplichting tot het leveren van die diensten of activiteiten impliceert.

De formulering impliceert dat een derde die zich jegens de cliënt verbindt tot het leveren van bepaalde activiteiten, diensten of zaken, die de cliënt eventueel betaalt met gebruikmaking van een persoonsgebonden budget (zie hierna), in dat verband geen aanbieder in de zin van deze wet is; de regels die deze wet voor aanbieders bevat (hoofdstuk 3), zijn dan ook niet op hem van toepassing. Dat laat onverlet dat die derde zich ook jegens de gemeente kan hebben verbonden tot het leveren van diensten of zaken in het kader van deze wet en daardoor in zoverre wel als aanbieder moet worden aangemerkt. Verder zij erop gewezen dat het college, alvorens aan een cliënt een persoonsgebonden budget wordt verstrekt, wel zal moeten vaststellen of de daarmee in te kopen ondersteuning naar het oordeel van het college van goede kwaliteit is (artikel 2.3.6).

Als voor het leveren van een voorziening een organisatie met personeel en gebouwen nodig is, zal de aanbieder veelal een rechtspersoon zijn, zeker wanneer een zekere continuïteit in de dienstverlening moet worden gewaarborgd. Het is echter ook denkbaar dat een natuurlijk persoon in de uitoefening van een bepaald beroep zich jegens de gemeente verbindt tot het leveren van activiteiten, diensten of zaken in het kader van de uitvoering van deze wet. Ook wanneer een algemene voorziening of een maatwerkvoorziening door de gemeente wordt betrokken van een vrijwilligersorganisatie, kan die organisatie als aanbieder worden beschouwd.

algemene voorziening

Het wetsvoorstel maakt onderscheid tussen 'algemene voorzieningen' en 'maatwerkvoorzieningen'; deze laatste zijn specifiek en op maat erop gericht een individu te ondersteunen bij zijn zelfredzaamheid of participatie of hem beschermd wonen of opvang te bieden.

Het begrip 'maatschappelijke ondersteuning' (zie toelichting op dat begrip) kent drie elementen:

- 1°. bevorderen van de sociale samenhang, de mantelzorg en vrijwilligerswerk, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente, alsmede voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld,
- 2°. het ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving,
- 3°. bieden van beschermd wonen en opvang.

Het eerste element vertaalt zich in allerlei algemene maatregelen die de gemeente neemt. Ook kunnen er algemene voorzieningen worden getroffen voor dit doel, bijvoorbeeld een SHG. Gedacht kan worden aan de toegankelijkheid en veiligheid van de woonomgeving en openbare ruimten zoals leeszalen, het gemeentehuis, etc. De participatie van mensen met een beperking aan het maatschappelijk verkeer zal bevorderd worden als zij zich met hun rolstoel, of met welk hulpmiddel dan ook, gemakkelijk kunnen bewegen in hun woonomgeving, en toegang hebben tot alle openbare faciliteiten.

Om uitvoering te geven aan de twee andere elementen van het beleidsterrein maatschappelijke ondersteuning, kan en moet de gemeente voor specifieke groepen of de gehele bevolking

algemene voorzieningen treffen en aan individuen voor wie dat noodzakelijk is, maatwerkvoorzieningen verstrekken.

Kenmerkend voor een algemene voorziening is dat het gaat om in beginsel vrij toegankelijke - dat wil zeggen: zonder dat eerst een diepgaand onderzoek naar de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van de gebruikers - diensten, activiteiten of zaken, gericht op zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen of opvang. Om misverstand te voorkomen, zij erop gewezen dat het uiteraard ook mogelijk is dat iemand die een aanvraag om een maatwerkvoorziening doet, nadat het college zijn behoefte aan ondersteuning heeft onderzocht, naar een algemene voorziening wordt verwezen. De diensten, activiteiten of zaken kunnen toegankelijk zijn voor specifieke groepen of soms ook voor de gehele bevolking. In het beleidsplan moet worden beschreven welk beleid zal worden gevoerd ter zake van diensten en activiteiten die als algemene voorzieningen in de gemeente beschikbaar zullen zijn ten behoeve van de ondersteuning van de zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen of opvang. Het begrip omvat het organiseren van activiteiten met een sociaal-recreatief of sportief karakter voor specifieke doelgroepen. Ook kan gedacht worden aan een adviesbureau (bijv. advies en informatie), anonieme hulp op afstand of een inloopspreekuur voor alle mensen die kampen met eenzaamheid of geestelijke dan wel geldelijke problemen (bijv. inloop GGZ), algemeen toegankelijke activiteiten voor mensen die anderen willen ontmoeten of een zinvolle invulling willen geven aan de dag of een instantie waar mensen (al dan niet tegen kostprijs) huishoudelijke hulp kunnen verkrijgen, crisisopvang voor daklozen etc. etc.

Omdat algemene voorzieningen toegankelijk zijn zonder voorafgaand onderzoek naar behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van mensen, zal in het algemeen aan de toelating van mensen tot een algemene voorziening geen beschikking van de gemeente voorafgaan, terwijl dat bij een maatwerkvoorziening nadrukkelijk wel het geval is.

Het onderscheid tussen een maatwerkvoorziening en een algemene voorziening werkt door op het vlak van de eigen bijdragen die aan cliënten kunnen worden opgelegd. Ook voor een algemene voorziening kan eventueel een eigen bijdrage van de cliënt in de kosten worden gevraagd (m.u.v. cliëntondersteuning), maar deze bijdrage kan, anders dan die voor een maatwerkvoorziening, niet inkomensafhankelijk zijn.

beschermd wonen

Zie de toelichting op het begrip 'opvang'.

beroepskracht

Aanbieders laten de werkzaamheden die noodzakelijk zijn voor het leveren van de voorzieningen waartoe zij zich jegens de gemeente hebben verbonden, veelal door medewerkers in dienstverband uitvoeren; het komt echter ook voor dat aanbieders een deel van de werkzaamheden in hun opdracht laten verrichten door personen die als zelfstandige zonder personeel (zzp'er) voor hen werkzaam zijn. In beide gevallen wordt degene die de werkzaamheden verricht, in dit wetsvoorstel als beroepskracht aangeduid. Indien een zzp'er zich persoonlijk jegens de gemeente tot het leveren van een voorziening heeft verbonden, is hij zelf de aanbieder. In een aantal artikelen van het wetsvoorstel zijn nadere regels opgenomen inzake beroepskrachten. Met het oog op de leesbaarheid daarvan is daarom deze definitie opgenomen.

burgerservicenummer

Waar in het wetsvoorstel de term bsn wordt gebruikt, wordt bedoeld op het 'burgerservicenummer in de zin van de Wet algemene bepalingen burgerservicenummer.

CAK

Het CAK is het zelfstandig bestuursorgaan, geregeld in de AWBZ, dat ook in het kader van deze wet met de oplegging en inning van eigen bijdragen is belast.

calamiteit

De omschrijving van het begrip 'calamiteit' is gelijk aan die welke in 2005 is opgenomen in de Kwaliteitswet zorginstellingen. De omschrijving bevat de volgende elementen:

Het moet gaan om een niet-beoogde of onverwachte gebeurtenis, de dood van of ernstige schade voor een cliënt tot gevolg hebbend. De gebeurtenis moet betrekking hebben op de kwaliteit van

een voorziening. Dit element geeft aan dat het moet gaan om een gebeurtenis op het gebied van de activiteiten die de aanbieder levert. Dit element verwijst daarmee impliciet naar het kwaliteitssysteem van de aanbieder: een calamiteit is een gebeurtenis die door een goed gestructureerd en goed functionerend kwaliteitssysteem zou moeten worden voorkómen. De begripsomschrijving speelt een rol in de bepaling die aanbieders verplicht van calamiteiten melding te maken bij de toezichthoudende ambtenaar. Het doel van die melding is om het disfunctioneren van het kwaliteitssysteem op te sporen teneinde cliënten te beschermen en het kwaliteitssysteem te kunnen verbeteren.

cliënt

De cliënt is degene die gebruik maakt van een algemene voorziening of aan wie een maatwerkvoorziening wordt verstrekt, maar ook degene die zich bij het college heeft gemeld om een voorziening te ontvangen. In een aantal bepalingen wordt dit begrip gebruikt. In andere bepalingen wordt, al naar gelang de situatie, gesproken over de ingezetene (voor personen van wie nog niet vaststaat of zij cliënt zijn of zullen worden) en betrokkene (als wordt terugverwezen naar een eerder aangeduide persoon).

cliëntondersteuning

Bij de ingeburgerde term 'cliëntondersteuning' gaat het om informatie, advies en algemene ondersteuning die bijdraagt aan het versterken van de zelfredzaamheid en participatie van mensen. Daarnaast omvat 'cliëntondersteuning' informatie, advies en algemene ondersteuning over de mogelijkheden op het vlak van een zo integraal mogelijke dienstverlening (ook bestaande uit hulpmiddelen, woningaanpassingen etc.) op het gebied van maatschappelijke ondersteuning, preventieve zorg, zorg, jeugdzorg, onderwijs, welzijn, wonen, werk en inkomen ten behoeve van het maken van een keuze of het oplossen van een probleem. Dit leidt tot regieversterking van de cliënt (en zijn omgeving) en bevordert de zelfredzaamheid en participatie. De informatie en het advies houden ook in uitgebreide vraagverheldering alsmede kortdurende en kortcyclische ondersteuning bij het maken van keuzes op diverse levensterreinen. Het gaat om informatie en advies aan mensen die voor een vraag of een situatie staan die zodanig complex is dat de persoon het niet zelf of met zijn omgeving op kan lossen. De formulering 'algemene ondersteuning' onderscheidt deze vorm van hulp bij zelfredzaamheid en participatie van de maatwerkvoorziening.

college

Dit wetsvoorstel legt veel taken en verantwoordelijkheden bij het college van burgemeester en wethouders. Om te voorkomen dat steeds deze gehele aanduiding moet worden gebruikt, is voor deze verkorte aanduiding gekozen.

gebruikelijke hulp

In het kader van de indicatiestelling binnen de AWBZ speelt de zogenaamde gebruikelijke zorg een belangrijke rol. Gebruikelijke zorg is de zorg die redelijkerwijs van huisgenoten mag worden verlangd. Hiervoor is geen indicatie mogelijk. De zorg die deze gebruikelijke zorg in omvang en intensiteit overstijgt, wordt als mantelzorg gezien en deze zorg is in principe wel indiceerbaar; dit impliceert dat die zorg alsnog wordt verstrekt als de mantelzorg zou wegvallen. De indicatiesteller bepaalt voor hoeveel professionele zorg iemand in aanmerking komt. De mate waarin mantelzorgers bereid en in staat zijn een deel van deze zorg te bieden, is bepalend voor het aantal uren professionele zorg dat iemand uiteindelijk krijgt. Hierbij speelt de draagkracht van mantelzorgers een rol. Deze is niet voor iedereen gelijk. Voor de ene persoon zal het bieden van één uur zorg per dag het maximum zijn dat hij of zij kan dragen, terwijl voor een ander de grens hoger kan liggen. Deze verschillen worden in belangrijke mate bepaald door de persoonlijke omstandigheden van de mantelzorger (leeftijd, gezinssituatie, eigen gezondheid et cetera). Bij het indicatieproces kan de mantelzorger aangeven welke ondersteuning hij nodig heeft om mantelzorg te kunnen bieden. Het voorgaande geeft aan dat mantelzorg niet gezien kan worden als een soort voorliggende voorziening.

Gemeenten zullen – net als onder de AWBZ gebeurt – moeten bepalen wanneer iemand voor een maatwerkvoorziening in aanmerking komt. In het wetsvoorstel staat voorop dat allereerst wordt bezien of en in hoeverre iemand zelf dan wel met gebruikelijke hulp in staat is zijn problemen op te vangen. Hoewel de daarbij te hanteren uitgangspunten en definities kunnen afwijken van het

systeem dat onder de AWBZ geldt, zullen gemeenten hierop beleid ontwikkelen. Anders zou er sprake kunnen zijn van toeval of van willekeur.

Het gaat, gelet op de definitie, om de echtgenoot, ouders, inwonende kinderen of andere huisgenoten (d.w.z. de personen waarmee betrokkene gezamenlijk een huishouden voert). Van de echtgenoot of partner en van inwonende kinderen mag in het algemeen worden verwacht dat zij hun naaste hulp bieden ('gebruikelijke hulp'). Ook hier speelt de draagkracht van de mantelzorger als gevolg van zijn persoonlijke omstandigheden een rol. Als langs die weg geen oplossing kan worden gevonden, wordt naar andere mogelijkheden (mantelzorg en hulp van anderen uit het sociale netwerk en algemene voorzieningen) gekeken; als ook dat geen soelaas biedt, is de gemeente verplicht ondersteuning te bieden in de vorm van een maatwerkvoorziening.

geweld bij de verstrekking van een voorziening

Bij de verstrekking van hulp staat de veiligheid van de cliënt voorop. Geweld van welke aard dan ook behoort in de hulpverlening achterwege te blijven. De aanbieder en de beroepskracht moeten zich ervan bewust zijn dat de cliënt op hen is aangewezen en van hen afhankelijk is. Van geweld is sprake bij seksueel binnendringen van het lichaam van de cliënt en ontucht met de cliënt in de betekenis die deze termen in het strafrecht hebben. Ontucht met en verkrachting van cliënten hoort ook in de hulpverleningsrelatie niet thuis. Dat geldt ook voor lichamelijk en geestelijk geweld. Bij lichamelijk geweld moet uiteraard in de eerste plaats gedacht worden aan mishandeling in de zin van het Wetboek van Strafrecht, maar het kan ook gaan om vormen van lijfelijke dwang. Bij geestelijk geweld gaat het om elke daad die de cliënt beperkt in zijn vrijheid, ontwikkeling en zelfontplooiing (tenzij die handeling geschiedt op grond van een specifieke wettelijke grondslag). Als zodanig geldt onder andere het bespotten van het lichaam, de houding of het figuur van de ander, het minachten van de persoonlijke activiteiten van de ander, het bekritisieren van handelingen, het geven van negatieve kritiek op alles wat de ander doet, denkt of zegt, de ander vernederen en beschuldigen waardeloos, dom en gek te zijn, het controleren van het gevoelsleven van de ander door beperkingen op te leggen qua vriendschappen of familierelaties, het bestraffen van activiteiten, contacten met anderen, bekritisieren van vrienden en familie, het opeisen van alle aandacht.

In de definitie is tot uitdrukking gebracht dat het moet gaan om geweld dat wordt gepleegd door beroepskrachten die werken voor de aanbieder.

In de definitie is daarnaast ook nadrukkelijk geweld van cliënten tegen elkaar opgenomen. Het moet gaan om geweld van de ene cliënt tegen de andere in een situatie waarin beiden gedurende het etmaal of een dagdeel verblijven in een accommodatie van de aanbieder.

Ook in situaties waarin dat niet het geval is, zal zich geweld tussen cliënten kunnen voordoen. Ook in dergelijke situaties mag van de aanbieder worden verwacht dat hij daartegen zo nodig optreedt. Anders dan bij gezamenlijk verblijf van cliënten in een accommodatie van de aanbieder, ontbreekt in dergelijke gevallen echter de intensiteit die kenmerkend is voor het gedurende het etmaal of een deel daarvan moeten verblijven in dezelfde ruimte, wat maakt dat een cliënt in bijzondere mate kwetsbaar is voor en dus afhankelijk is van optreden tegen geweld waarmee hij wordt geconfronteerd. Alleen in dat soort gevallen is er aanleiding voor de extra bescherming van de cliënt die voortvloeit uit de meldplicht van de aanbieder bij de toezichthouder.

De gekozen formulering brengt met de woorden 'bij de verstrekking van een voorziening' tot uitdrukking dat het gaat om geweld dat moet worden onderscheiden van het geweld in de huiselijke situatie waarop de bepaling over een verplichte meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling betrekking heeft.

huiselijk geweld en huiselijke kring

Huiselijk geweld is een breed begrip waaronder geweld in vele verschijningsvormen wordt verstaan. De gangbare omschrijving van 'huiselijk geweld' luidt: geweld dat gepleegd wordt door iemand uit de huiselijke kring van het slachtoffer, dat wil zeggen partners, gezinsleden, familieleden, mantelzorgers. Met huiselijke kring wordt bedoeld dat de dader en het slachtoffer in een familierelatie tot elkaar staan of dat de dader een huisgenoot of mantelzorger is. De term 'huiselijk' verwijst dus niet naar de plaats waar het geweld zich voordoet, maar naar de relatie tussen pleger en slachtoffer. Huiselijk geweld kan de vorm aannemen van kindermishandeling, van partnergeweld in alle denkbare verschijningsvormen of van mishandeling, uitbuiting of verwaarlozing van ouderen. Door de relatie met de dader is het voor het slachtoffer moeilijk om

contact met de dader te vermijden en is vaak (maar niet altijd) sprake van een stelselmatig karakter, een hoog recidiverisico en hangt het geweld vaak samen met andere problematiek. Het begrip huiselijk in het begrip 'huiselijk geweld' heeft expliciet te maken met de relatie tussen pleger en slachtoffer en niet met de plaats van het geweld. Onder geweld wordt verstaan de aantasting van de persoonlijke integriteit. Het kan daarbij gaan om lichamelijk geweld (mishandeling), psychisch of emotioneel geweld (uitschelden, treiteren, kleineren, bedreiging, stalking), ongewenste seksuele toenadering of seksueel misbruik. Naast partnergeweld vallen ook eengerelateerd geweld en ouderenmishandeling onder de brede noemer huiselijk geweld. Onder de voorgestelde definitie vallen alle vormen van geweld, of deze nu lichamelijk, seksueel of geestelijk van aard zijn en ook de bedreigingen daarmee. Daarbij moet gedacht worden aan een enkele klap of trap met letsel tot gevolg, maar vanzelfsprekend ook aan stelselmatige bedreiging, aanranding of belaging ('stalking'). Verder kan ook gedacht worden aan afpersing of aan beschadiging van persoonlijke bezittingen. De definitie van huiselijk geweld kent geen leeftijdsgrens.

huishoudelijke hulp

In de Wmo was het voeren van een huishouden een van de resultaten waarop de compensatieverplichting betrekking had. Die wet kende in verband daarmee ook het begrip 'huishoudelijke verzorging' in de betekenis van het ondersteunen bij of het overnemen van activiteiten op het gebied van het verzorgen van het huishouden van een persoon dan wel van de leefeenheid waartoe een persoon behoort. In dit wetsvoorstel (zie Algemeen deel van deze toelichting) is ervoor gekozen het ondersteunen bij of het overnemen van het huishouden niet langer expliciet onder de met de gemeentelijke ondersteuning te realiseren resultaten te doen vallen. Dat betekent niet dat mensen nimmer meer in aanmerking zouden kunnen komen voor ondersteuning van het huishouden. Het wetsvoorstel legt de nadruk op de verplichting voor de gemeente om met maatwerk te reageren op iemands behoefte aan ondersteuning van de zelfredzaamheid, voor zover hij niet op eigen kracht of met hulp van zijn sociale netwerk in staat is te achten zijn problemen meester te worden. Dat impliceert dat het college iemand ook kan ondersteunen met huishoudelijke hulp. Daarbij gaat het om het ondersteunen of overnemen van activiteiten in het huishouden dan wel de leefeenheid waartoe de cliënt behoort. Deze vorm van ondersteuning kan in de vorm van een voorziening op maat worden verstrekt, maar kan ook als algemene (schoonmaak)voorziening worden aangeboden.

hulpmiddel

Dit begrip wordt gebruikt ter aanduiding van een breed scala van roerende zaken die bedoeld zijn om beperkingen in de zelfredzaamheid en participatie te verminderen of weg te nemen, zoals rollators, rolstoelen, middelen om het verrichten bepaalde handelingen te vereenvoudigen of mogelijk te maken etc.

kindermishandeling

De definitie van kindermishandeling is gelijk aan die in de Wet op de jeugdzorg; die definitie is hier ten behoeve van de leesbaarheid overgenomen in plaats van te volstaan met een verwijzing naar die wet. Het gaat om elke vorm van voor een minderjarige bedreigende of gewelddadige interactie van fysieke, psychische of seksuele aard, van de kant van de ouders of andere personen ten opzichte van wie de minderjarige in een relatie van afhankelijkheid of van onvrijheid staat; het maakt niet uit of sprake is van actief of passief opdringen; wel is vereist dat daardoor ernstige schade wordt berokkend of dreigt te worden berokkend aan de minderjarige in de vorm van fysiek of psychisch letsel. Onder kindermishandeling dient tevens vrouwelijke genitale verminking te worden verstaan.

maatschappelijke ondersteuning

In de Wmo (artikel 1, eerste lid, onder g) was met behulp van een negental beleidsvelden, ook wel prestatievelden genoemd, omschreven wat 'maatschappelijke ondersteuning' en daarmee wat de reikwijdte van de wet was. Op de genoemde terreinen werden van de gemeente inspanningen verwacht en kon de gemeente door de bevolking worden aangesproken. De gebruikte formuleringen waren zeer ongelijksoortig en bij nader inzien ook niet altijd voldoende concreet.

In verband met de totstandkoming van een Jeugdwet, waarin de 'op preventie gerichte ondersteuning van jeugdigen met problemen met opgroeien en van ouders met problemen met

opvoeden' (artikel 1, eerste lid, onderdeel g, 2°, Wmo) is ondergebracht, behoort dat prestatieveld niet (meer) tot het terrein waarop dit wetsvoorstel van toepassing is.

De overige prestatievelden zijn wel opgenomen in de nieuwe definitie van 'maatschappelijke ondersteuning'. Deze kiest voor een verdeling in drie hoofdelementen en wel als volgt;

1°. bevorderen van de sociale samenhang, de mantelzorg en vrijwilligerswerk, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente, alsmede voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld,

2°. het ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving,

3°. bieden van beschermd wonen en opvang.

Op de verschillende elementen wordt hierna ingegaan.

1°. bevorderen van de sociale samenhang, de mantelzorg en vrijwilligerswerk, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente, alsmede voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld

Dit beleidsterrein (voorheen artikel 1, eerste lid, onderdeel g, 1°, 4° en deels 7°) is ruim en breed geformuleerd. Ten opzichte van de Wmo zijn nu expliciet de bevordering van een inclusieve samenleving en van de veiligheid in de leefomgeving toegevoegd. De gemeente heeft een grote vrijheid om lokaal invulling te geven en prioriteiten te stellen. De verschillen in behoeften variëren immers tussen gemeenten, onder meer vanwege bevolkingssamenstelling en lokale tradities.

Er zijn vele manieren waarop gemeenten de sociale samenhang kunnen bevorderen. Zorgen voor aantrekkelijke plekken waar burgers elkaar kunnen ontmoeten, is daar een voorbeeld van. Belangrijk is dat het bevorderen van de sociale samenhang en veiligheid en leefbaarheid niet alleen ontstaat door de inzet van, door de gemeente gefinancierde, professionele organisaties. Ook, en veelal in eerste instantie, gaat het om de inzet van de naaste omgeving, zoals familie, burens, vrijwilligers in de buurt of in kerkelijke verbanden of bijvoorbeeld de sportvereniging. Dergelijke onderlinge betrokkenheid creëert de 'civil society', meer dan welke professionele organisatie ooit zou kunnen. Het ligt dan ook voor de hand dat de gemeente aansluit bij initiatieven van de bewoners, of dergelijke initiatieven stimuleert, om ervoor te zorgen dat de voorzieningen in de wijk optimaal aansluiten bij de wensen en behoeften van de bewoners.

Het bevorderen van de goede toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking is noodzakelijk voor het bereiken van een inclusieve samenleving, een samenleving die mensen met beperkingen zoveel mogelijk in staat stelt op gelijke voet te participeren, en houdt rechtstreeks verband met het VN verdrag inzake de rechten van personen met een handicap. Die toegankelijkheid geldt zowel voor voorzieningen van maatschappelijke ondersteuning, als voor andere diensten en voor ruimten.

Het bevorderen van sociale samenhang, veiligheid en leefbaarheid raakt ook andere sectoren als wonen, ruimtelijke ordening, integratiebeleid, veiligheid en economie. Het zijn mogelijkheden waarbij de gemeente misschien niet altijd direct, maar zeker in randvoorwaardelijke zin, een stimulerende rol kan spelen.

In de Wmo was als vierde prestatieveld opgenomen het ondersteunen van mantelzorgers en vrijwilligers. Deze vormen van onderlinge hulp van mensen aan elkaar sluiten uitstekend aan bij de aan het onderhavige wetsvoorstel ten grondslag liggende versterking van de eigen verantwoordelijkheid (eerst bezien wat mensen op eigen kracht of met hulp van hun sociale netwerk kunnen doen). De mantelzorger en de vrijwilliger zijn voorbeelden van goed maatschappelijk participeren; zij zijn onderdeel van de oplossing van het probleem waar de gemeente iets aan moet doen. Om die reden hoort in het wetsvoorstel, net als voorheen, tot uitdrukking te worden gebracht dat de gemeente op grond van de wet beleid moet voeren ter ondersteuning van mantelzorgers en vrijwilligers. Omdat vrijwilligerswerk en mantelzorg – ondanks verschillen naar inhoud en motivatie van de betrokkenen – materieel dezelfde onbaatzuchtige inzet voor naasten betreffen, acht de regering het gewenst voor beide zaken in een algemene beleidsopdracht voor de gemeente te voorzien.

Daarnaast is de mantelzorg nadrukkelijker in de wet verankerd. In het wetsvoorstel zijn daarom enige specifieke bepalingen inzake mantelzorg opgenomen. Dat betreft in de eerste plaats de bepaling (artikel 2.2.2) waarin de gemeenten worden verplicht algemene maatregelen te treffen om mantelzorg en vrijwilligerswerk te ondersteunen en mantelzorgers en vrijwilligers te ondersteunen. Daarnaast is voorzien in de verplichting voor gemeenten om in hun verordening te regelen op welke wijze mantelzorgers jaarlijks een blijk van waardering ontvangen (artikel 2.1.6). Voorts is nadrukkelijk als onderdeel van de aan cliënten te verstrekken maatwerkvoorziening geformuleerd dat deze ook omvat kortdurend verblijf in een instelling ter ontlasting van de mantelzorger (artikel 1.1.1 begrip maatwerkvoorziening).

Afzonderlijk onderdeel van prestatieveld 7 was het voeren van beleid ter voorkoming en bestrijding van huiselijk geweld. Dit element is nu onmiddellijk achter het tekstdeel over het bevorderen van de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente geplaatst, waarmee een meer logisch verband bestaat.

2°. het ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving
Dit beleidsterrein (voorheen artikel 1, eerste lid, onderdeel g, 3°, 5°, 6°, 8° en 9°) omvat alle activiteiten van de gemeente (zowel algemene voorzieningen als maatwerkvoorzieningen) die ertoe strekken mensen te helpen maatschappelijk te participeren. De prestatievelden 5° en 6° waren in de Wmo bij uitstek de prestatievelden die de gemeentelijke opdracht bevatten om burgers te ondersteunen bij hun zelfredzaamheid en participatie. De overige drie prestatievelden moeten bij nader inzien eerder worden beschouwd als specifieke onderwerpen waarop de ondersteuning betrekking moet hebben dan als afzonderlijke prestatievelden. Zij zijn daarom nu onder de overkoepelende formulering gebracht.

Met de woorden 'zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving' is tot uitdrukking gebracht dat dit wetsvoorstel mede tot doel heeft dat mensen zo lang mogelijk thuis kunnen blijven wonen. Met het geven van cliëntondersteuning (voorheen artikel 1, eerste lid, onderdeel g, 3°) wordt bedoeld op activiteiten die de burger de weg wijzen in het veld van maatschappelijke ondersteuning. Het kan hierbij zowel gaan om algemene voorzieningen zoals (voldoende) informatiepunten, als om meer specifieke voorzieningen, zoals hulp bij het verkrijgen van maatschappelijke ondersteuning. Het is wenselijk dat de gemeente zich daarbij laat leiden door de één-loketgedachte: een burger moet in principe op één plaats over het gehele scala van voorzieningen de nodige informatie kunnen verkrijgen. Daarbij dient de gemeente zich niet te beperken tot die voorzieningen waar zij zelf over gaat, maar ook informatie te geven over relevante aanpalende terreinen, zoals zorg en wonen.

In artikel 1, eerste lid, onder g, onderdelen 5° en 6°, van de Wmo waren twee prestatievelden omschreven die beide betrekking hebben op mensen met een somatische, psychogeriatrische of psychiatrische of anderszins chronische psychische aandoening of beperking, of een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking.

In de nieuwe formulering is dit beknopter omschreven met de formulering 'ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen'. Die ondersteuning kan plaatsvinden met algemene voorzieningen en maatwerkvoorzieningen. De begrippen 'zelfredzaamheid' en 'participatie' zijn afzonderlijk gedefinieerd. In de Wmo werden hiervoor de aanduidingen 'zelfstandig functioneren' en 'deelname aan het maatschappelijk verkeer' gebruikt.

In het kader van dit wetsvoorstel gaat het om mensen met een somatische, psychogeriatrische of psychiatrische of anderszins chronische psychische aandoening of beperking, of een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking. Het gaat hier in alle gevallen om kenmerken van de persoon.

Als prestatieveld 8° kende de Wmo activiteiten van de gemeente op het terrein van de openbare geestelijke gezondheidszorg. Het gaat om activiteiten ter preventie van (ernstige) psychosociale problemen en het begeleiden van de betrokken personen. Ook deze vallen onder de nieuwe omschrijving met dien verstande dat daaronder, net als in de Wmo, niet is begrepen de psychosociale hulpverlening bij rampen. Deze taak is geregeld in de Wet publieke gezondheid.

Het negende prestatieveld van de Wmo betrof de verantwoordelijkheid voor verslavingsbeleid. Het ging daarbij om activiteiten gericht op mensen met verslavingsproblemen, met inbegrip van de bestrijding van overlast en preventie. Individuele geneeskundige verslavingszorg en begeleiding behoorden daar niet onder, aangezien die zorg valt onder de Zvw en de AWBZ. De gemeentelijke verantwoordelijkheid ten aanzien van verslaafde mensen zoals opgenomen in de Wmo valt eveneens onder de nieuwe omschrijving van maatschappelijke ondersteuning. De verantwoordelijkheid is in feite groter geworden. Geneeskundige behandeling wordt weliswaar nog steeds gefinancierd via de Zvw, maar langdurige begeleiding van verslaafden (die voorheen uit de AWBZ werd gefinancierd) is nu op grond van dit wetsvoorstel ook een verantwoordelijkheid voor gemeenten.

3°. bieden van beschermd wonen en opvang

In artikel 1, eerste lid, onder g, onderdeel 7° van de Wmo was als prestatieveld omschreven de opvang en vrouwenopvang. Deze beide begrippen waren verder omschreven in artikel 1, eerste lid, onderdelen c en d. Met dit wetsvoorstel is ook het beschermd wonen, een ander species van het genus opvang, in samenhang met de opvang geregeld. Voor een toelichting wordt verwezen naar de toelichting hierna op de begrippen beschermd wonen en opvang.

maatwerkvoorziening

De ondersteuning die de gemeente moet leveren, bestaat allereerst uit de eerder beschreven algemene voorzieningen. Voor zover iemand echter niet op eigen kracht of met hulp van zijn sociale netwerk zelfredzaam kan zijn of maatschappelijk kan participeren en gebruikmaken van een algemene voorziening dit probleem ook niet of onvoldoende oplost, zal de gemeente op aanvraag voor betrokkene zorgvuldig moeten bezien met welk pakket van op de persoonskenmerken, behoeften en mogelijkheden van die persoon afgestemde diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen of andere maatregelen kan worden bewerkstelligd dat de zelfredzaamheid kan worden bevorderd, betrokkene maatschappelijk kan participeren of wordt voorzien in de behoefte aan beschermd wonen of opvang.

In de formulering is nadrukkelijk vastgelegd dat een maatwerkvoorziening voor een cliënt ook omvat de toewijzing van een voorziening voor kortdurend verblijf in een instelling ter ontlasting van de mantelzorger. Hetzelfde geldt voor het (op zijn behoefte afgestemde) vervoer dat iemand nodig heeft om aan het maatschappelijke verkeer te kunnen deelnemen of gebruik te kunnen maken van algemene voorzieningen en van een maatwerkvoorziening.

Het begrip 'maatwerkvoorziening' duidt beter dan het voorheen gebruikelijke begrip 'individuele voorziening' aan dat het niet alleen gaat om een of meer concrete en herhaalbaar in te zetten vormen van een aanbod aan activiteiten, maar onder omstandigheden ook om een op maat van de persoon gesneden afgestemd geheel van maatregelen; daarbij kan het gaan om vormen van hulp die beschikbaar zijn ter ondersteuning van verschillende cliënten, maar ook om op maat voor iemand bedachte oplossingen.

mantelzorg

De Wmo kende het begrip 'mantelzorg'. Mantelzorg is daar omschreven als langdurige zorg die niet in het kader van een hulpverlenend beroep wordt geboden aan een hulpbehoevende door personen uit diens directe omgeving, waarbij zorgverlening rechtstreeks voortvloeit uit de sociale relatie en de gebruikelijke hulp van huisgenoten voor elkaar overstijgt.

Ook in dit wetsvoorstel, waarin grote nadruk wordt gelegd op de inschakeling van het sociale netwerk van mensen die ondersteuning nodig hebben voor hun zelfredzaamheid en participatie, is mantelzorg van groot belang. Allereerst is mantelzorg maatschappelijk van groot belang voor een leefbare samenleving en sociale samenhang; daarnaast draagt mantelzorg in aanzienlijke mate bij tot het betaalbaar houden van de collectieve arrangementen. De regering verwacht dat de ondersteuning van mantelzorgers en vrijwilligers door de gemeente met de al beschreven versterkte wettelijke basis zeker zal worden geïntensiveerd.

De algemene en ruime formulering in de Wmo kende geen beperking tot mantelzorg voor personen die maatschappelijke ondersteuning ontvangen en omvatte dus in beginsel ook mantelzorg aan personen die zorg in de zin van de AWBZ ontvangen. Deze ruime formulering bracht met zich dat de gemeentelijke taak in het kader van de Wmo (artikel 1, eerste lid, onderdeel g, 4°) ook het ondersteunen van mantelzorgers van personen met AWBZ-zorg omvatte. Ook de artikelen 19a en

19b van de Wmo die gingen over de uitkering van een blijk van waardering aan mantelzorgers, hadden betrekking op de ruim omschreven groep mantelzorgers, met inbegrip van die welke een persoon met AWBZ-zorg met hun zorg ondersteunen. In de praktijk is de verstrekking van een mantelzorgersuitkering in de Regeling maatschappelijke ondersteuning beperkt tot mantelzorgers van personen die extramurale AWBZ-zorg ontvangen; mantelzorgers die hulp verlenen aan personen die intramurale AWBZ-zorg ontvangen, kwamen niet voor een mantelzorguitkering in aanmerking.

De definitie van mantelzorg (en daarmee de reikwijdte van het begrip 'mantelzorger') is in dit wetsvoorstel beperkt tot hulp ten behoeve van zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen of opvang. Daarmee vallen mantelzorgers die hulp verlenen aan personen die AWBZ-zorg ontvangen, niet meer onder de reikwijdte van de gemeentelijke taak met betrekking tot mantelzorgers (artikel 2.2.2) en evenmin onder de bepaling (artikel 2.1.6) die gemeenten opdraagt te voorzien in een jaarlijks blijk van waardering voor mantelzorgers. Deze beperking is in lijn met de reikwijdte van de bestaande mantelzorguitkering (geen uitkering voor mantelzorg aan personen die intramurale AWBZ-zorg ontvangen). In plaats van een uitkering voor mantelzorgers van personen die niet met verblijf gepaard gaande AWBZ-zorg ontvangen, komt op grond van artikel 2.1.6 nu een blijk van waardering voor mantelzorgers van personen die hulp verlenen aan mensen die zijn aangewezen op enige vorm van ondersteuning door de gemeente (zie verder de toelichting bij artikel 2.1.6).

Het is waardevol dat mensen zich op basis van de sociale relatie die zij met iemand hebben, soms langdurig en intensief, inzetten om een ander te helpen. In de omschrijving is vastgelegd dat het gaat om hulp die voortvloeit uit een tussen personen bestaande sociale relatie. Bij het verlenen van mantelzorg gaat het om het bieden van iets extra's dat qua duur en qua intensiteit de normale gang van zaken overstijgt. Het gaat om hulp die verder gaat dan de hulp die mensen geacht worden elkaar te geven op basis van algemeen aanvaarde opvattingen over wat gebruikelijke hulp is. Vaak is er – in tegenstelling tot normale situaties in het huishouden – sprake van een situatie die wordt gekenmerkt door het in de knel komen van maatschappelijke verplichtingen en persoonlijke voorkeuren.

Tot slot brengt de omschrijving tot uitdrukking dat het gaat om hulp die niet wordt verleend in de uitoefening van een hulpverlenend beroep.

meetinstrument en professionele standaard

De gemeente stelt ingevolge het wetsvoorstel de kwaliteitseisen die zij nodig acht. Het wetsvoorstel bevat daarnaast als kwaliteitseis dat de aanbieder van een maatwerkvoorziening moet zorgen voor ondersteuning van goede kwaliteit (artikel 3.1). Het wordt wenselijk en vanzelfsprekend geacht dat de aanbieders van ondersteuning, in samenspraak met andere betrokken partijen, zoals de gemeenten, komen tot het ontwikkelen van landelijke kwaliteitsstandaarden. Net zoals dat voor de zorg het geval is, is ook voor de maatschappelijke ondersteuning erin voorzien dat het Kwaliteitsinstituut toetst of deze standaarden zorgvuldig en deugdelijk tot stand komen en kan het, zo nodig (doorzettingsmacht) bij uitblijven daarvan, zelf een standaard doen ontwikkelen.

De begrippen 'professionele standaard' en 'meetinstrument' spelen een rol in het kader van het kwaliteitsbeleid. In verband met de daarop betrekking hebbende bepalingen is ook voorzien in een begripsomschrijving van 'meetinstrument' en 'professionele standaard', welke inhoudelijk gelijk is aan die welke in de Zvw¹ worden opgenomen.

De professionele standaard beschrijft wat goede hulpverlening is vanuit het perspectief van de cliënt.

Een 'professionele standaard' is een overkoepelende term en omvat meerdere instrumenten die een hulpverleningsproces kunnen beschrijven zoals een richtlijn, module, kwaliteitsindicator, norm, standaard of organisatiebeschrijving die betrekking heeft op een geheel of een deel van een specifiek hulpverleningsproces, ongeacht de plaats van hulpverlening of omschrijving van de aanbieder, vanuit het perspectief van de cliënt. De instrumenten die deel kunnen uitmaken van een professionele standaard verschillen in de wijze waarop ze het hulpverleningsproces beschrijven:

---

¹ Wijziging van de Wet cliëntenrechten zorg en andere wetten in verband met de taken en bevoegdheden op het gebied van de kwaliteit van de zorg (33 243). **NB nog niet aanvaard**

- Richtlijnen zijn documenten bestaande uit een set van aanbevelingen, adviezen en handelingsinstructies ter ondersteuning van de besluitvorming van de beroepskrachten in de maatschappelijke ondersteuning en cliënten, evidence-based en gericht op het expliciteren van doeltreffend en doelmatig handelen.
- Een standaard geeft vanuit het cliëntenperspectief een zo actuele en zo mogelijk op wetenschappelijk onderbouwde inzichten gebaseerde functionele beschrijving van de multidisciplinair georganiseerde individuele preventie en hulp, ook inhoudende de ondersteuning bij zelfmanagement gedurende het complete hulpverleningscontinuüm, alsmede een beschrijving van de organisatie van de betreffende preventie en hulp en de relevante prestatie-indicatoren.
- Een module beschrijft een generieke component in de hulpverlening. Dezelfde module kan daardoor voor verschillende ondersteuningssituaties worden toegepast.
- Normen zijn erkende afspraken, specificaties of criteria over een product, dienst of een methode (veldnormen). In de praktijk worden veldnormen opgesteld en vastgesteld door de betrokken beroepsgroepen. Er is een nader onderscheid mogelijk in streefnormen en veiligheidsnormen. De laatste categorie betreft normen die minimumvoorwaarden (ondergrens) bevatten ten aanzien van proces en structuur voor het leveren van goede hulp.
- Een kwaliteitsindicator is een meetbaar element in de verlening van hulp dat een indicatie geeft over de kwaliteit. Een kwaliteitsindicator kan zelfstandig onderdeel uitmaken van een professionele standaard. Het kan immers voorkomen dat ten aanzien van een bepaald hulpverleningsproces wel kwaliteitsindicatoren zijn ontwikkeld maar dat andere onderdelen van een professionele standaard niet nodig worden bevonden.

De verschillende instrumenten behoeven niet altijd allemaal deel uit te maken van een professionele standaard. Dit is afhankelijk van de ondersteuningsvraag of het hulpverleningsproces dat beschreven wordt in de professionele standaard.

Een professionele standaard is te beschouwen als een norm waarbij de aanbieder in het specifieke geval steeds de afweging moet maken of de standaard hulpverlening moet worden geboden dan wel in het belang van de cliënt afwijking noodzakelijk is. Indien in het belang van de participatie van de cliënt afwijking van de professionele standaard noodzakelijk is, is de aanbieder daartoe gehouden.

'Meetinstrument' is de verzamelnaam voor landelijk opgestelde kwaliteitsindicatoren en gevalideerde vragenlijsten. Indicatoren zijn een vorm van een meetinstrument, maar in verschillende sectoren worden ook andere – soms vervangende, soms aanvullende – middelen gebruikt om kwaliteit te meten. Ook het gestructureerd bevragen van de cliënt valt onder de term meetinstrument.

Meetinstrumenten zoals kwaliteitsindicatoren beschrijven niet wat goede hulpverlening is, maar beschrijven hoe een indicatie kan worden verkregen of goede maatschappelijke ondersteuning is verleend. Het is daarom beter om meetinstrumenten naast professionele standaarden te definiëren en niet als onderdeel ervan. Het Zorginstituut Nederland zal stimuleren dat bij de professionele standaarden zoveel als mogelijk ook meetinstrumenten worden ontwikkeld.

Evenals professionele standaarden moeten meetinstrumenten zelf van goede kwaliteit zijn. Zij moeten dus net zoals professionele standaarden aan bepaalde voorwaarden voldoen. De voorwaarden worden opgenomen in de beleidsregel die het Zorginstituut Nederland vaststelt op basis van artikel 66b, tweede lid van de Zvw. De meetinstrumenten die aan die voorwaarden voldoen, worden opgenomen in het register van het Zorginstituut Nederland. Aanbieders hebben een wettelijke verplichting om informatie te leveren op basis van de in het register opgenomen meetinstrumenten.

persoonsgebonden budget

De omschrijving legt met de woorden 'een bedrag waaruit namens het college betalingen worden gedaan' vast dat de middelen bij het college in beheer blijven. Artikel 2.6.1 regelt dat de Sociale verzekeringsbank (SVB) voor alle gemeenten de uitvoering van de persoonsgebonden budgetten verzorgt. De SVB verricht de betaling. Het gaat om hulpverleners die de cliënt diensten leveren ter ondersteuning of die hem zaken leveren dan wel zijn woning verbouwen met het oog op zijn zelfredzaamheids- of participatieprobleem ('van derden heeft betrokken').

Uit de formulering volgt dat het persoonsgebonden budget moet worden gezien als een subsidie. Het gevolg is dat gemeenten in voorkomend geval met behulp van de bepalingen van de Awb teveel of ten onrechte verstrekte bedragen bij dwangbevel kunnen terugvorderen. Zoals eerder

aangegeven, zijn de hier bedoelde derden die de cliënt inschakelt, geen aanbieder in de zin van het wetsvoorstel, zodat zij niet rechtstreeks onder de voor aanbieders geldende regels vallen; wel geldt ook voor ondersteuning die met een persoonsgebonden budget wordt ingekocht, de voorwaarde dat deze van goede kwaliteit moet zijn (zie artikel 2.3.6).

beschermd wonen en opvang

In de Wmo verschilden de omschrijvingen van de begrippen 'maatschappelijke opvang' en 'vrouwenopvang' materieel slechts in die mate van elkaar dat vrouwenopvang was omschreven als een species van het genus maatschappelijke opvang, speciaal gericht op vrouwen die de thuissituatie hebben verlaten in verband met relationele problemen of geweld. Zoals in het algemeen deel van deze toelating al is uiteengezet, wordt met dit wetsvoorstel tevens uitvoering gegeven aan het advies van de Commissie De Jong waarin is voorgesteld de vrouwenopvang uit te breiden tot andere personen die wegens relationele problemen of geweld in de thuissituatie onderdak en begeleiding behoeven.

Er bestaat daarom geen aanleiding meer voor het hanteren van twee begrippen. Slechts op een plaats in het wetsvoorstel (artikel 1.2.2) is het nog wel van belang onderscheid te maken; dat betreft de bepaling die het voor gemeenten mogelijk maakt om vreemdelingen die rechtmatig in ons land verblijven, opvang te weigeren als zij minder dan drie maanden in ons land aanwezig zijn of daarna als zij nog werkzoekend zijn. In dat artikel is geregeld dat die bevoegdheid niet bestaat als de opvang nodig is in verband met huiselijk geweld. Om die reden wordt het onderscheid tussen 'vrouwenopvang' en 'maatschappelijke opvang' verlaten. In de formulering is verduidelijkt dat het verlaten van de thuissituatie al dan niet in verband met huiselijk geweld kan hebben plaatsgevonden.

In de omschrijving zijn de woorden 'informatie en advies' weggelaten, omdat deze activiteiten al onder het begrip 'maatschappelijke ondersteuning' en onder 'begeleiding' vallen. Ook de zinsnede 'door een of meer problemen, al dan niet gedwongen' zijn weggelaten, omdat deze niet noodzakelijk zijn; iemand die zonder problemen (multiproblematiek) de thuissituatie verlaat, zal geen beroep op opvang doen en de gemeente hoeft in de nieuwe opzet van de wet aan zo iemand in elk geval geen opvang te verlenen; het woord 'gedwongen' was overbodig omdat opvang kon worden geboden zowel wanneer van 'gedwongen' verlaten van het huis sprake was als wanneer daarvan geen sprake was.

Met dit wetsvoorstel worden 'opvang' en 'beschermd wonen' in verband met elkaar genoemd als onderdeel van de definitie van maatschappelijke ondersteuning.

In beide gevallen gaat het om het bieden van onderdak en begeleiding van personen die niet in staat zijn zich op eigen kracht te handhaven in de samenleving. Het tekstelement 'niet in staat zijn zich op eigen kracht te handhaven in de samenleving' is voor beschermd wonen en opvang van belang. Slechts wanneer wordt vastgesteld dat iemand (blijvend of tijdelijk) niet in staat is zich op eigen kracht in de samenleving te handhaven, is er aanleiding voor de gemeente om die persoon te ondersteunen.

Daarvan kan allereerst sprake zijn als iemand is vanwege zijn psychische of psychosociale problemen is aangewezen op een beschermde woonvorm. Daarnaast kan daarvan ook sprake zijn wanneer iemand vanwege ernstige relationele problemen of in verband met risico's voor zijn veiligheid (bijv. in verband met huiselijk geweld) de thuissituatie met grote spoed heeft moeten verlaten en nog niet gewaarborgd is dat zij of hij veilig kan terugkeren dan wel veilig elders kan worden gehuisvest. Ook wanneer iemand door andere dan relationele problemen de thuissituatie heeft verlaten en niet in staat blijkt voor zichzelf vervangend onderdak te organiseren, is aan het criterium voldaan. In beide gevallen zal gewoonlijk ook enige vorm van begeleiding zijn aangewezen. Bij beschermd wonen gaat het om mensen bij wie onderdak, toezicht en begeleiding niet afhankelijk zijn van op genezing gerichte zorg. Wanneer het gaat om personen die de thuissituatie hebben verlaten om op vakantie of op avontuur te gaan of op zoek te gaan naar werk, is er voor het bieden van opvang door de gemeente geen aanleiding. Van dergelijke personen mag worden verwacht dat zij zelf zorg dragen voor onderdak.

Op grond van het wetsvoorstel worden (samenwerkende) gemeenten ook verantwoordelijk voor het bieden van een maatwerkvoorziening in de vorm van beschermd wonen. Tot nu toe is het wonen in een accommodatie van een instelling met daarbij behorende begeleiding een aanspraak

op grond van de AWBZ (als onderdeel van het bredere artikel 9 van het Besluit zorgaanpak AWBZ). De zorg voor deze cliënten gaat op het tijdstip van invoering van het wetsvoorstel over van het zorgkantoor dat voor hen de AWBZ uitvoert, naar de (centrum)gemeente die mede namens andere gemeenten de zorg voor het RIBW overneemt.

participatie en zelfredzaamheid

Dit wetsvoorstel regelt, voortbouwend op hetgeen in de Wmo was geregeld, de gemeentelijke verantwoordelijkheid voor het ondersteunen van mensen die er niet op eigen kracht of met hulp van hun sociale netwerk in slagen zelfredzaam te zijn of te participeren in de samenleving. De Wmo omschreef een aantal prestatievelden voor de gemeente en voorzieningen die de gemeente kon inzetten en leek daarmee de nadruk vooral te leggen op wat de gemeente zou moeten bereiken. In de nieuwe opzet staat echter de eigen verantwoordelijkheid van de burger en zijn sociale netwerk veel nadrukkelijker voorop en is de gemeente alleen aan zet voor zover de burger niet zelf of met de hulp van dat netwerk tot participatie kan komen. Daarom is ervoor gekozen in het wetsvoorstel niet langer de prestatievelden en voorzieningen voorop te zetten, maar met behulp van de begrippen 'zelfredzaamheid' en 'participatie' voorop te stellen wat in beginsel van de burger zelf verwacht wordt. Deze beschrijven wanneer van iemand gezegd kan worden dat hij of zij zelfredzaam is of participeert op een zodanig niveau dat er voor de overheid in beginsel geen reden bestaat om daarin bij te springen.

De omschrijving van 'zelfredzaamheid' bevat twee elementen:

- het uitvoeren van de noodzakelijke algemene dagelijkse levensverrichtingen,
- het voeren van een gestructureerd huishouden.

Algemene dagelijkse levensverrichtingen (ADL) zijn de handelingen die mensen dagelijks in het gewone leven verrichten, met inbegrip van persoonlijke verzorging. Het begrip wordt gebruikt om te bepalen in hoeverre iemand zelfredzaam is. Iemand die als gevolg van lichamelijke en geestelijke beperkingen ADL-verrichtingen niet zelf kan doen, zal hulp nodig hebben en, indien hij zoveel hulp nodig heeft dat het niet verantwoord is dat hij zonder enige vorm van (vrijwel) continu toezicht en hulp leeft, misschien zelfs niet langer thuis kan blijven wonen. Voor de zelfredzaamheid van mensen zijn de volgende algemene dagelijkse levensverrichtingen van belang: in en uit bed komen, aan- en uitkleden, bewegen/lopen, gaan zitten en weer opstaan, lichamelijke hygiëne, toiletbezoek, eten/drinken, medicijnen innemen, ontspanning, sociaal contact.

Bij 'participatie' gaat het om het deelnemen aan het maatschappelijke verkeer, dit wil zeggen dat iemand, ondanks zijn lichamelijke of geestelijke beperkingen, op gelijke voet met anderen in redelijke mate mensen kan ontmoeten, contacten kan onderhouden, boodschappen kan doen en aan maatschappelijke activiteiten kan deelnemen. Daarvoor is het ook een vereiste dat hij zich kan verplaatsen.

SHG

Het wetsvoorstel draagt het college in artikel 2.2.5 op om (in samenwerking met de colleges van andere gemeenten) ervoor te zorgen dat er een organisatie is die de in dat artikel opgesomde taken op het terrein van huiselijk geweld uitvoert. Het wetsvoorstel duidt die organisatie aan met de term 'steunpunt huiselijk geweld'. Met het oog op de leesbaarheid van het wetsvoorstel is voorzien in een korte en hanteerbaardere aanduiding.

sociaal netwerk

Het wetsvoorstel gaat nadrukkelijk uit van het beginsel dat slechts ondersteuning wordt geboden door de gemeente indien iemand daarin niet zelf of met hulp van personen uit zijn sociale netwerk kan voorzien. In verband daarmee is een definitie van dat begrip opgenomen. Tot het sociale netwerk worden gerekend de personen uit de huiselijke kring (zie de toelichting bij dat begrip) en andere personen met wie iemand een sociale relatie onderhoudt; dit omvat ook de mantelzorger. Met dat laatste worden personen bedoeld andere personen met wie hij regelmatig contacten onderhoudt zoals burens, medeleden van een vereniging etc.). Uit de definitie als zodanig vloeit geen verplichting voor deze personen voort om iemand bij te staan. De vraag of er personen in het sociale netwerk zijn aan wie iemand hulp zou kunnen en mogen vragen, komt aan de orde bij het onderzoek dat de gemeente verricht wanneer iemand zich tot de gemeente wendt.

toezichthoudende ambtenaar

In de artikelen 5.1 en 5.2 is bepaald dat het college en de minister personen aanwijzen die belast zijn met het houden van toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens deze wet. Ook in andere bepalingen komt de toezichthouder soms aan de orde. Om die reden is een begripsomschrijving opgenomen. Uit de Awb vloeit voort dat degenen die op grond van de wet als toezichthouder zijn aangewezen, beschikken over een aantal daaraan verbonden bevoegdheden en plichten.

voorziening

Hiervoor is beschreven dat de gemeente algemene voorzieningen treft en daarnaast aan personen die daarop zijn aangewezen, maatwerkvoorzieningen levert. Met het oog op de bepalingen waarin beide tegelijk aan de orde zijn, is ook het begrip voorziening, dat de beide andere begrippen omvat, omschreven.

woningaanpassing

Dit begrip wordt gebruikt ter aanduiding van zowel een bouwkundige ingreep (d.w.z. een verbouwing) als een woontechnische ingreep (d.w.z. het aanbrengen van speciale voorzieningen in de woning zonder aantasting van het gebouw) in of aan een woonruimte. De inhoud van het begrip komt daarmee overeen met artikel 7 van de Wmo.

zelfredzaamheid

Zie de toelichting op het begrip 'participatie'.

Artikel 1.1.2

eerste lid

In artikel 1, tweede tot en met zevende lid, van de Wmo was geregeld wie voor de toepassing van die wet werden gelijkgesteld met 'echtgenoot'. Die bepalingen hielden verband met de in de artikelen 15 en 16 van de Wmo opgenomen mogelijkheid tot het opleggen van een inkomensafhankelijke eigen bijdrage en het verlenen van een financiële tegemoetkoming, waarbij was bepaald dat deze afhankelijk konden worden gesteld van het inkomen van degene aan wie maatschappelijke ondersteuning werd verleend en zijn echtgenoot. Intussen vindt voor de berekening van de eigen bijdragen na een wetswijziging in 2012 ook een zgn. vermogensinkomensbijtelling plaats, waardoor een deel van het opgebouwde vermogen meetelt voor het beoordelen van de draagkracht. Ook in andere wetten op het sociale terrein is of was een dergelijke bepaling gebruikelijk (o.a. de AWBZ en de Wet voorzieningen gehandicapten). Met het oog op de leesbaarheid van het wetsvoorstel is ervoor gekozen deze bepalingen in een afzonderlijk artikel onder te brengen. Van inhoudelijke wijzigingen is geen sprake. De bepaling kan ook van belang zijn bij het in kaart brengen van de mogelijkheden van iemand om zelf of met hulp van zijn sociale netwerk een oplossing voor zijn participatieprobleem te realiseren.

tweede lid

In de begripsomschrijving van de met gehuwden gelijkgestelde personen (onderdeel a), is het criterium 'duurzaam' niet opgenomen. Dit heeft tot doel te voorkomen dat personen die feitelijk een gezamenlijke huishouding voeren, pas na verloop van enige tijd ook als zodanig kunnen worden aangemerkt. Het niet opnemen van het duurzaamheidscriterium heeft niet tot gevolg dat een kortdurend verblijf in de woning van een ander er al toe leidt dat de betrokkenen worden geacht elkaars partners te zijn. Daartoe dient er immers sprake van te zijn dat de betrokkenen het hoofdverblijf in dezelfde woning hebben. Bij tijdelijk verblijf is daarvan geen sprake.

Er is een toereikende rechtvaardiging om voor de bloedverwanten in de eerste graad een uitzondering te maken op de gelijkstelling met gehuwden. Het gaat hierbij om de relatie tussen ouders en kinderen, waarbij de samenwoning in de regel voortvloeit uit de huidige of vroegere afhankelijkheidsrelatie van het kind ten opzichte van de ouders. Hierbij is geen sprake van een vrijwillige keus om een nieuwe, voorheen nog niet bestaande gezamenlijke huishouding te gaan voeren, hetgeen ten grondslag ligt aan de huwelijkse samenlevingsvorm die het uitgangspunt vormt voor een gelijke behandeling van andere samenlevingsvormen.

Van 'duurzaam gescheiden levende' echtgenoten (onderdeel b) is sprake indien het een door beide betrokkenen of door een van hen gewilde verbreking van de echtelijke samenleving betreft,

waardoor ieder afzonderlijk zijn eigen leven leidt als ware hij niet met de ander gehuwd en deze toestand door ten minste een van hen als bestendig is bedoeld. Ook een door geen van beide echtgenoten gewilde toestand, die voor de voorzetting van de echtelijke samenleving een daadwerkelijk beletsel vormt en waarvan redelijkerwijs niet valt te verwachten dat de echtelijke samenleving kan worden hervat, kan worden aangemerkt als een situatie van duurzaam gescheiden leven. Dit doet zich bijvoorbeeld voor wanneer de echtgenoot voor langere tijd in een psychiatrische inrichting is opgenomen en geen positieve wijziging in diens geestestoestand is te verwachten. Voorts kan worden gedacht aan de in Nederland wonende politieke vluchteling die gedwongen is geweest zijn gezin in het land van herkomst achter te laten.

derde en vierde lid

In het derde lid wordt verduidelijkt in welke situaties sprake is van gezamenlijke huisvesting. Daarvoor is doorslaggevend of de betrokkenen feitelijk dezelfde woning bewonen. In de redactie van dit lid wordt dit aangegeven door te spreken van 'het hoofdverblijf hebben in dezelfde woning'. Hiermee wordt voorkomen dat bijvoorbeeld aan het loutere feit dat een van hen elders een eigen woning heeft, ongeacht of deze daar feitelijk gehuisvest is, de conclusie wordt verbonden dat er geen sprake kan zijn van een gezamenlijk gevoerde huishouding. Het begrip 'woning' sluit aan bij de Huursubsidiewet. Dit is voor het college een duidelijk hanteerbaar begrip. In de uitvoering van de Huursubsidiewet wordt onder een woning een zelfstandige woning verstaan, dat wil zeggen een woning voorzien van een eigen toegang, waarbij geen wezenlijke woonfuncties zoals woon- en slaapruiimte, was- en kookgelegenheid en toilet met andere woningen worden gedeeld. Eigen toegang houdt in dat men de woonruimte kan bereiken zonder daarbij vertrekken of gangen te hoeven passeren waarover anderen zeggenschap hebben, omdat zij huurder of eigenaar zijn. Huurders van een woning in zogenoemde centraalwonenprojecten hebben meestal de beschikking over een geheel zelfstandige wooneenheid. Daarnaast heeft men met andere bewoners de mogelijkheid om van gemeenschappelijke voorzieningen gebruik te maken. Ondanks de aanwezigheid van die gemeenschappelijke voorzieningen, is ingeval van een geheel zelfstandige wooneenheid toch sprake van een woning.

In de praktijk wordt het college geconfronteerd met samenwonende partners die meedelen dat hun relatie er een is van verhuurder en (onder)huurder of kostgever en kostganger. Ook als de betrokkenen documenten overleggen waaruit dat zou moeten blijken, behoeft dat niet te betekenen dat het college hen als alleenstaanden moet aanmerken. De loutere aanwezigheid van een contract of van bewijsstukken dat huur of kostgeld wordt betaald, staat er immers niet aan in de weg dat de betrokkenen mogelijk in feite een gezamenlijke huishouding voeren. Bij (onder)huurders en kostgangers is sprake van een zuiver zakelijke relatie. Daarvan is geen sprake als er een mate van financiële verstrengeling aanwezig is, die verder reikt dan de betaling van de huur of het kostgeld en een wederzijdse verzorging die niet beperkt blijft tot het onderhoud van de gehuurde kamer of de levering van de overeengekomen diensten, zoals de maaltijden of de bewassing. Zoals dat ook het geval is in andere situaties waarin de betrokkenen beweren niet elkaars partners te zijn, kan het college een onderzoek instellen naar de feitelijke omstandigheden van de betrokkenen. Als daaruit blijkt dat de betrokkenen in werkelijkheid een gezamenlijke huishouding voeren, moet worden geconcludeerd dat de overgelegde stukken een onjuiste weergave zijn van de feitelijke situatie en dat de betrokkenen als partners dienen te worden aangemerkt. Bij de beoordeling of sprake is van een gezamenlijke huishouding, kan het college steunen op de jurisprudentie die in de loop der jaren is ontwikkeld.

In het vierde lid worden de situaties aangegeven waarin het college zonder nader onderzoek kan concluderen dat de betrokkenen een gezamenlijke huishouding voeren. Uit de aanhef van dit lid blijkt dat deze bepaling betrekking heeft op samenwonenden. Van een gezamenlijke huishouding wordt daarom uitgegaan als de betrokkenen én gezamenlijk gehuisvest zijn én verkeren in een van de hier genoemde situaties. Onderdeel b ziet ook op de situatie dat, hoewel er geen erkenning van een kind heeft plaatsgevonden, uit de relatie van de betrokkenen een kind is geboren. Dit laatste is geen gegeven dat in de bevolkingsadministratie is opgenomen. Handelingen of mededelingen van de betrokkenen kunnen echter aanwijzing zijn dat hiervan sprake is, bijvoorbeeld dat de man aangifte doet van de geboorte van het kind.

§ 2. Algemene bepalingen

Artikel 1.2.1

Het wetsvoorstel heeft betrekking op het gehele terrein van de maatschappelijke ondersteuning, d.w.z.:

- 1°. bevorderen van de sociale samenhang, de mantelzorg en vrijwilligerswerk, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente, alsmede voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld,
- 2°. het ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving,
- 3°. bieden van beschermd wonen en opvang.

Dit artikel is een kernbepaling van het wetsvoorstel. In artikel 1.2.1 is in algemene zin verankerd dat ingezetenen, afhankelijk van de aard van hun problematiek, in aanmerking komen voor maatschappelijke ondersteuning in de vorm van een maatwerkvoorziening. Er is geen sprake van een ongeclausuleerd recht. In dit wetsvoorstel staat voorop dat de gemeente vaststelt welk beleid er wordt gevoerd op het terrein van de maatschappelijke ondersteuning en dat in de gemeentelijke beleidsplannen en verordeningen wordt vastgelegd welke maatwerkvoorzieningen de gemeente biedt en op welke wijze en op basis van welke criteria wordt vastgesteld of zij daarvoor in aanmerking komen. Met de woorden 'overeenkomstig de bepalingen van deze wet' is tot uitdrukking gebracht dat het recht op een maatwerkvoorziening slechts bestaat, voor zover de gemeentelijke beleidsplannen en verordeningen voorzien in het bieden van die maatwerkvoorziening en het college op basis van artikel 2.3.2 en 2.3.5 heeft vastgesteld dat betrokkene op die voorziening is aangewezen.

Om een maatwerkvoorziening te krijgen, moeten de ingezetenen zich wenden tot het college van de gemeente waarin zij wonen. Waar het de opvang en het beschermd wonen betreft, kunnen ingezetenen van elke Nederlandse gemeente zich tot elk college wenden. Aldus is gewaarborgd dat, net als onder de Wmo (artikel 20, zesde lid), altijd opvang aanwezig is, waar iemand ook verkiest zich heen te begeven (landelijke toegankelijkheid). Nu intussen niet langer sprake is van een specifieke uitkering voor opvang en vrouwenopvang, is in het wetsvoorstel, anders dan in de Wmo, niet langer de beperking aangebracht dat dit slechts geldt voor de met een door het rijk verstrekte specifieke uitkering bekostigde opvangvoorzieningen. Ook is met de formulering de landelijke toegankelijkheid van het beschermd wonen gewaarborgd.

Omdat het wetsvoorstel, net als de Wmo, betrekking heeft op de gemeentelijke taken voor de eigen ingezetenen, is voor een recht van personen die geen ingezetenen van de gemeente zijn en bijvoorbeeld slechts een 'band' met de gemeente hebben, omdat zij daar werkzaam zijn, geen plaats. Daarin wijkt het wetsvoorstel, net als de Wmo, af van de ziektekostenverzekeringen die op basis van Verordening 338/2004 inzake de coördinatie van sociale zekerheidsstelsels ook toegankelijk moeten zijn voor ingezetenen van de andere lidstaten van de EU die in Nederland werkzaam zijn.

Onderdeel a betreft ingezetenen die in verband met een beperking, chronische psychische of psychosociale problemen niet op eigen kracht of met hulp van personen uit hun sociale netwerk in staat zijn tot zelfredzaamheid of participatie.

Onderdeel b betreft ingezetenen met psychische of psychosociale problemen die niet in staat zijn zich op eigen kracht te handhaven in de samenleving en daarom beschermd wonen nodig hebben.

Onderdeel c betreft ingezetenen die de thuissituatie hebben verlaten en niet in staat zijn zich op eigen kracht te handhaven in de samenleving en daarom opvang nodig hebben.

Artikel 1.2.2

Dit artikel bevat een regel die specifiek van toepassing is op ingezetenen die vreemdeling zijn en in Nederland rechtmatig verblijf houden. Het gaat derhalve om een *lex specialis* voor vreemdelingen die ook ingezetenen zijn. Ook deze komen in beginsel in aanmerking voor ondersteuning met een maatwerkvoorziening.

Bedoeling van dit artikel, dat inhoudelijk gelijk is aan artikel 8 van de Wmo, is duidelijk te maken dat de bepalingen van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet 2000 van toepassing zijn op

maatwerkvoorzieningen. Voorwaarde daarvoor is dat sprake moet zijn van rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, onder a tot en met e en l, van de Vreemdelingenwet 2000.

Artikel 8 van de Wmo sloot aan bij de bepalingen hierover in de Wet werk en bijstand. Op één onderdeel verschilde het artikel echter van die wet. In de Wet werk en bijstand is namelijk gebruik gemaakt van de mogelijkheid in artikel 24, tweede lid, van een Europese richtlijn². Artikel 24, vijfde lid, van die richtlijn biedt de mogelijkheid om het recht op sociale bijstand te onthouden aan burgers van de Europese Unie, gedurende de eerste drie maanden van verblijf of in de periode daarna als nog geen werk is gevonden. Deze mogelijkheid ziet op de bevoegdheid om anderen dan werknemers, zelfstandigen, of personen die deze status hebben behouden, en hun familieleden, het recht op sociale bijstand te onthouden. De Wmo kende die mogelijkheid aanvankelijk niet. Met een recente wetwijziging³ is artikel 8 gewijzigd om dat verschil met de Wet werk en bijstand weg te nemen. Daarbij is een tweede lid opgenomen dat gemeenten de mogelijkheid biedt om ook voor de opvang gebruik te maken van de uitzonderingsmogelijkheid uit de richtlijn. Dit artikel impliceert overigens niet dat het voor gemeenten verboden is om burgers van de Europese Unie, gedurende de eerste drie maanden van verblijf of in de periode daarna als nog geen werk is gevonden, opvang te bieden. Gemeenten hoeven deze personen geen opvang te bieden, maar mogen dat uiteraard desgewenst, indien de situatie daar aanleiding toe geeft, wel. Door een wijziging van het eerste lid van artikel 8 van de Wmo maakte de wetwijziging duidelijk dat de uitzonderingsmogelijkheid niet van toepassing was op vrouwenopvang.

De wetwijziging is gerealiseerd omdat daaraan in de gemeentelijke praktijk een dringende behoefte was gebleken. Die behoefte werd veroorzaakt doordat met name in de grote steden burgers van de Europese Unie in toenemende mate een beroep deden op opvang. Het ging daarbij in veel – maar niet in alle – gevallen om burgers uit Midden- en Oost-Europese landen. De steden constateerden dat diverse vormen van nachtopvang door groepen burgers van de Europese Unie in toenemende mate werden beschouwd als goedkope slaapgelegenheid. Daar zijn deze vormen opvang echter niet voor bedoeld; een toenemende druk op de opvang kan leiden tot een tekort aan plaatsen voor de 'echte' doelgroep.

Gemeenten weigerden voor de wetwijziging EU-onderdanen die niet tot de doelgroep van opvang behoren, in veel gevallen al toegang, omdat de noodzaak tot opvang ontbrak of geen sprake was van 'multiproblematiek'. Met de uitzonderingsbepaling zijn de gemeenten echter eenvoudiger in staat om burgers van de Europese Unie die minder dan 3 maanden dan wel werkzoekend in Nederland zijn, de toegang tot opvang te weigeren. Daardoor wordt bereikt dat bijvoorbeeld voorzieningen voor nachtopvang niet worden bevolkt door groepen waarvoor deze niet bedoeld zijn. Voorts kan daarmee – indirect – worden voorkomen dat capaciteits- of verdringingsproblemen in de opvang ontstaan.

Een beroep op opvang door de in artikel 24, tweede lid, van de in de richtlijn bedoelde EU-onderdanen wordt met deze wijziging per definitie beschouwd als onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel.

eerste lid

Net als in het verleden, is vastgelegd dat vreemdelingen die tot de aangewezen categorieën behoren, recht hebben op maatwerkvoorzieningen. Onder de in dit lid bedoelde vreemdeling wordt ook verstaan de vreemdeling die kenbaar maakt het slachtoffer te zijn van mensenhandel en daarvan aangifte doet. Deze persoon maakt dan gebruik van van beschermingsregeling die is opgenomen in de Vreemdelingencirculaire (voorheen hoofdstuk B9, daarom vaak aangeduid als de 'B9-regeling'). Deze vreemdeling krijgt een tijdelijke verblijfsvergunning (voor de duur van het

---

² Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Richtlijn 2004/38/EG).

³ Wijziging van de Wmo om te regelen dat eigen bijdragen voor maatschappelijke opvang en vrouwenopvang door gemeenten bij verordening worden geregeld, en vervolgens door of namens hen worden vastgesteld en geïnd, en dat de toegang tot maatschappelijke ondersteuning voor vreemdelingen die rechtmatig in Nederland verblijf houden, in bepaalde gevallen wordt uitgesloten (Stb. 2013, 302).

strafproces) en komt gedurende deze periode in aanmerking voor voorzieningen op grond van dit wetsvoorstel.

tweede lid

De met de wetswijziging aangebrachte beperking, met inbegrip van de uitzondering daarop voor vrouwenopvang, is in dit lid opgenomen. In verband met de uitbreiding van de vrouwenopvang tot de opvang van alle personen die in verband met huiselijk geweld de thuissituatie hebben verlaten, is voor opvang die plaatsvindt in verband met huiselijk geweld, een daaraan aangepaste uitzondering geformuleerd. Daaraan is toegevoegd dat ook het beschermd wonen niet onder de uitzonderingsmogelijkheid valt.

derde lid

Zonder geldige verblijfstitel in Nederland verblijvende vreemdelingen kunnen op grond van dit wetsvoorstel in beginsel geen rechten doen gelden. Hierop kan een uitzondering worden gemaakt bij amvb. Van deze mogelijkheid zou gebruik kunnen worden gemaakt om slachtoffers van mensenhandel in afwijking van het eerste en tweede lid toch toegang te verlenen tot opvang. Het kan wenselijk zijn niet-rechtmatig verblijvende vreemdelingen of categorieën daarvan gelijk te stellen met rechtmatig verblijvende vreemdelingen wat de verlening van bepaalde voorzieningen betreft. Mogelijk bestaat daar zelfs een verplichting toe. Een dergelijke verplichting kan voortvloeien uit een verdrag of uit een besluit van een volkenrechtelijke organisatie. Het derde lid biedt daarvoor de basis.

vierde lid

Deze bepaling maakt het mogelijk om in die gevallen dat er op grond van het derde lid wel een verplichting bestaat, te bepalen dat het college zorg draagt voor het verlenen van de aangewezen voorzieningen.

HOOFDSTUK 2. Maatschappelijke ondersteuning

§ 1. Opdracht gemeente

Artikel 2.1.1

Dit artikel bevat de taakopdracht aan de gemeenten om zorg te dragen voor maatschappelijke ondersteuning en is daarmee de basisbepaling wat betreft de verantwoordelijkheid van de gemeente. De taakopdracht heeft betrekking op alle onderdelen van het begrip 'maatschappelijke ondersteuning'.

eerste lid

In het eerste lid is vanwege het grote belang daarvan met de woorden 'bevordert in dat verband een goede toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking' expliciet tot uitdrukking gebracht dat de bevordering van een inclusieve samenleving een van de belangrijke opdrachten van de gemeente is. Ook is expliciet in de taakopdracht opgenomen dat de ondersteuning van de gemeente erop gericht moet zijn dat mensen zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen blijven.

tweede lid

In het tweede lid is, aansluitend bij het decentrale karakter van deze wet, voorop gesteld dat de gemeenten de eerstverantwoordelijke zijn waar het gaat om het stellen van regels over en het handhaven van de kwaliteit van de ondersteuning. De gemeente is de eerste aangewezen om kwaliteitseisen voor de te verlenen voorzieningen te formuleren en op de naleving daarvan toe te zien. Dit laat onverlet dat daarnaast in hoofdstuk 3 enige basale landelijke eisen aan aanbieders worden gesteld.

In de volgende paragrafen worden de gemeentelijke taken nader uitgewerkt.

Artikel 2.1.2 *eerste lid*

In het wetsvoorstel staat voorop dat de gemeente, als dichtst bij de burger staande overheidsorganisatie, niet alleen de verantwoordelijkheid moet dragen voor de ondersteuning van burgers die het zonder die ondersteuning niet redden, maar ook moet kunnen beschikken over een grote mate van eigen keuzevrijheid wat betreft de daarvoor geschikte middelen. Dat geldt te meer waar de regering het van groot belang acht dat oplossingen op maat van het probleem van de burger worden geboden. Tegelijk moet worden gewaarborgd dat de burgers van de gemeente optimaal worden betrokken bij het te voeren beleid en de vaststelling van de regels over de ondersteuning (zie ook de toelichting op artikel 2.1.3).

Daarom zet het eerste lid voorop dat de gemeenteraad periodiek (bijv. eens per vier jaar) zijn beleidsvoornemens op het terrein van de maatschappelijke ondersteuning in een beleidsplan moet vastleggen. Er is afgezien van een vaste termijn voor het plan, omdat zowel denkbaar is dat plannen vaker dan bijvoorbeeld eens in de vier jaren moeten worden aangepast, als minder vaak. Dat beleidsplan moet, op basis van een goede analyse van de bestaande situatie, op hoofdlijnen de beleidsvoornemens bevatten, op basis waarvan het college besluiten kan nemen of handelingen kan verrichten.

tweede lid

Op zich is met het eerste lid, in combinatie met de wettelijke begripsomschrijvingen, de taakopdracht aan de gemeente helder geformuleerd. Toch is er met het oog op de duidelijkheid voor de burgers, voor gekozen in het tweede lid meer expliciet aan te geven op welke punten het beleidsplan beleidsvoornemens zal moeten bevatten.

onderdeel a

Het beleidsplan zal moeten beschrijven welke voornemens de gemeente heeft op het vlak van sociale samenhang, veiligheid en leefbaarheid en het voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld. De formulering omvat expliciet ook wat de voornemens zijn met betrekking tot het realiseren van een inclusieve samenleving.

onderdeel b

Ook zal de gemeente moeten aangeven wat zij van plan is op het gebied van het ondersteunen van mantelzorgers en vrijwilligers. Dit onderdeel is apart genoemd, om het belang van bevordering en bemoediging van mantelzorg en vrijwilligerswerk te benadrukken. Mantelzorg en vrijwilligerswerk zijn – in het licht van de beoogde sociale samenhang, leefbaarheid, zelfredzaamheid en participatie – van groot maatschappelijk belang. Daarom moet in het plan ook goed in kaart worden gebracht wat de gemeente doet om de inzet van mantelzorgers en andere vrijwilligers ten behoeve te ondersteunen. Deze maatregelen, gericht op het faciliteren van het werk van mantelzorgers en vrijwilligers, moeten worden onderscheiden van hetgeen de gemeente doet om aan mantelzorgers een blijk van waardering voor hun inzet te geven (artikel 2.1.6).

onderdeel c

Het is van belang dat de gemeente in haar beleid alle burgers bereikt, met name ook burgers die een ondersteuningsbehoefte hebben, maar zelf niet of slecht in staat zijn om hulp te vragen. Om die reden schrijft dit onderdeel voor dat gemeenten in het plan aandacht moeten schenken aan een actieve benadering van deze burgers, zodat signalen van gewenste ondersteuning tijdig worden opgevangen en zo nodig actief hulp wordt aangeboden.

onderdeel d

Een ander onderdeel zal moeten zijn welke stappen worden genomen op het vlak van preventie (en daarmee impliciet ook) vroegtijdige signalering van problemen. De gemeente zal zich, met het oog op het beperken van de kosten van ondersteuning, inspanningen willen getroosten om te voorkomen dat ingezetenen in een situatie komen te verkeren dat zij aangewezen zullen zijn op maatschappelijke ondersteuning.

onderdeel e

In veel gevallen zal met een algemene voorziening kunnen worden bijgedragen aan de ondersteuningsbehoefte van burgers. In het plan moet daarom worden opgenomen welke

algemene voorzieningen de gemeente ten behoeve van zelfredzaamheid, participatie en opvang zal bieden. Daarbij gaat het om een aanbod van diensten of activiteiten dat, zonder voorafgaand onderzoek naar de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van de gebruikers, toegankelijk is, zoals inloopactiviteiten voor mensen die zich eenzaam voelen, voorzieningen die burgers in staat stellen een zinvolle dan wel gestructureerde invulling te geven aan de dag, of een vorm van vervoer een algemene vervoersvoorziening die mensen met een lichamelijk gebrek in staat stelt om aan het maatschappelijke verkeer deel te nemen.

Hulp op afstand en cliëntondersteuning zijn door de gemeente op grond van het wetsvoorstel verplicht te bieden algemene voorzieningen. De gemeente heeft wel beleidsvrijheid bij de inrichting daarvan. Ook daaraan moet in het plan aandacht worden besteed.

onderdeel f

De kern van het wetsvoorstel is uiteraard dat de gemeente – om te bevorderen dat mensen zo lang mogelijk in hun eigen leefomgeving kunnen blijven - mensen die op eigen kracht, met gebruikelijke hulp, met mantelzorg of met andere hulp van personen uit hun sociale netwerk niet of onvoldoende in staat zijn tot zelfredzaamheid en participatie, ondersteunt met bij hun situatie passende maatwerkvoorzieningen. In het beleidsplan moet daarom met bijzondere zorgvuldigheid aandacht worden geschonken aan de wijze waarop de gemeente in individuele gevallen ondersteuning biedt, dat wil zeggen welke maatwerkvoorzieningen zij biedt. In het plan zal in hoofdlijnen moeten zijn aangegeven wat de gemeente onderneemt om betrokkenen met maatwerkvoorzieningen terzijde te staan en hoe zij in een gegeven geval te werk gaat om te onderzoeken wat de persoonskenmerken, de behoeften en de voorkeuren van de betrokkene zijn, met welke problemen hij kampt en wat daarvoor de meest passende oplossing zou zijn.

onderdeel g

In het plan zal ook moeten worden beschreven hoe de gemeente voorziet in passende maatwerkvoorzieningen op het gebied van beschermd wonen en opvang aan mensen die niet in staat zijn zich op eigen kracht te handhaven in de samenleving.

derde lid

In het derde lid is tot uitdrukking gebracht dat met het wetsvoorstel vooral wordt beoogd te bevorderen dat mensen zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen blijven (onderdeel a). Het plan dient hierop gericht te zijn. In het verlengde van preventie en vroegtijdige signalering is daarom ook van belang dat de gemeente in kaart brengt hoe zij de zelfredzaamheid en participatie van mensen kan verbeteren om aldus te bevorderen dat zij zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen blijven.

Het derde lid legt tevens vast dat ook beschermd wonen en opvang erop moeten zijn gericht dat mensen uiteindelijk weer zoveel mogelijk in staat zullen zijn om zich op eigen kracht in de maatschappelijk te handhaven en wellicht weer in een eigen woning te verblijven (onderdeel b).

vierde lid

Dit lid benoemt enige onderwerpen die in het plan bijzondere aandacht behoeven.

Dit betreft niet zozeer de te treffen voorzieningen of maatregelen, als wel de wijze waarop wordt gewaarborgd dat daarbij voldoende aandacht wordt besteed aan zaken die van groot belang zijn voor de kwaliteit van de dienstverlening.

In de eerste plaats gaat het om wat de gemeente zal doen om te waarborgen dat sprake is van een zo integraal mogelijke dienstverlening op het gebied van maatschappelijke ondersteuning, publieke gezondheid, zorg, jeugdzorg, onderwijs, welzijn, wonen, werk en inkomen. Het is immers van belang dat burgers niet van het ene loket naar het andere worden gestuurd en met veel verschillende hulpverleners te maken krijgen wanneer zij met problemen kampen die mogelijk een integrale aanpak vergen.

In de tweede plaats zal de gemeente moeten aangeven welke mogelijkheden zij ziet om deze integrale dienstverlening door middel van samenwerking met zorgverzekeraars en zorgaanbieders als bedoeld in de Zvw te bereiken. Met het oog op een goede ondersteuning van de burger moeten gemeenten in voorkomend geval de totale problematiek van betrokkene in kaart brengen om een zo goed mogelijk bij zijn probleem passende oplossing te kunnen bieden (artikel 2.3.2). Dat betekent niet dat de gemeente op grond van deze wet ook gehouden zou zijn problemen op te lossen waarvoor betrokkene een beroep kan doen op andere partijen. Maar waar mogelijk moet de

dienstverlening van de verschillende partijen wel optimaal worden afgestemd. Daarom moet de gemeente met die partijen overleggen en afspraken maken over de mogelijkheden om door middel van samenwerking te komen tot een zo integraal mogelijke dienstverlening. Wat de gemeente op dit vlak onderneemt, moet in het beleidsplan worden aangegeven.

Het derde aspect waaraan in het beleidsplan expliciet bijzondere aandacht moet worden gegeven, is op welke wijze rekening wordt gehouden met keuzemogelijkheden voor degenen aan wie een maatwerkvoorziening wordt verstrekt en aan kleine doelgroepen. In de Wmo (artikel 3, vierde lid, onderdelen e en f) was bepaald dat in het beleidsplan aandacht moest worden besteed aan de keuzevrijheid met betrekking tot activiteiten van maatschappelijke ondersteuning en de wijze waarop het college en de gemeenteraad zich hadden vergewist van de behoeften van kleine doelgroepen. De nu voorgestelde bepaling draagt de gemeenteraad nadrukkelijk op bijzondere aandacht te schenken aan de keuzemogelijkheden voor de gebruikers van alle maatwerkvoorzieningen en met name die voor kleine doelgroepen; bij het opstellen van het plan zal daarmee rekening moeten worden gehouden. Voorkomen moet worden dat de gemeenten onvoldoende oog zouden hebben voor kwetsbare burgers met specifieke problemen die slechts bij enkelen voorkomen. Daarom zal het beleidsplan zich er rekenschap van moeten geven dat er wellicht bijzondere maatregelen noodzakelijk zijn voor de ondersteuning van kleine doelgroepen. Voor een bij de behoeften van burgers aansluitende ondersteuning lijkt het van groot belang dat de burger aan wie een maatwerkvoorziening wordt toegekend, zoveel mogelijk een bij zijn voorkeuren passende aanbieder kan kiezen of, wanneer die niet door de gemeente is gecontracteerd, met behulp van een persoonsgebonden budget desgewenst zelf een andere partij kan inschakelen om hem te ondersteunen. Tegelijk mag niet uit het oog worden verloren dat het van belang is dat de gemeente uit het oogpunt van kostenbeheersing de mogelijkheid moet hebben slechts aanbieders te contracteren die zo doelmatig mogelijk werken.

Als vierde specifieke aandachtspunt voor het plan is voorgeschreven dat nadrukkelijk moet worden ingegaan op wat de gemeente zal doen om te komen tot een inclusieve samenleving, opdat ook mensen met een beperking volwaardig kunnen participeren.

Artikel 2.1.3 eerste lid

Het beleidsplan is het document waarin het gemeentelijke beleid wordt vastgelegd en periodiek wordt bijgesteld op basis van de veranderende ontwikkelingen en de ervaringen. Daarnaast zal de gemeenteraad – mede met het oog op duidelijkheid voor de burger over de van de overheid te verwachten prestaties en de rechtszekerheid – bij verordening een aantal zaken moeten regelen die noodzakelijk zijn om de wet en het beleidsplan goed uit te voeren.

tweede lid

Het tweede lid schrijft voor welke onderwerpen in de verordening moeten worden geregeld.

onderdeel a

Bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening komt het op maatwerk aan. Gemeentelijke vrijheid is nodig omdat de behoeften van inwoners per gemeente kunnen verschillen en de sociale en fysieke infrastructuur per gemeente anders is. Ook het aanbod van algemene voorzieningen is niet in iedere gemeente gelijk. Algemeen gebruikelijke zaken kunnen daarbij worden uitgesloten (zie toelichting bij artikel 2.3.5, derde en vierde lid). Het is derhalve niet mogelijk of wenselijk dat in de verordening limitatief wordt geregeld welke maatwerkvoorzieningen zullen worden verstrekt. In artikel 1.2.1 is in algemene termen omschreven in welke gevallen iemand in aanmerking komt voor de verschillende maatwerkvoorzieningen. In de verordening zal de gemeente aan de hand van geschikte en toepasbare criteria meer in detail en concreet nader moeten afbakenen in welke gevallen iemand voor een maatwerkvoorziening in aanmerking komt. Het ligt in de rede ervan uit te gaan dat deze criteria zullen kunnen en moeten verschillen naar gelang van de verschillende denkbare maatwerkvoorzieningen, zoals hulp bij het verrichten van de noodzakelijke algemene dagelijkse levensverrichtingen, hulp bij het voeren van een gestructureerd huishouden, hulp bij het deelnemen aan het maatschappelijke verkeer of het leveren van beschermd wonen of opvang. Ook moet worden geregeld op welke wijze wordt vastgesteld of iemand voor een maatwerkvoorziening in aanmerking komt. In het wetsvoorstel zijn de zaken benoemd (zie artikel 2.3.2) die in kaart moeten worden gebracht. De gemeente is verder vrij in de keuze van de procedure die leidt tot de vaststelling dat iemand wel of niet voor ondersteuning in aanmerking

komt. Zij kan dat doen door zelf te onderzoeken wat de ondersteuningsbehoefte van betrokkene is, maar kan dit ook door een derde laten doen. Voorop staat dat de Awb (artikel 3:2) het college verplicht om bij de voorbereiding van een besluit (op een aanvraag om ondersteuning) de nodige kennis te vergaren over de relevante feiten en de af te wegen belangen.

onderdeel b

Het wetsvoorstel gaat ervan uit dat ondersteuning in beginsel door de gemeente (of namens de gemeente door een aanbieder) wordt geleverd. Het wetsvoorstel geeft betrokkene echter in beginsel ook de mogelijkheid te kiezen voor de verstrekking van een persoonsgebonden budget, waarmee hij in de gelegenheid wordt gesteld zijn ondersteuning zelf in te kopen. Hij heeft daarmee een bredere keuzemogelijkheid om de ondersteuning te krijgen op een wijze die bij zijn voorkeuren aansluit dan wanneer hij deze krijgt van een van de door de gemeente ingeschakelde aanbieders. Het wetsvoorstel (artikel 2.3.6) bepaalt aan welke voorwaarden moet zijn voldaan om van deze mogelijkheid gebruik te kunnen maken. Het college beoordeelt of daarvan sprake is. In de verordening moet worden vastgelegd hoe de hoogte van het persoonsgebonden budget wordt vastgesteld; dat zal, gegeven het maatwerkarakter van de te verstrekken individuele ondersteuning, per maatwerkvoorziening kunnen verschillen. Hier is van belang dat de hoogte van het persoonsgebonden budget, wil een persoonsgebonden budget voor de cliënt een zinvol alternatief zijn, zodanig zal moeten zijn dat de cliënt met het persoonsgebonden budget de vastgestelde ondersteuning ook werkelijk kan inkopen, terwijl anderzijds voor de gemeente van belang is dat dit alternatief slechts zinnig zal zijn wanneer inzetten van een persoonsgebonden budget doelmatiger is, d.w.z. het persoonsgebonden budget niet hoger is dan de kosten van een maatwerkvoorziening dat voor een gemeente door een aanbieder wordt geleverd. Dit lid biedt gemeenten de mogelijkheid om in de verordening te differentiëren tussen de hoogte van het persoonsgebonden budget voor professionele ondersteuning en niet-professionele ondersteuning.

onderdeel c

Op individuele voorzieningen die op grond van de Wmo werden verleend, was de Kwaliteitswet zorginstellingen van toepassing, met inbegrip van de in die wet voor de minister en de IGZ opgenomen toezicht- en handhavingsbevoegdheden. Dit wetsvoorstel legt de verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van voorzieningen in de eerste plaats bij de gemeente. Het is aan de gemeente om in de verordening te bepalen welke kwaliteitseisen worden gesteld aan aanbieders van voorzieningen. Die eisen zullen ook betrekking kunnen hebben op de deskundigheid van het in te schakelen personeel. Daarbij zijn de kwaliteitseisen die zijn vervat in de artikelen 3.1 tot en met 3.5 en die zich rechtstreeks tot aanbieders richten, uitgangspunt. De eis dat een voorziening wordt verleend volgens de professionele standaard biedt veel ruimte voor de gemeenten om in overleg met organisaties van cliënten en aanbieders te werken aan professionele standaarden voor de ondersteuning. Het ligt overigens in de rede deze regels, net als die waarop de onderdelen d en e betrekking hebben, in breder verband af te stemmen op die welke andere gemeenten hanteren, omdat de aanbieders veelal voor meerdere gemeenten werkzaam zullen zijn.

onderdeel d

Het is van groot belang dat aanbieders van ondersteuning een zodanige bestuursstructuur hebben en hun bedrijfsvoering zodanig organiseren dat er checks and balances zijn voor een evenwichtig bestuursproces en transparantie bedrijfsvoering. Om misstanden te voorkomen, moeten daar duidelijke regels over zijn. Gelet op de verantwoordelijkheid van de gemeente voor de maatschappelijke ondersteuning, kan het stellen van die regels aan de gemeentelijke verordeningen worden overgelaten. Onderdeel d verplicht de gemeenten wel om dat ook te doen.

onderdeel e

Op individuele voorzieningen die op grond van de Wmo werden verleend, waren de Wet klachtrecht cliënten zorgsector en de Wet medezeggenschap cliënten zorginstellingen van toepassing. Ook die regels raken aan de kwaliteit van de voorzieningen. In de ten opzichte van die wet gewijzigde opzet van onderhavig wetsvoorstel wordt ook het stellen van regels over deze onderwerpen aan de gemeente opgedragen. De wet volstaat met de bepaling dat de gemeenten ter zake regels moeten stellen. Wellicht ten overvloede zij vermeld dat de Awb bepalingen bevat inzake de behandeling

van eventuele klachten van burgers over het optreden van gemeentelijke ambtenaren en inzake de rechtsbescherming tegen gemeentelijke besluiten.

onderdeel f

In artikel 3.4 is aan aanbieders als kwaliteitseis opgelegd dat zij gevallen van calamiteiten (zaken die ernstig mis gaan in de ondersteuning door aanbieders) en geweld in de ondersteuning (hierbij gaat het zowel om geweld van de kant van beroepskrachten als, in bepaalde gevallen, om geweld tussen cliënten) bij de gemeentelijke toezichthouder moeten melden. In de maatschappelijke ondersteuning moet de veiligheid van de cliënten voorop staan. Onderdeel f draagt de gemeenten op om in hun verordening ook regels te stellen over het bij de toezichthouders melden van calamiteiten en geweld jegens cliënten; in die regels zal het met name gaan om het 'handen en voeten' geven aan de meldplicht om de toezichthouder in staat te stellen meldingen goed te onderzoeken en het voorkomen van verdere calamiteiten en het bestrijden van geweld effectief te doen zijn.

derde lid

Elders in deze toelichting is aangegeven dat het van groot belang wordt geacht dat de burgers een stevige vinger in de pap kunnen hebben bij het bepalen van het gemeentelijke beleid. Alleen langs die weg kan worden gewaarborgd dat het beleid voldoende aansluit bij de werkelijke ondersteuningsbehoefte. Artikel 150 van de Gemeentewet draagt de gemeenteraad op een verordening te maken waarin regels worden gesteld met betrekking tot de wijze waarop ingezetenen en belanghebbenden bij de voorbereiding van gemeentelijk beleid worden betrokken. In artikel 47 van de Wet werk en bijstand⁴ is in aanvulling daarop geregeld dat o.a. personen die bijstand ontvangen op een bij verordening te regelen wijze moeten worden betrokken bij de uitvoering van die wet. In het derde lid is bepaald dat in de verordening regels moeten worden opgenomen over de wijze waarop periodiek met ingezetenen wordt overlegd. Deze mogelijkheid tot medezeggenschap is van belang voor alle ingezetenen, omdat iedereen op enig moment aangewezen kan raken op ondersteuning. Daarom is niet de beperking tot personen die maatschappelijke ondersteuning ontvangen of hun vertegenwoordigers gehanteerd. In de bepaling zijn in navolging van de Wet werk en bijstand enkele onderwerpen genoemd waarop de verordening betrekking moet hebben; daarbij is rekening gehouden met enkele aanpassingen welke bij nota van wijziging bij het aanhangige wetsvoorstel tot wijziging⁵ van de Wet werk en bijstand in artikel 47 van die wet zullen worden aangebracht. De verordening zal in elk geval moeten regelen dat betrokkenen in de gelegenheid worden gesteld voorstellen voor het beleid te doen en vroegtijdig in staat worden gesteld gevraagd en ongevraagd advies uit te brengen over ontwerpverordeningen en ontwerpbeleidsplannen; ook zal moeten worden voorzien in de ondersteuning van betrokkenen op zodanige wijze dat zij effectief aan het overleg kunnen deelnemen en in regels over de wijze waarop agendapunten daarvoor kunnen worden aangemeld; tot slot zal ook moeten worden geregeld hoe de benodigde informatie voor het overleg wordt verspreid.

vierde lid

Het behoort tot de gemeentelijke verantwoordelijkheid misbruik van de geboden voorzieningen te voorkomen en, waar nodig, op te treden tegen onterecht gebruik van maatwerkvoorzieningen of persoonsgebonden budgetten. Een zorgvuldig gebruik van collectieve middelen is wezenlijk voor het draagvlak daarvan. Het vierde lid verplicht de gemeente daarom in de verordening daarover regels te stellen.

Artikel 2.1.4

eerste lid

De regeling over de (eigen) bijdragen is gebaseerd op die welke in het kader van de Wmo en de AWBZ bestond, maar er is een aantal wijzigingen aangebracht.

---

⁴ Deze wet zal na een aanhangige wijziging Participatiewet heten.

⁵ Wijziging van de Wet werk en bijstand, de Wet sociale werkvoorziening, de Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten en enige andere wetten gericht op bevordering deelname aan de arbeidsmarkt voor mensen met arbeidsvermogen en harmonisatie van deze regelingen (Invoeringswet Wet werken naar vermogen) (33 161).

Elders is al ingegaan op het laten vervallen van de mogelijkheid van een financiële tegemoetkoming naast de mogelijkheid van een persoonsgebonden budget. Een gevolg daarvan is dat ook het 'aandeel in de kosten' dat bij de toekenning van een tegemoetkoming voor rekening van betrokken bleef, voortaan de vorm van een te betalen bijdrage zal hebben.

In het licht van de gewijzigde inzichten over de eigen verantwoordelijkheid van de burger zijn de bepalingen over bijdragen gewijzigd ten opzichte van hetgeen in de Wmo was geregeld.

Cliënten zullen voor hun ondersteuning, als de gemeente daarvoor kiest, een eigen bijdrage moeten betalen. Deze bijdrage kan, als het een maatwerkvoorziening betreft, afhankelijk worden gesteld van het inkomen en het vermogen. Voor de bijdrage geldt niet langer een uitzondering voor minderjarigen.

Het is aan de gemeente om te bepalen of cliënten voor ondersteuning van de gemeente (zowel voor algemene voorzieningen – niet zijnde cliëntondersteuning - als voor maatwerkvoorzieningen) een bijdrage verschuldigd zullen zijn. Als de gemeente daarvoor kiest, zal dat in de verordening moeten worden bepaald (eerste lid).

tweede lid

Het tweede lid regelt dat de hoogte van de bijdrage voor de verschillende soorten van voorzieningen, ook wanneer de cliënt de ondersteuning zelf inkoop met een persoonsgebonden budget, in de verordening verschillend kan worden vastgesteld. Deze bepaling geldt zowel voor algemene voorzieningen als voor maatwerkvoorzieningen. Het is denkbaar dat voor bepaalde algemene voorzieningen geen, en voor andere wel een bijdrage wordt gevraagd; ook is denkbaar dat de bijdrage voor verschillende soorten maatwerkvoorzieningen anders worden geregeld. Voor algemene voorzieningen kan in de verordening worden bepaald dat op de eigen bijdrage een korting wordt gegeven voor personen die behoren tot daarbij aan te wijzen groepen. Hierbij kan worden gedacht aan personen die op grond van het gemeentelijke beleid in het bezit zijn gesteld van een kortingspas voor bepaalde maatschappelijke activiteiten of voorzieningen (onderdeel a). De formulering van onderdeel b, onder 1°, maakt duidelijk dat een bijdrage slechts verschuldigd kan zijn zolang iemand van een voorziening (bijv. een hulpmiddel) gebruik maakt. In de Wmo was de duur van de periode waarover bijvoorbeeld voor een woningaanpassing of een hulpmiddel een bijdrage kon worden opgelegd, beperkt.

Voor maatwerkvoorzieningen en persoonsgebonden budgetten kan in de verordening ook worden bepaald dat de bijdrage afhankelijk is van het inkomen en het vermogen van de cliënt en zijn echtgenoot (onderdeel b, onder 2°).

derde lid

Zoals aangegeven, is de bijdrage niet langer in de tijd gelimiteerd en kan deze worden opgelegd zolang betrokkene van de voorziening gebruik maakt. In plaats daarvan is in het derde lid de eigen bijdrage voor een (algemene voorziening of) maatwerkvoorziening gelimiteerd tot een bedrag dat gelijk is aan de kostprijs voor het leveren van die voorziening. De gemeente zal in de verordening moeten regelen op welke wijze wordt berekend wat de kostprijs van de voorziening is. In geval van een persoonsgebonden budget kan er geen onduidelijkheid bestaan over de kostprijs; deze is dan per definitie gelijk aan het bedrag van het persoonsgebonden budget. Het loslaten van de termijn van 39 weken gedurende welke een eigen bijdrage voor een woningaanpassing en roerende zaken kon worden opgelegd en het koppelen van de eigen bijdrage aan het feitelijke gebruik ervan heeft tot gevolg dat bij een – vaak kostbare - woningaanpassing niet langer een eigen bijdrage kan worden gevraagd, indien betrokkene de woning verlaat en dus geen gebruik meer maakt van de voorziening. Overigens zal iemand die op de aangepaste woning is aangewezen, zonder goede grond niet snel naar een andere woning vertrekken.

Indien uit het onderzoek blijkt dat iemand een aanvraag kan doen voor een maatwerkvoorziening, informeert de gemeente de betrokkene (op grond van artikel 2.3.2) over de hoogte van de eigen bijdrage.

vierde lid

Net als in de Wmo, is in het vierde lid erin voorzien dat bij of krachtens amvb regels worden gesteld met betrekking tot de eigen bijdrage. Deze regels zijn noodzakelijk om te waarborgen dat in alle gemeenten sprake is van een uniforme wijze van vaststellen van de inkomens- en vermogensafhankelijke eigen bijdragen.

vijfde lid

Het vijfde lid kent een van de gebruikelijke formulering afwijkende voorhangbepaling, inhoudende dat een voordracht voor amvb die ook betrekking heeft op het vermogen, niet mag worden gedaan indien een der kamers der Staten-Generaal besluit niet in te stemmen met het voorgehangen ontwerp van die maatregel. Ook mag in een dergelijk geval niet binnen zes weken een nieuw ontwerp worden voorgehangen. Deze afwijkende voorhangbepaling was recent in de Wmo en de AWBZ opgenomen door aanvaarding van een amendement van het lid Keijzer⁶ en daarom hier overgenomen.

zesde lid

De regering acht het wenselijk om de eigenbijdrageregelingen voor de AWBZ en onderhavige wet goed op elkaar te laten aansluiten. Daarom wordt in het zesde lid geregeld dat de vaststelling en inning van de bijdrage zal worden verzorgd door het CAK. Het hebben van één organisatie die de bijdragen int, maakt dat er zicht is op het aantal bijdragen dat iemand moet betalen en maakt het mogelijk om die waar nodig te beperken. Het CAK ontvangt op grond van artikel 4.2.4, vierde lid, van de Belastingdienst de voor het vaststellen en innen van de eigen bijdragen relevante inkomensgegevens.

zevende lid

De gemeente is bevoegd voor het vaststellen en innen van eigen bijdragen voor opvangvoorzieningen in de verordening een andere instantie aan te wijzen. Deze bijdragen worden in de praktijk door de desbetreffende instellingen vastgesteld, voor zover de gemeente niet zelf de bijdrage vaststelt en int (bij uitkeringsgerechtigden)⁷. Voor de opvang in verband met huiselijk geweld speelt daarbij voorts een rol dat het van belang wordt geacht dat de verblijfplaats van betrokkene geheim kan blijven. Het zevende lid maakt het mogelijk deze praktijk te continueren. Als de gemeente het vaststellen van bijdragen aan een andere instantie opdraagt, moet zij er wel voor zorgen dat het CAK mededeling wordt gedaan van de opgelegde bijdragen, opdat het CAK de zgn. anticumulatiebepaling kan toepassen. Deze houdt in dat een eigen bijdrage voor de AWBZ niet verschuldigd is indien betrokkene een eigen bijdrage voor de ondersteuning betaalt.

Artikel 2.1.5

In artikel 7 van de Wmo was geregeld dat een pgb of een tegemoetkoming voor een bouwkundige of woontechnische ingreep in of aan een woonruimte wordt verleend aan de eigenaar van de woonruimte. Die bepaling keert in het wetsvoorstel niet terug. Maatwerkvoorzieningen worden verleend aan de aanvrager/cliënt. Indien deze niet de eigenaar van de woning is, regelt artikel 2.3.6a dat het college of de cliënt, zonder toestemming van de eigenaar van de woning als bedoeld in artikel 7:215 van het BW, de noodzakelijke woningaanpassing kan (laten) aanbrengen. Als de eigenaar ook de aanvrager van de voorziening (cliënt) was, kon op grond van artikel 15 dan wel 19 van de Wmo aan de cliënt een eigen bijdrage worden opgelegd. Indien de eigenaar niet de aanvrager was of indien de aanvrager (ouder) niet de cliënt was (minderjarig kind), kon op grond van de Wmo geen eigen bijdrage worden vastgesteld. Er is geen goede grondslag dit verschil in behandeling te prolongeren. Artikel 2.1.4 maakt het mogelijk om bij een woningaanpassing voor een persoon in een huurwoning toch een eigen bijdrage op te leggen. Dit staat los van het gegeven dat de eigenaar ingevolge artikel 2.3.6a, tweede lid, in de gelegenheid moet worden gesteld zijn mening te geven over de woningaanpassing.

Het wetsvoorstel bevat met de eerste twee artikelleden van onderhavig artikel algemeen gestelde bepalingen die de basis bieden voor tot het opleggen van een ouderbijdrage van ouders en stiefouders in de kosten van de ten behoeve van de minderjarige cliënt gerealiseerde woningaanpassing.

---

⁶ Wijziging van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten en de Wet maatschappelijke ondersteuning in verband met invoering van een vermogensinkomensbijtelling voor de vaststelling van de eigen bijdragen voor zorg of voorzieningen op grond van die wetten (Stb. 2012, 547).

⁷ Dit is mogelijk gemaakt met de wijziging van artikel 16 Wmo bij de Wet van 14 mei 2013 tot wijziging van de Wet maatschappelijke ondersteuning om te regelen dat eigen bijdragen voor maatschappelijke opvang en vrouwenopvang door gemeenten bij verordening worden geregeld, en vervolgens door of namens hen worden vastgesteld en geïnd, en dat de toegang tot maatschappelijke ondersteuning voor vreemdelingen die rechtmatig in Nederland verblijf houden, in bepaalde gevallen wordt uitgesloten (Stb. 2013, 202).

eerste lid

Het eerste lid maakt het mogelijk bij verordening te regelen dat in geval van een minderjarige cliënt die niet zelf de eigenaar is van de woning, een eigen bijdrage wordt opgelegd aan diens onderhoudsplichtige ouders en degene die anders dan als ouder samen met de ouder het gezag over de cliënt uitoefent. Dit ziet op de ouders, waaronder ook worden verstaan de stiefouders en anderen die de jeugdige als behorend tot hun gezin verzorgen en opvoeden. Voor de duidelijkheid zijn de verwekker van een kind tegen wie een vaderschapsactie is toegewezen (artikel 394 Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek) en degene die samen met de ouder het gezag uitoefent over een jeugdige in het onderhavige artikel expliciet vermeld. Het wordt redelijk geacht dat onderhoudsplichtigen bijdragen in de kosten.

tweede lid

Deze bepaling is ontleend aan artikel 72 van de Wet op de jeugdzorg. Als ouders gescheiden wonen en er geen alimentatie is bepaald is alleen die ouder bijdrageplichtig die onmiddellijk voorafgaand aan de aanvang van de jeugdhulp recht op kinderbijslag heeft.

derde lid

Degenen die uit het gezag over de cliënt zijn ontzet, zijn op grond van het derde lid geen bijdrage verschuldigd.

vierde lid

Het vierde lid voorziet erin dat alle bijdrageplichtigen hoofdelijk de bijdrage verschuldigd zijn, maar dat betaling door de een de anderen bevrijdt.

Artikel 2.1.6

Vanwege het belang dat mantelzorg heeft voor de leefbaarheid van de samenleving, het welzijn van de hulpbehoevende die door mensen uit hun sociale netwerk worden geholpen en betaalbaarheid van de maatschappelijke ondersteuning, is een periodieke blijk van waardering op zijn plaats.

De regering is van oordeel dat het, gelet op de verantwoordelijkheid van de gemeenten voor maatschappelijke ondersteuning, niet langer wenselijk is dat van rijkswege als blijk van waardering een mantelzorguitkering wordt verstrekt. Tegelijk hecht de regering eraan dat mantelzorgers op enige wijze een jaarlijks blijk van waardering ontvangen. Daarom wordt de gemeenten met artikel 2.1.6 opgedragen in hun verordening regels te stellen over de wijze waarop de mantelzorgers jaarlijks een blijk van waardering ontvangen.

De formulering brengt tot uitdrukking dat de gemeente zelf kan bepalen waaruit het blijk van waardering bestaat; dit hoeft niet zonder meer een geldelijke blijk van waardering of een in alle gemeenten gelijk bedrag te zijn. Het is van belang dat de gemeente – met inachtneming van de reikwijdte van de wettelijke definitie van mantelzorg - zorgvuldig formuleert welke personen als mantelzorger voor een blijk van waardering in aanmerking komen.

De formulering maakt met de woorden 'van cliënten in de gemeente' duidelijk dat voor de reikwijdte van deze verplichting van de gemeente niet wordt gekeken, waar de mantelzorger woont, maar dat beslissend is of deze mantelzorg verleent aan iemand in de desbetreffende gemeente.

De gemeente krijgt op grond van de onderzoeken die zij moet verrichten op grond van artikel 2.3.2, de beschikking over gegevens van de mantelzorgers die hulp verlenen aan personen die zich voor het verkrijgen van ondersteuning tot de gemeente hebben gewend en al dan niet een maatwerkvoorziening hebben gekregen. Daarnaast zullen er mogelijk mantelzorgers zijn die hulp verlenen aan personen die alleen gebruik maken van algemene voorzieningen en mede dankzij hun mantelzorger geen beroep op een maatwerkvoorziening hoeven te doen. In de verordening zal de gemeente moeten voorzien in een procedure die waarborgt dat ook deze mantelzorgers, als wordt voldaan aan de overige voorwaarden, voor het ontvangen van een blijk van waardering in aanmerking kunnen worden gebracht.

§ 2. Algemene maatregelen en algemene voorzieningen

Artikel 2.2.1

Ter concretisering van de algemene verplichting voor gemeenten om in het plan het voorgenomen beleid vast te leggen, bevat artikel 2.2.1 de opdracht aan het college om de algemene maatregelen te treffen die noodzakelijk zijn ter uitvoering van het plan op het punt van bevordering van de sociale samenhang, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente en het voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld. De algemene maatregelen zullen zodanig moeten zijn dat het optreden van de gemeente de sociale samenhang en veiligheid en leefbaarheid in de gemeente ten goede komt en dat wordt bijgedragen aan het bevorderen van een inclusieve samenleving. Algemene maatregelen zijn anders dan algemene voorzieningen geen diensten of activiteiten, maar maatregelen tot realisatie van beleidsdoelen. Het gaat dus niet om specifieke voorzieningen die voor burgers of specifieke groepen beschikbaar zijn ter bevordering van de zelfredzaamheid, participatie en opvang. Bij algemene maatregelen gaat het om het optreden van de gemeente in groter verband beschouwd.

Artikel 2.2.2

Het ondersteunen van mantelzorgers en vrijwilligers was op grond van de Wmo sinds 2007 een gemeentelijke verantwoordelijkheid. Met dit artikel wordt die verantwoordelijkheid in aangepaste vorm gehandhaafd (namelijk voor zover het mantelzorg in verband van de maatschappelijke ondersteuning betreft). Het college krijgt de opdracht in ieder geval algemene maatregelen te treffen die mantelzorgers en vrijwilligers ondersteunen en het verlenen van mantelzorg bevorderen. Welke maatregelen dat zijn, wordt in het beleidsplan vastgelegd.

Artikel 2.2.3

Ter concretisering van de algemene verplichting voor gemeenten om zorg te dragen voor maatschappelijke ondersteuning bevat artikel 2.2.3 de algemene opdracht aan het college om de algemene voorzieningen te treffen die noodzakelijk zijn ter uitvoering van het plan en ter bevordering van de zelfredzaamheid, participatie en opvang. Welke algemene voorzieningen dat zijn, wordt dus bepaald door het beleidsplan.

Artikel 2.2.4

Naast de algemene opdracht, vervat in artikel 2.2.3, acht de regering het wenselijk met een tweetal specifieke bepalingen te waarborgen dat de cliënten die daaraan behoefte gevoelen, toegang hebben tot algemene voorzieningen die in de praktijk worden aangeduid als 'hulp op afstand' en 'cliëntondersteuning'.

eerste lid

Onderdeel a draagt gemeenten op om in ieder geval een algemene voorziening voor cliëntondersteuning te realiseren, waar burgers informatie en advies over vraagstukken van maatschappelijke ondersteuning en hulp bij het verkrijgen daarvan kunnen krijgen. Ook uitgebreide vraagverheldering alsmede kortdurende en kortcyclische ondersteuning bij het maken van keuzes op diverse levensterreinen maken daarvan deel uit. De bepaling regelt niet in welke vorm de gemeente deze cliëntondersteuning moet gieten.

Tot het tijdstip van invoering van het wetsvoorstel ontvingen de MEE-organisaties van het Zorginstituut voor het bieden van cliëntondersteuning aan mensen met lichamelijke, verstandelijke of zintuiglijke beperkingen. Dit vormt een tijdelijke afwijking van de verantwoordelijkheidsverdeling zoals die in de Wmo ten principale was neergelegd. Er is voor gekozen aan die afwijking een einde te maken en de desbetreffende middelen te decentraliseren naar gemeenten. Dit draagt ook bij aan het succesvol implementeren van de wet. Op grond van dit wetsvoorstel is de gemeente immers verantwoordelijk voor maatschappelijke ondersteuning en de cliëntondersteuning voor mensen met een beperking hoort daar nadrukkelijk bij.

Mensen die te maken hebben met eenzaamheid of psychische problemen hebben, maar niet terecht kunnen of willen bij de reguliere hulpverlening of die problemen ervaren als gevolg van een 'life event', hebben behoefte aan een mogelijkheid om daarover – eventueel anoniem – met een ander te kunnen spreken of overleggen (onderdeel b). In de Wmo was anonieme psychosociale hulp op afstand niet expliciet geregeld. In de praktijk wordt deze vorm van eenvoudig

toegankelijke hulpverlening met subsidie van de provincies geboden door vrijwilligers. De behoefte aan zo'n luisterend oor (klankbordfunctie) bestaat op ieder moment van de dag. Daarbij kan het ook gaan om het verstrekken van informatie en advies, waaronder het bieden van ondersteuning bij het formuleren van een hulpvraag voor de eerste of tweede lijn en, waar nodig en mogelijk, doorverwijzen naar professionele hulp of zorg. Anonieme psychosociale hulp op afstand kan de best passende hulp zijn, waarbij de eigen kracht van de gebruiker wordt verstrekt en kan hulp- en zorgverlening in de eerste en tweede lijn ontlasten.

Het aanbod lijkt sterk op dat van de Kindertelefoon, waarvoor in het kader van de Jeugdwet een financiële en bestuurlijke verantwoordelijkheid bij gemeenten is neergelegd. Die lijn is voor hulp op afstand aan volwassenen overgenomen. Vanwege het anonieme karakter is het lastig om het gebruik van de hulpverlening door te berekenen aan gemeenten waar de gebruikers gevestigd zijn. Om die reden, en om een landelijke dekking te kunnen garanderen, zal voor dit onderwerp in de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in artikel 2.6.1, tweede lid, een samenwerkingsverplichting worden neergelegd.

tweede lid

Het tweede lid benadrukt de aandacht die het college moet hebben voor het belang van betrokkene bij het verlenen van cliëntondersteuning en het bieden van een luisterend oor. Het college moet ervoor zorg dragen dat het belang van betrokkene leidend is bij de bedoelde maatschappelijke ondersteuning.

Artikel 2.2.5

In de Wmo werd recent⁸ een regeling opgenomen over de zgn. Steunpunten huiselijk geweld (artikelen 10b en 21b en volgende). Op grond van die bepalingen was het college van de bij amvb aangewezen gemeenten verplicht zorg te dragen voor de organisatie van een steunpunt huiselijk geweld, ten behoeve van die gemeente en de omliggende regio.

Artikel 2.2.5 (in combinatie met artikel 2.6.1, tweede lid) handhaaft die verplichting.

§ 3. Maatwerkvoorzieningen

Artikel 2.3.1

Ter concretisering van de algemene verplichting voor gemeenten inzake maatschappelijke ondersteuning bevat artikel 2.3.1 de algemene opdracht aan het college om zorg te dragen voor het verstrekken van maatwerkvoorzieningen aan personen die daarvoor in aanmerking komen.

Artikel 2.3.2

eerste lid

Alvorens iemand die behoefte heeft aan maatschappelijke ondersteuning, een formele schriftelijke aanvraag voor een maatwerkvoorziening kan indienen, dient hij zich met zijn hulpvraag bij het college te (laten) melden. Wanneer de betrokkene zich voor het eerst meldt, is in veel gevallen niet op voorhand duidelijk of en in welke vorm het college in actie moet komen.

Artikel 4.5 Awb brengt met zich dat betrokkene, wanneer hij zich niet eerst heeft gemeld voor een onderzoek als bedoeld in dit artikel en zonder voorafgaand onderzoek een aanvraag indient, van het college het bericht kan krijgen dat zijn aanvraag (nog) niet wordt behandeld; het ligt in de rede dat het college betrokkene dan mededeelt zijn aanvraag als melding te beschouwen. De aanvrager heeft in dat geval immers niet voldaan aan het wettelijke voorschrift dat hij zich eerst dient te melden, zodat het college eerst het voor de aanvraag benodigde onderzoek kan doen.

tweede lid

Het college start zo snel mogelijk na de melding een onderzoek naar wat de betrokkene nodig heeft op het gebied van maatschappelijke ondersteuning; een zorgvuldig onderzoek is te meer van

---

⁸ Wijziging van diverse wetten in verband met de invoering van de verplichting voor bepaalde instanties waar professionals werken en voor bepaalde zelfstandige professionals om te beschikken over een meldcode voor huiselijk geweld en kindermishandeling en de kennis en het gebruik daarvan te bevorderen, onderscheidenlijk die meldcode te hanteren (verplichte meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling) (Stb. 2013, 142).

belang nu het wetsvoorstel, anders dan de AWBZ, niet voorziet in een catalogus van welomschreven voorzieningen waarop aanspraak kan worden gemaakt en het college daarmee een grote beoordelingsruimte en een grote verantwoordelijkheid heeft gekregen voor het vaststellen van de ondersteuning die aan iemand zal worden verstrekt. Uit de Awb vloeit voort dat aan een beslissing op een aanvraag een zorgvuldige voorbereiding vooraf dient te gaan. Het tweede lid concretiseert die norm door voor te schrijven dat het college de melding in samenspraak met betrokkene op zodanige wijze dient te onderzoeken dat hij zich een goed beeld kan vormen van de problematiek. De vorm waarin het college de melding onderzoekt, is vrij. Voor een zorgvuldige voorbereiding zal veelal sprake zijn van enige vorm van persoonlijk contact met betrokkene of een vertegenwoordiger van betrokkene, aangezien daardoor een adequaat totaalbeeld van de betrokkene en zijn situatie verkregen kan worden. Het onderzoek naar aanleiding van de melding dient zo snel mogelijk te worden afgerond, maar in ieder geval binnen zes weken nadat de melding is gedaan. Gezien de aard van de maatschappelijke ondersteuning, is het van belang dat binnen een redelijke termijn een beeld wordt verkregen van de situatie en de eventuele daarop gerichte acties. Een termijn van maximaal zes weken wordt redelijk geacht om de melding te onderzoeken. In het geval het college het onderzoek niet in zes weken kan afronden, ligt het in de rede dat het college hierover met de cliënt in overleg treedt. Een zorgvuldig onderzoek is uitgangspunt; het zal met het oog daarop niet per definitie in het nadeel van de cliënt zijn dat de termijn iets opschuift. Wanneer de uitkomsten van het onderzoek uitblijven en de cliënt is het hier niet mee eens, staat het de cliënt vrij na zes weken een aanvraag in te dienen. Op die aanvraag dient het college dan vervolgens binnen de gestelde termijn van twee weken te beslissen.

In het tweede lid is als waarborg voor een zorgvuldig onderzoek bepaald welke onderwerpen in ieder geval in het onderzoek moeten worden meegenomen. Door dit expliciet in het wetsvoorstel op te nemen, worden aan het college handvatten geboden om een zorgvuldige beoordeling en afweging tot stand te brengen. Gegeven de discretionaire bevoegdheid van het college, wordt aldus bevorderd dat de uiteindelijk te nemen beslissing ook kan worden onderbouwd met een goede motivering, hetgeen uiteraard van belang is in geval over die beslissing, al dan niet in rechte, discussie ontstaat.

De onderdelen a tot en met e van het tweede lid dragen bij aan een zorgvuldig onderzoek; onderdeel f is voor de cliënt van belang bij de afweging of hij een aanvraag voor een maatwerkvoorziening zal indienen. De onderdelen staan voor de verschillende aspecten die in het onderzoek aan de orde moeten komen. De volgorde van de onderdelen geeft aan dat het bijvoorbeeld voor de hand ligt dat eerst gekeken wordt naar wat het sociale netwerk als gebruikelijke hulp kan leveren, alvorens het college de betrokkene een algemene voorziening aanbeveelt of een maatwerkvoorziening vaststelt.

onderdeel a

Bij het onderzoek zal het college in de eerste plaats nagaan wie de betrokkene precies is, waarbij zijn behoefte, persoonskenmerken en voorkeuren in kaart worden gebracht. Bij het vaststellen van de behoefte van de betrokkene gaat het college na wat diens beperkingen en problemen zijn en de hulpvraag precies is. Daarbij wordt ook naar de wensen van de betrokkene gekeken en in hoeverre daaraan binnen de grenzen van dit wetsvoorstel en de gemeentelijke verordening tegemoet gekomen kan worden. Om de persoonskenmerken van de betrokkene in het onderzoek te betrekken, kijkt het college naar het totaalbeeld van de persoon.

onderdeel b

Anders dan de Wmo, benadrukt dit wetsvoorstel dat moet worden onderzocht wat de mogelijkheden van betrokkene zijn om op eigen kracht of om met gebruikelijke hulp te komen tot verbetering van de zelfredzaamheid of participatie, of te voorzien in zijn behoefte aan beschermd wonen of opvang. Indien iemand zich met een hulpvraag meldt bij het college, bekijkt het college allereerst in hoeverre de betrokkene zelf in staat is in zijn behoefte te voorzien. Onder eigen kracht wordt verstaan dat wat binnen het vermogen van de betrokkene ligt om zelf tot verbetering van zijn zelfredzaamheid of participatie of tot een oplossing voor zijn behoefte aan beschermd wonen of opvang te komen. De betrokkene zal zich in hoge mate moeten inspannen om dat aan te wenden wat binnen zijn eigen bereik ligt om zelf in zijn behoefte op het gebied van maatschappelijke ondersteuning te voorzien; zo zou iemand bijvoorbeeld maatschappelijk nuttige activiteiten kunnen verrichten om zijn participatieprobleem aan te pakken (onderdeel d). Ook de kansen die de inzet

gebruikelijke hulp biedt, dienen te worden benut. Indien het college concludeert dat de betrokkene zelf dan wel met gebruikelijke hulp in zijn behoefte aan maatschappelijke ondersteuning kan voorzien, zal aan de betrokkene worden medegedeeld dat het college niet voornemens is hem een maatwerkvoorziening aan te bieden.

onderdeel c

Het college onderzoekt tevens de mogelijkheden om met mantelzorg of andere hulp uit het sociale netwerk van betrokkene te komen tot verbetering van zijn zelfredzaamheid of participatie, of te voorzien in zijn behoefte aan beschermd wonen of opvang. Dit onderdeel van het tweede lid onderscheidt zich van het vorige onderdeel, doordat het hier gaat om hulp die de gebruikelijke hulp overstijgt. Het college zal met betrokkene in kaart brengen of hij een beroep kan doen op mantelzorg of andere hulp uit zijn sociale netwerk. Indien niemand bereid of in staat is de mantelzorg te leveren, zal het college de betrokkene een maatwerkvoorziening moeten verstrekken. Anders dan in de AWBZ, kan het college bij het bepalen van de ondersteuning die iemand nodig heeft, rekening houden met de mantelzorg die hij ontvangt. Wel zal het college ook oog moeten hebben voor de ondersteuning die nodig is om de mantelzorginzet structureel mogelijk te doen zijn cq voor wat nodig is om de mantelzorger af en toe te kunnen ontlasten van de zorg.

onderdeel d

Indien uit het onderzoek blijkt dat de betrokkene tot verbetering van zijn zelfredzaamheid of participatie kan komen of in zijn behoefte aan beschermd wonen of opvang kan voorzien door gebruik te maken een algemene voorziening, komt hij niet in aanmerking voor een maatwerkvoorziening. Dit onderdeel geeft het college ook de mogelijkheid te verkennen of betrokkene door het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten kan komen tot zelfredzaamheid of participatie. Onder maatschappelijk nuttige activiteiten worden verstaan activiteiten die bijdragen aan de zelfredzaamheid of participatie van betrokkene en daarnaast iets bijdragen aan de samenleving. Met het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten kan niet worden voorzien in een behoefte aan beschermd wonen opvang; dit zinsdeel slaat daarom daar niet op terug. Indien uit het onderzoek blijkt dat iemand eenzaam is en hij uit zijn isolement zou kunnen komen door een actieve rol te vervullen in het buurthuis, zou met het verrichten van die activiteit in zijn behoefte, verminderen van de eenzaamheid, kunnen worden voorzien. Indien het college concludeert dat in de behoefte van de betrokkene kan worden voorzien door gebruik te maken van een algemene voorziening, zal aan de betrokkene worden medegedeeld dat een maatwerkvoorziening zeer waarschijnlijk zal worden geweigerd.

onderdeel e

Bij het onderzoek dient het college bij de betrokkene te informeren of hij op andere terreinen binnen het sociale domein zorg, ondersteuning of diensten ontvangt. Met deze informatie in de hand stemt het college de invulling van de dienstverlening zoveel mogelijk op elkaar af.

onderdeel f

Het college zal aan het einde van het onderzoek een beeld hebben of de betrokkene, wanneer hij een aanvraag indient, in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening en waaruit dat arrangement zal bestaan. Het kan zijn dat de betrokkene, gezien zijn inkomen en vermogen, een hoge bijdrage in de kosten zal moeten betalen die kan oplopen tot de kostprijs van de maatwerkvoorziening (2.1.4, derde lid). Om die reden deelt het college aan de betrokkene mede welke bijdragen hij verschuldigd zal zijn indien aan hem een maatwerkvoorziening wordt verstrekt. De betrokkene kan vervolgens besluiten of hij ondanks die bijdrage in de kosten een aanvraag wil indienen.

derde lid

Op grond van artikel 2.3.6 kan degene aan wie een maatwerkvoorziening wordt verstrekt, een persoonsgebonden budget ontvangen indien hij aan de voorwaarden daarvoor voldoet. Bij het onderzoek zal het college dienen te bekijken of de betrokkene die een persoonsgebonden budget wenst, aan de gestelde voorwaarden kan voldoen. Ingevolge artikel 2.1.3, derde lid, moet de gemeente in de verordening regelen op welke wijze de hoogte van een persoonsgebonden budget wordt bepaald. In 2.3.6 is o.a. geregeld dat de verordening bepaalt onder welke voorwaarden de ontvanger van een persoonsgebonden budget daarmee informele zorg kan inkopen. De eerste

volzin verplicht het college om over de mogelijkheden aan de betrokkene informatie te verstrekken. De tweede volzin verplicht het college de betrokkene in te lichten over de gevolgen van een keuze voor een persoonsgebonden budget (zoals het blijven voldoen aan de voorwaarden). Het college dient er redelijkerwijs zeker van te zijn dat de betrokkene zich bewust is van alle rechten en plichten die de keuze voor een persoonsgebonden budget met zich brengt. De informatieverstrekking is vormvrij.

vierde lid

Bij het aan een aanvraag van een maatwerkvoorziening voorafgaande onderzoek is van groot belang dat dit in goede samenspraak met de cliënt plaatsvindt; alleen dan kan goed in kaart worden gebracht wat iemands problemen zijn, wat zijn leefomstandigheden en zijn sociale omgeving (gezin en sociaal netwerk) zijn en wat de mogelijke oplossingen daarvoor zijn. Daarbij is het natuurlijk ook nodig dat de cliënt over zichzelf en zijn situatie zo volledig mogelijke gegevens aan het college verstrekt. Analoog aan artikel 4:2 van de Awb, dat voor de aanvraagfase van een besluit regelt dat de aanvrager de nodige gegevens moet verstrekken, is met dit lid geregeld dat de cliënt daartoe ook in de voorafgaande onderzoeksfase na melding gehouden is.

vijfde lid

Ter afsluiting van het onderzoek verstrekt het college de betrokkene of zijn vertegenwoordiger een weergave van de uitkomsten van het onderzoek. In het vierde lid staat dat dit ertoe dient om de betrokkene in de gelegenheid te stellen een gemotiveerde aanvraag te doen. De weergave van de uitkomsten van het onderzoek zal daarom schriftelijk moeten worden verstrekt. Dit kan deels wellicht plaatsvinden door het bijvoegen van standaardinformatie, bijvoorbeeld over de rechten en plichten van een persoonsgebonden budgethouder. Het is denkbaar dat het onderzoek aan de hand van een conceptaanvraag (aanvraagformulier) plaatsvindt. In dat geval is het praktisch om de betrokkene tevoren een model voor een conceptaanvraag ter hand te stellen. De formulering maakt het mogelijk de verstrekking van de weergave achterwege te laten als de cliënt aangeeft daarop geen prijs te stellen. Dat kan zich o.a. voordoen als de onderzoeksprocedure ertoe heeft geleid dat betrokkene wegen heeft gevonden om zelf of met hulp van anderen of door gebruik te maken van algemene voorzieningen zijn problematiek op te lossen en kenbaar heeft gemaakt geen aanvraag te zullen doen.

Artikel 2.3.3

Aangezien het onderzoek zes weken in beslag kan nemen, is in dit artikel opgenomen dat het college in spoedeisende gevallen een passende tijdelijke maatregel neemt in afwachting van de uitkomst van het onderzoek en de aanvraag van betrokkene. Indien de betrokkene in een situatie verkeert waarin uitstel van een maatregel niet mogelijk is, dient het college daarnaar te handelen en de betrokkene in afwachting van de uitkomst van het onderzoek en de aanvraag tegemoet te komen. De maatregel dient te passen bij de gegeven omstandigheden, dat wil zeggen dat zoveel mogelijk moet worden aangesloten bij de behoefte van de betrokkene, zonder dat van het college kan worden verwacht dat hij op stel en sprong een precies passende maatregel treft. De zinsnede 'daaronder begrepen de gevallen waarin terstond opvang noodzakelijk is, al dan niet in verband met huiselijk geweld' is opgenomen om te benadrukken dat het college in situaties waarin crisisopvang noodzakelijk is, acuut in actie moet komen door een passende tijdelijke maatregel te treffen die gericht is op onderdak en begeleiding.

Artikel 2.3.4

Om de identiteit vast te stellen van degene die zich bij het college meldt met een hulpvraag, vraagt het college de betrokkene zich te legitimeren met een geldig identiteitsbewijs als bedoeld in de Wet op de identificatieplicht. Het kan gaan om een reisdocument als bedoeld in de Paspoortwet; dat zijn het nationaal paspoort, een diplomatiek paspoort, een dienstpaspoot, een reisdocument voor vluchtelingen, een reisdocument voor vreemdelingen en andere reisdocumenten door de Minister van Veiligheid en Justitie vast te stellen, en een reisdocument van het Europese deel van Nederland, te weten een Nederlandse identiteitskaart. Naast de genoemde documenten uit de Paspoortwet, kan een vreemdeling zich legitimeren met een document waarover hij op grond van de Vreemdelingenwet 2000 beschikt ter vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie. Tot slot biedt een geldig nationaal, diplomatiek of dienspaspoot dat is afgegeven door het daartoe bevoegde gezag in een andere lidstaat van de Europese

Gemeenschappen of in een andere staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, de mogelijkheid tot legitimatie van een betrokkene, voor zover hij de nationaliteit van die andere lidstaat bezit.

Artikel 2.3.5

eerste lid

Iemand die in aanmerking denkt te komen voor maatschappelijke ondersteuning bestaande uit ondersteuning van zijn zelfredzaamheid en participatie of uit beschermd wonen of opvang (artikel 1.2.1), kan daarvoor na de onderzoekfase een aanvraag indienen bij het college. Hoewel er informeel vooroverleg, het onderzoek, plaats dient te vinden (artikel 2.3.2), zal de uiteindelijke aanvraag schriftelijk bij het college moeten worden ingediend. Het college is het bevoegde orgaan om te beslissen of een maatwerkvoorziening aan de aanvrager wordt verstrekt. Dit artikel benadrukt dat voor het door het college toekennen van een maatwerkvoorziening altijd een aanvraag nodig is.

In dit lid is verduidelijkt dat alleen een ingezetene van de gemeente een aanvraag voor een maatwerkvoorziening ten behoeve van zijn zelfredzaamheid of participatie kan doen. Bij opvang en beschermd wonen ligt dat anders; een aanvraag om opvang of beschermd wonen kan door iedere ingezetene van Nederland worden gedaan. Dit sluit aan bij de opzet van artikel 1.2.1.

tweede lid

Het college heeft bij het onderzoek van de melding een zodanig beeld van de betrokkene gekregen dat, zodra een aanvraag wordt ingediend, alleen nog een beschikking moet worden afgegeven. De voorbereiding op het nemen van de beslissing heeft grotendeels in de onderzoeksfase al plaatsgevonden. Voor iemand die maatschappelijke ondersteuning behoeft, is het van belang dat hij niet te lang op een beslissing van de gemeente hoeft te wachten. Aangezien het college op grond van artikel 2.3.2 al een termijn van maximaal zes weken heeft om een melding te onderzoeken en aan de betrokkene een weergave van de uitkomst van het onderzoek te verstrekken, wordt het mogelijk geacht dat het college binnen twee weken na ontvangst van de aanvraag een beschikking afgeeft; indien het in een incidenteel geval toch onmogelijk mocht zijn om tijdig een beslissing te nemen, is het in elk geval wenselijk betrokkene daarover gemotiveerd te informeren; dat kan er wellicht toe bijdragen dat niet onnodig procedures worden gestart wegens het uitblijven van de beslissing.

derde en vierde lid

Het derde en vierde lid bevatten nadere regels over de inhoud van de door het college op een aanvraag te nemen beslissing. Het derde lid bepaalt dat het college moet bezien wat iemand met een beperking, chronische psychische of psychosociale problemen nodig heeft om hem in staat te stellen tot zelfredzaamheid of participatie. Het vierde lid ziet op degene die niet in staat is zich te handhaven in de samenleving (beschermd wonen of opvang).

Met de eerste volzin van beide leden wordt tot uitdrukking gebracht dat het college, indien betrokkene naar het oordeel van het college is aangewezen op ondersteuning met een maatwerkvoorziening, gehouden is hem een maatwerkvoorziening te verstrekken. De maatwerkvoorziening is nadrukkelijk een hekkensluiter. Alleen wanneer iemand echt niet zelf of met hulp van zijn omgeving in staat is tot zelfredzaamheid of participatie en ook een algemene voorziening geen uitkomst biedt, is er een rol voor het college. Dat is niet het geval wanneer het gaat diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen of andere maatregelen die naar hun aard algemeen gebruikelijk zijn (fiets, schoonmaakmiddelen, wandelstok, eenvoudige rollator). Wanneer iemand beschikt over algemeen gebruikelijke zaken, maar deze in verband met zijn beperking of problemen niet meer afdoende zijn, kan aanleiding bestaan om een voorziening te treffen. Dat is ook niet het geval als de aanvrager zijn hulpvraag redelijkerwijs van tevoren had kunnen voorzien en met zijn beslissing had kunnen voorkomen, bijvoorbeeld: indien iemand is aangewezen op een rolstoel en een huis koopt waarin veel dure aanpassingen moeten worden aangebracht, had het in de rede gelegen dat de aanvrager in een al aangepast huis zou zijn gaan wonen.

De eerste volzin legt met de woorden 'Indien de cliënt naar het oordeel van het college' etc. vast dat bij de vraag of iemand op een maatwerkvoorziening is aangewezen, net zoals dat in de Wmo het geval was, het oordeel van het college beslissend is. Daarmee is niet gezegd dat betrokkene

niet het oordeel van de rechter zou kunnen inroepen, indien hij het niet met die beslissing eens is. De rechter zal in dat geval met name toetsen of de beslissing op zorgvuldige wijze en met inachtneming van de wettelijke en gemeentelijke regels is genomen.

Het college komt bij het bepalen van de keuze van de te verstrekken maatwerkvoorziening in beginsel een zekere vrijheid toe. Deze vrijheid sluit aan bij het uitgangspunt dat voor elke individuele cliënt, nadat eenmaal diens problematiek en de daarvoor mogelijke en wenselijke oplossingen in kaart is gebracht, zoveel mogelijk maatwerk moet worden geleverd, dat bij diens situatie en problematiek aansluit, en dat het college, als die problematiek maatwerk noodzakelijk maakt, niet kan volstaan met standaardoplossingen. De te treffen maatwerkoplossing kan heel divers van aard zijn. Er bestaat dus niet één oplossing; er kunnen meerdere wegen naar Rome leiden. Het is aan het college, waar mogelijk rekeninghoudend met de redelijke wensen van de aanvrager, om te besluiten op welke wijze hij de aanvrager ondersteunt en met welk pakket van op de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van die persoon afgestemde diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen of andere maatregelen. Het college zal iemand die bijvoorbeeld niet zelf uit zijn bed kan komen, in ieder geval een vorm van ondersteuning moeten bieden. Bij de keuze van de ondersteuning mag de gemeente kosten van de verschillende oplossingen betrekken (bijvoorbeeld een woningaanpassing versus verhuizing naar een aangepaste woning). Het college zal zich ook moeten beraden over de vraag voor welke termijn het verstrekken van een maatwerkvoorziening aangewezen wordt geacht. Die termijn zal verschillen al naar gelang de aard van de problematiek.

De tweede volzin van de beide leden stelt enkele inhoudelijke eisen aan de aard en omvang van de te verstrekken maatwerkvoorziening.

Deze volzin in het derde lid formuleert allereerst de eis dat de te verstrekken maatwerkvoorziening een passende bijdrage moet leveren aan het bereiken van een situatie waarin de cliënt in staat is tot zelfredzaamheid en participatie; in het vierde lid is de eis dat de te verstrekken maatwerkvoorziening een passende bijdrage moet leveren aan het voorzien in de behoefte van de cliënt aan beschermd wonen of opvang. De beoordeling of een passende bijdrage is, zal uiteraard moeten plaatsvinden op basis van en rekening houdend met de resultaten van het voorafgaande onderzoek. De verplichting om een maatwerkvoorziening te verstrekken, gaat niet zo ver dat de aanvrager in exact dezelfde of wellicht zelfs betere positie wordt gebracht dan waarin hij verkeerde voor hij de ondersteuning nodig had. De gevraagde ondersteuning dient in een redelijke verhouding te staan tot wat de situatie van de aanvrager was voor hij ondersteuning nodig had.

Ook is (in het derde lid) voorgeschreven dat de te verstrekken maatwerkvoorziening eraan moet bijdragen dat betrokkene zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kan blijven. De eigen leefomgeving is niet per definitie gelijk aan het eigen (huur)huis, maar in de meeste gevallen zal er wel sprake moeten zijn van het zo lang mogelijk thuis blijven wonen. De eigen leefomgeving kan echter ook breder worden opgevat: de omgeving van de eigen buurt of de omgeving van het eigen sociale netwerk. In het vierde lid is voorgeschreven dat de maatwerkvoorziening eraan moet bijdragen dat betrokkene zo snel mogelijk weer in staat geraakt zich op eigen kracht in de samenleving te handhaven.

De verplichting om maatwerk te leveren is in het wetsvoorstel breder geformuleerd dan in de Wmo het geval was met de vier daarmee te realiseren resultaten van artikel 4, en ziet op alle gevallen waarin iemand problemen heeft met zijn zelfredzaamheid en participatie, of beschermd wonen of opvang nodig heeft. In verband daarmee is het te bereiken resultaat in het wetsvoorstel op een wat andere wijze vastgelegd (de eisen van de tweede volzin).

Het is uiteraard van groot belang dat in de aan de indiening van een aanvraag voorafgaande onderzoeksfase (artikel 2.3.2) in goede samenspraak met betrokkene (en degenen die hem daarbij ondersteunen) uiterst zorgvuldig de problematiek en zijn behoeften en wensen in kaart worden gebracht en vervolgens zorgvuldig wordt bezien wat deze op eigen kracht of met hulp van personen uit zijn sociale netwerk (gebruikelijke hulp, mantelzorg of anderszins) kan doen om de problematiek te verkleinen of op te lossen en wat het gebruikmaken van algemene voorzieningen daaraan kan bijdragen. Daarmee ontstaat voor betrokkene en het college ook zicht op de aard en omvang van de behoefte aan ondersteuning door middel van een maatwerkvoorziening. Als dit

allemaal zorgvuldig is gebeurd, zal het college op basis daarvan tot zijn beslissing inzake de aard en omvang van de te verstrekken maatwerkvoorziening kunnen komen. Het spreekt voor zich dat de door het college genomen beslissing zal moeten berusten op een zorgvuldige motivering die inzicht biedt in de door het college gemaakte keuzen en die deze keuzen kan dragen. Het is uiteraard denkbaar dat betrokkene het niet of niet geheel eens is met de genomen beslissing en daartegen wellicht bezwaar zal willen maken. Aan de hand van de gegeven motivering zal hij dan moeten kunnen vaststellen of de door het college gemaakte afweging in overeenstemming is met de wettelijke eisen.

De formulering van deze tweede volzin moge duidelijk maken dat het gaat om een wettelijke norm waaraan de rechter in voorkomend geval 'vol' kan toetsen.

Indien de rechter (na het doorlopen van de bezwaarprocedure) oordeelt dat de geboden maatwerkvoorziening niet aan deze eisen voldoet (de toets aan de wettelijke normen niet kan doorstaan) en het beroep tegen de beslissing van het college daarom gegrond verklaart, zal het college een nieuwe beslissing moeten nemen die wel aan de wettelijke eisen voldoet.

vijfde lid

Indien de aanvrager in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening, dient het college de maatwerkvoorziening conform dit vijfde lid, waar dat aan de orde is, af te stemmen op een aantal zaken. Onderdeel a spreekt van de omstandigheden en mogelijkheden van de aanvrager. Er is per definitie pas sprake van een maatwerkvoorziening indien deze zorgvuldig is afgestemd op de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van die persoon, zoals die in het onderzoek in kaart zijn gebracht. Met de formulering 'omstandigheden en mogelijkheden' wordt bedoeld dat het maatwerkvoorziening moet zijn afgestemd op de situatie van de aanvrager. Daarbij kan worden gedacht aan de woonsituatie (incl. inventaris), gezinssituatie, medische situatie, etc.

De onderdelen b, c en d benadrukken dat het maatwerkvoorziening gecoördineerd moet worden met zorg, hulp en andere diensten uit het sociale domein. De formulering 'voor zover daartoe aanleiding bestaat' maakt duidelijk dat het college alleen dan tot deze afstemming verplicht is als de in het onderzoek verzamelde gegevens daartoe aanleiding geven. De afstemming kan ook inhouden dat het college de aanvrager indien nodig verwijst naar de Zvw, Wet op de jeugdzorg/Jeugdwet, Wet werk en bijstand etc.

De rechter zal in zijn oordeel kunnen betrekken of aan deze eisen voldaan is.

zesde lid

Dit wetsvoorstel regelt dat gemeenten mensen met beperkingen en problemen zo nodig moet ondersteunen opdat zij zo lang mogelijk in de eigen woonomgeving kunnen blijven leven. De gemeentelijke verantwoordelijkheid houdt echter op indien iemand kampt met een zodanig ernstige problematiek dat hij op grond van de wettelijke aanspraken in de AWBZ in aanmerking komt voor opnemings in een instelling. Indien bij het onderzoek na een melding blijkt dat iemand beschikt over een indicatiebesluit voor, en daarmee een recht op AWBZ-zorg, kan het college derhalve weigeren een maatwerkvoorziening te verstrekken. Het zesde lid legt die bevoegdheid vast. Als bij het college op grond van de zorgbehoefte van de cliënt het gegronde vermoeden ontstaat dat hij op zijn aanvraag een indicatiebesluit voor AWBZ-zorg zou krijgen, is het van belang dat duidelijkheid wordt verkregen over de vraag of betrokkene in aanmerking komt voor opnemings AWBZ-zorg. Het college zal betrokkene kunnen suggereren een indicatiebesluit voor verblijf in het kader van de AWBZ aan te vragen en hem daarvoor een termijn bieden. Indien betrokkene daaraan gevolg geeft en dit leidt tot een indicatiebesluit dat hem recht geeft op opnemings in een instelling, is het gerechtvaardigd dat het college weigert betrokkene (nog langer) een maatwerkarrangement te verstrekken. Indien naar aanleiding van de aanvraag van een indicatiebesluit komt vast te staan dat betrokkene niet in aanmerking komt voor opnemings in een instelling, staat daarmee vast dat het college zal moeten beslissen over de maatschappelijke ondersteuning die hem moet worden geboden. In de formulering van de bepaling is rekening gehouden met het gegeven dat mensen in beginsel vrij zijn om wel of niet gebruik te maken van de rechten die zij op grond van de AWBZ kunnen doen gelden. Dit impliceert dat betrokkene om hem moverende redenen kan beslissen geen indicatiebesluit in het kader van de AWBZ aan te vragen. Indien daarvan sprake is, zal betrokkene ook zelf de consequenties daarvan hebben te dragen en gaat het niet aan de consequenties daarvan op de gemeente af te wentelen. Dit lid maakt het daarom mogelijk de maatwerkvoorziening dan niet te verstrekken.

Artikel 2.3.6

eerste lid

Uitgangspunt is dat de cliënt een maatwerkvoorziening 'in natura' krijgt. De mogelijkheid van het toekennen van een persoonsgebonden budget bestaat echter, indien de aanvrager dit wenst. In dat geval krijgt de aanvrager een persoonsgebonden budget toegekend waarmee hij de mogelijkheid heeft zelf te bepalen bij wie de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen wil inkopen die tot de maatwerkvoorziening behoren. Er wordt geen bedrag aan de cliënt uitgekeerd waaruit hij zelf betalingen kan doen; er wordt hem een bedrag ter besteding beschikbaar gesteld. Namens het college worden door de SVB betalingen verricht. Voor een trekkingsrecht is gekozen om fraude met besteding van het persoonsgebonden budget zoveel mogelijk te voorkomen. Aldus is gewaarborgd dat het persoonsgebonden budget slechts wordt besteed om diensten, activiteiten, roerende zaken of woningaanpassingen in te kopen die ertoe strekken betrokkene de ondersteuning te bieden die in de maatwerkvoorziening is opgenomen. De formulering 'een persoonsgebonden budget dat de cliënt in staat stelt' duidt erop dat het persoonsgebonden budget toereikend moet zijn om de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren van derden te betrekken.

tweede lid

Het wetsvoorstel kent de mogelijkheid om een persoonsgebonden budget toegekend te krijgen, maar verbindt daaraan strenge voorwaarden. In het onderzoek, bedoeld in artikel 2.3.2, komt aan de orde in hoeverre de aanvrager in aanmerking kan komen voor een persoonsgebonden budget. Artikel 2.3.6, tweede lid, stelt het krijgen van een persoonsgebonden budget afhankelijk van drie voorwaarden; voorafgaand aan toekenning van het persoonsgebonden budget wordt getoetst of aan die voorwaarden is voldaan.

onderdeel a

Zo moet het college kunnen vaststellen dat de aanvrager – al dan niet met hulp van mensen uit zijn sociale netwerk – in staat is om de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren, zelf bij derden in te kunnen kopen. Het gaat daarbij om de vraag of hij, met de hulp van zijn omgeving, in voldoende mate in staat is te achten tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake. De cliënt moet immers een contract aangaan en dient daartoe bekwaam te zijn. Het gaat daarbij niet om het beheren van het persoonsgebonden budget zelf. Het college moet derhalve bij het toekennen van een persoonsgebonden budget de overtuiging hebben dat de cliënt de verantwoordelijkheden die komen kijken bij het inkopen van de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren, aankan. Indien de cliënt niet zelf in voldoende mate in staat is tot een redelijke waardering van zijn belangen, kan iemand uit zijn sociale netwerk hem daarin bijstaan. Dit kunnen bijvoorbeeld de ouders van een minderjarige zijn, een buurman, een voogd etc. Ook de vertegenwoordiger van de cliënt (curator, bewindvoerder, mentor, gemachtigde) die wellicht (nog) niet tot het sociale netwerk van de cliënt behoort, kan de cliënt ondersteunen bij het verantwoordelijk inkopen van de diensten hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren.

onderdeel b

Ook geldt als voorwaarde dat de cliënt zijn wens om de maatwerkvoorziening in plaats van 'in natura' door middel van een persoonsgebonden budget geleverd te krijgen omdat de maatwerkvoorziening in zijn ogen niet passend is, moet onderbouwen. Het volstaat niet eenvoudig mede te delen dat hij de ondersteuning van gecontracteerde aanbieders niet wenst. Om dit te doen, zal hij moeten aantonen dat hij zich voldoende heeft georiënteerd op de maatwerkvoorziening 'in natura' en moeten onderbouwen waarom deze niet passend is. Mogelijk kan het college de maatwerkvoorziening aanpassen of alsnog de gewenste aanbieder contracteren.

onderdeel c

Ten slotte worden eisen gesteld aan kwaliteit van de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die met het persoonsgebonden budget worden ingekocht. Voor de maatwerkvoorziening zijn die eisen vastgelegd in de wet en de verordening (artikel 2.1.3, tweede

lid, onderdeel c). De gemeente zal zich ervan vergewissen dat er waarborgen zijn dat de kwaliteit van de ingekochte ondersteuning goed is, hetgeen zowel voor de veiligheid van de cliënt als voor de effectiviteit van de inzet van middelen van groot belang kan zijn.

derde lid

De cliënt die aan de voorwaarden van het tweede lid voldoet (dit wordt vooraf getoetst), kan een persoonsgebonden budget krijgen. Wel krijgt de gemeente de bevoegdheid in de verordening te bepalen dat voor het inkopen van ondersteuning in het informele circuit, d.w.z. bij personen die behoren tot het sociale netwerk van de cliënt - nadere voorwaarden gelden. Zo kan bijvoorbeeld worden bepaald dat het persoonsgebonden budget alleen ingezet kan worden als de informele hulp goedkoper is dan formele hulp. De te stellen voorwaarden kunnen niet zover gaan dat het inschakelen van informele hulp geheel wordt uitgesloten.

vierde lid

Het kan om redenen van doelmatigheid niet wenselijk zijn een persoonsgebonden budget te verstrekken als de gemeente daardoor duurder uit zou zijn omdat inkoopvoordelen zouden wegvallen als te veel personen zelf ondersteuning willen inkopen met een pgb. Om die reden kan de gemeente een cliënt een persoonsgebonden pgb weigeren (onderdeel a). Daarnaast heeft de gemeente op grond van onderdeel b de mogelijkheid om een cliënt een pgb te weigeren als de gemeente eerder een beslissing om een maatwerkvoorziening of een persoonsgebonden pgb te verstrekken heeft herzien of ingetrokken, omdat de cliënt toen onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt (artikel 2.3.9, onderdeel a), niet voldeed aan de gestelde voorwaarden (artikel 2.3.9, onderdeel d) of de maatwerkvoorziening of het pgb niet of voor een ander doel gebruikte (artikel 2.3.9, onderdeel e).

Artikel 2.3.6a

In dit wetsvoorstel wordt geregeld dat een persoonsgebonden budget voor een woningaanpassing wordt verstrekt aan de cliënt, terwijl in artikel 7, tweede lid, van de Wmo was geregeld dat een financiële tegemoetkoming voor een woningaanpassing wordt verstrekt aan de eigenaar van de woning. Met artikel 6.33 van dit wetsvoorstel wordt artikel 16 van de Woningwet geschrapt, dat daarbij aansluitend regelde dat de eigenaar van de woning van rechtswege verplicht is de aanpassing van de woning uit te voeren. Uit artikel 16 van de Woningwet vloeide expliciet voort dat de woningaanpassing bij vertrek van de huurder uit de woning niet ongedaan hoefde te worden gemaakt; immers de aanpassing werd door de eigenaar zelf aangebracht.

Wat bij de gewijzigde opzet behouden dient te blijven, is dat een eigenaar een noodzakelijke woningaanpassing die door het college of de cliënt wordt aangebracht op grond van het wetsvoorstel dient te accepteren. Dit om te voorkomen dat de eigenaar door weigeren van toestemming een noodzakelijke aanpassing zou kunnen blokkeren. Daarom regelt artikel 2.3.6a dat het college of de cliënt, zonder toestemming van de eigenaar van de woning als bedoeld in artikel 7:215 van het BW, de noodzakelijke woningaanpassing kan (laten) aanbrengen (eerste lid). Wel moet de eigenaar ingevolge het tweede lid in de gelegenheid worden gesteld daarover zijn mening te geven. Dit geeft de eigenaar de gelegenheid om bij uitvoeringskwesaties betrokken te zijn. Het derde lid bepaalt dat, in afwijking van artikel 7: 216, eerste lid, van het BW, de woningaanpassing bij het vertrek van de cliënt niet hoeft te worden verwijderd.

Verskil in de systematiek is dat in de Wmo en de Woningwet de eigenaar degene is die de woningaanpassing aanbrengt. In het wetsvoorstel brengt het college dan wel de cliënt de woningaanpassing aan. Het resultaat is echter gelijk: de cliënt hoeft bij vertrek de woningaanpassing niet ongedaan te maken.

Artikel 2.3.7

eerste lid

De in het eerste lid geregelde inlichtingenverplichting heeft als uitgangspunt dat van de cliënt aan wie een maatwerkvoorziening of een daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget is verstrekt, verlangd kan worden dat hij voldoende gegevens en inlichtingen verstrekt om het college in staat te stellen te beoordelen of het beroep op die maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget terecht is gedaan. Indien het de cliënt redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat er feiten en omstandigheden, of daarin opgetreden wijzigingen, zijn die van invloed kunnen zijn op de toekenning van de maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden

budget, dient de cliënt dit onverwijld aan het college te melden. Verstreekt de belanghebbende niet onverwijld uit eigen beweging of op verzoek van het college alle gevraagde inlichtingen en bewijsstukken, dan heeft dat gevolgen voor de toekenning van de maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget. Het college kan niet alleen bij een aanvraag, maar ook in andere stadia concrete informatie en bewijsstukken van de belanghebbende vragen.

tweede lid

Het tweede lid bepaalt dat de verplichting uit het eerste lid niet geldt als de feiten en omstandigheden door het college kunnen worden vastgesteld op grond van bij wettelijk voorschrift als authentiek aangemerkte gegevens of kunnen worden verkregen uit bij regeling van Onze Minister aan te wijzen administraties.

derde lid

Het derde lid bevat een algemene medewerkingverplichting en ziet op alle denkbare vormen van medewerking. Het niet verlenen van specifiek verlangde medewerking kan voor het college aanleiding vormen een maatwerkvoorziening niet te verstrekken, in te trekken of op te schorten. Het gaat hier om medewerking verlenen bij het onderzoek en daarna. Uit artikel 5:20 Awb vloeit voorts een medewerkingsverplichting jegens de toezichthouder voort.

Artikel 2.3.8

eerste lid

Omdat een maatwerkvoorziening een op maat van de persoon gesneden afgestemd geheel van maatregelen is, is in het eerste lid opgenomen dat het college periodiek nagaat of het pakket aan maatregelen nog altijd 'op maat' is en of het eventueel verstrekte persoonsgebonden budget nog passend is. Hoe vaak dit noodzakelijk zal zijn, zal mede afhangen van de ondersteuningsbehoefte van betrokkene en hetgeen bij het onderzoek is vastgesteld. De bepaling kan ertoe leiden dat het college na onderzoek tot de conclusie komt dat het geheel aan maatregelen nog altijd goed op de persoon is afgestemd, maar ook dat het college tot een heroverweging komt en beslist dat de cliënt meer of minder diensten hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen nodig heeft.

tweede lid

Bij de periodieke evaluatie dient het college artikel 2.3.2, tweede en derde lid, toe te passen. Dit betekent dat het college bij de evaluatie de onderwerpen onderzoekt die ook in het kader van het onderzoek na de melding zijn onderzocht. Tevens wordt de toekenning van het persoonsgebonden budget opnieuw in ogenschouw genomen. Het college stelt vast gedurende welke termijn iemand een maatwerkvoorziening of persoonsgebonden budget krijgt. Tijdens de periodieke evaluatie wordt in ieder geval bekeken hoe de uitkomsten van het onderzoek zich verhouden tot de beschikking met een bepaalde looptijd.

Artikel 2.3.9

eerste lid

Het eerste lid voorziet in de mogelijkheid om in bepaalde gevallen een verstrekte maatwerkvoorziening of een daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget te herzien dan wel in te trekken. Het herzien en intrekken van een maatwerkvoorziening of daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget is geen verplichting voor het college, maar een bevoegdheid. Hiermee krijgt het college ruimte om de te nemen beslissingen af te stemmen op lokaal beleid en specifieke individuele omstandigheden.

Een reden voor het college om dit artikel toe te passen, kan zijn wanneer de cliënt onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en het college, wanneer zijn beslissing op de juiste of volledige gegevens gebaseerd zou zijn, tot een andere beslissing zou zijn gekomen (onderdeel a). Indien de cliënt de op hem rustende inlichtingenplicht jegens het college niet of niet behoorlijk nakomt, kan het college een besluit tot toekenning van een maatwerkvoorziening of daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget herzien of intrekken. Op basis van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur kan dit alleen indien de cliënt redelijkerwijs kon begrijpen dat hij ten onrechte een maatwerkvoorziening of daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget ontving. Daarnaast ligt het voor de hand dat het college de cliënt in de gelegenheid stelt de juiste gegevens

aan te leveren of de onvolledige gegevens aan te vullen alvorens hij beslist dat een maatwerkvoorziening of daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget wordt herzien of ingetrokken.

Het college zal ingevolge artikel 2.3.8 periodiek onderzoeken of er aanleiding is een beslissing als bedoeld in de artikelen 2.3.5. of 2.3.6 (persoonsgebonden budget) te heroverwegen. Uit dit onderzoek kan blijken dat de cliënt niet langer op de maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget is aangewezen (onderdeel b) of dat het maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget niet meer toereikend is (onderdeel c). De cliënt kan uiteraard ook buiten de periodieke evaluatiemomenten om aan de bel trekken bij het college. Wanneer de cliënt niet langer is aangewezen op de maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget, zal het college deze intrekken. Van herziening zal sprake zijn wanneer het maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget niet meer toereikend blijken te zijn.

Ook indien de cliënt niet voldoet aan de voorwaarden die bij de maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget zijn gesteld, kan de beslissing worden herzien of ingetrokken (onderdeel d). Wanneer een cliënt bijvoorbeeld niet langer in staat kan worden geacht om de aan een persoonsgebonden budget verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren, kan het college besluiten de beslissing hieromtrent te herzien of in te trekken.

Als blijkt dat de cliënt de maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget niet gebruikt, niet aanwendt of niet besteedt (onderdeel e), kan daaruit worden afgeleid dat de cliënt de maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget niet nodig heeft. Dit artikel geeft het college een handvat om in dergelijke gevallen de beslissing te herzien of in te trekken. Uiteraard zal het college moeten kijken naar de omstandigheden van het specifieke geval. Wanneer iemand immers tijdelijk geen gebruik maakt van een maatwerkvoorziening of daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget, bijvoorbeeld omdat hij is opgenomen in een ziekenhuis, zal het praktischer zijn de maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget tijdelijk op te schorten. Wanneer echter onmiskenbaar is dat een maatwerkvoorziening of een daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget door de cliënt niet wordt gebruikt, omdat hij ook zonder of met minder ondersteuning blijkt toe te kunnen, kan het college de beslissing herzien dan wel intrekken.

Voorts biedt dit artikel het college de mogelijkheid om cliënten die de maatwerkvoorziening of het daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget ongeoorloofd inzetten voor een ander doel dan waarvoor deze zijn verstrekt, aan te pakken (onderdeel e). Ook in die gevallen kan het college zijn beslissing heroverwegen of intrekken.

In dit artikel zijn specifieke regels opgenomen met betrekking tot het herzien of intrekken van een beslissing. In die zin vormt dit artikel een *lex specialis* ten opzichte van de artikelen zoals die hieromtrent zijn opgenomen in de Awb.

tweede lid

Als een beslissing wordt ingetrokken of herzien, gaat het altijd om cliënten die op dat moment ondersteuning genieten. Uit de zorgvuldigheidswaarden vloeit voort dat de cliënt enige tijd gegund wordt om zich voor te bereiden op de gewijzigde situatie. Die termijn zal afhangen van de reden voor de herziening of intrekking. Zo zal het voor de hand liggen dat wanneer de intrekking plaatsvindt vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens, er geen dan wel een zeer korte termijn wordt gehanteerd. Indien de ondersteuning wordt beëindigd omdat de cliënt inmiddels aanspraak heeft op AWBZ-zorg en dus niet langer is aangewezen op de maatwerkvoorziening of het persoonsgebonden budget, ligt het voor de hand dat een termijn wordt bepaald die het mogelijk maakt om de verlening van AWBZ-zorg aan de cliënt zorgvuldig te realiseren. Om die reden is in het tweede lid opgenomen dat het college in de beslissing opneemt op welk moment die beslissing in werking treedt.

§ 4. Verhaal van kosten

Artikel 2.4.1

Terugvordering van de geldswaarde van een ten onrechte genoten maatwerkvoorziening of ten onrechte genoten persoonsgebonden budget, wat op basis van het tweede lid een executoriale titel in de zin van het Tweede Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering oplevert, is alleen mogelijk in de in het eerste lid genoemde situaties. Het gaat dan om de situatie waarin een cliënt opzettelijk onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid. Omdat het niet in alle gevallen mogelijk is een al genoten maatwerkvoorziening terug te vorderen, kan het college de waarde van de genoten maatwerkvoorziening uitdrukken in een bedrag dat voor terugvordering in aanmerking komt.

Artikel 2.4.2

Aangezien een roerende zaak die aan de cliënt in gebruik is verstrekt als onderdeel van een maatwerkvoorziening of die is aangeschaft met een persoonsgebonden budget, dient ter ondersteuning van zijn zelfredzaamheid of zijn participatie, dient deze niet vatbaar te zijn voor vervreemding, verpanding, belening of beslag. Omdat het kan zijn dat de cliënt een roerende zaak met goetvinden van het college mag behouden na de periode waarvoor een beslissing als bedoeld om artikel 2.3.5 of 2.3.6 geldt, kan die roerende zaak na die periode wel vatbaar zijn voor vervreemding, verpanding, belening of beslag. Indien een beslissing voor onbepaalde tijd is afgegeven, zal de roerende zaak niet vervreemdbaar zijn totdat die beslissing is ingetrokken.

Artikel 2.4.3

eerste en tweede lid

Het regresrecht van de gemeente is de bevoegdheid om de kosten van een door hem verstrekte maatwerkvoorziening of daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget te verhalen op degene die door zijn onrechtmatig handelen er de oorzaak van is dat de cliënt een beroep moet doen op een maatwerkvoorziening of daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget. In de eerste twee leden is dit regresrecht geregeld. De regeling is gelijklopend aan de vergelijkbare maatregelen in de socialeverzekeringswetten. Het regresrecht is doorgaans beperkt tot gevallen van schuld aansprakelijkheid. Dat wil zeggen dat de gemeente de kosten van de aan de cliënt verstrekte maatwerkvoorziening of daaraan gekoppelde persoonsgebonden budget slechts kan verhalen indien het feit als gevolg waarvan de cliënt genoodzaakt werd ondersteuning van de gemeente in te roepen, als een onrechtmatige daad aan de veroorzaker kan worden toegerekend en deze daarvoor derhalve aansprakelijk is. Daarom blijven voor de vaststelling van het totale bedrag waarvoor aansprakelijkheid naar burgerlijk recht zou bestaan, de meeste artikelen betreffende wettelijke aansprakelijkheid buiten de schuld van degene die de schade veroorzaakt heeft (risicoaansprakelijkheid), buiten toepassing. Om dit te bewerkstelligen, wordt in artikel 197 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek een verwijzing naar artikel 2.4.3 opgenomen (artikel 6.35).

derde lid

In het derde lid is geregeld dat - indien de maatwerkvoorziening niet zonder meer is uit te drukken in een geldbedrag - er een schatting kan worden gemaakt van de geldswaarde van de geleverde maatwerkvoorziening. Daarbij kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de wijze waarop de schatting moet worden gemaakt.

vierde en vijfde lid

In het vierde en vijfde lid is, overeenkomstig de bepalingen in de socialeverzekeringswetten, een regeling getroffen voor het regres op de werkgever en de collega-werknemer, met dien verstande dat de schadeplichtigheid wordt beperkt tot opzet of bewuste roekeloosheid. Bij het ontbreken van een dergelijke bepaling zouden collega-werknemers in de gevallen waarin ze schuld zouden hebben aan een ongeval, door de verzekeraars van die collega's kunnen worden aangesproken voor de kosten die ten behoeve van die collega's zijn gemaakt. Waar mensen intensief samenwerken en ongelukken die aan iemands schuld te wijten zijn zich makkelijk kunnen voordoen, acht de regering een dergelijk regres - en de noodzaak zich daarvoor te moeten verzekeren - niet wenselijk. Vandaar dat via een uitzonderingsbepaling het regresrecht wordt beperkt tot de gevallen

waarin sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid. Het risico van ondersteuningskosten bij normale bedrijfsongevallen komt daarmee voor rekening van de gemeente.

Artikel 2.4.4

In dit artikel wordt geregeld dat collectivisering van de schadelast door de Vereniging van Nederlandse Gemeenten mogelijk is. Daarbij is bepaald dat indien de VNG in verband met artikel 2.4.3, eerste lid, met schadeverzekeraars afspraken maakt over het betalen van een jaarlijkse afkoopsom, dit vooraf aan het desbetreffende jaar aan de gemeenten moet worden medegedeeld. Hierbij zal tevens moeten worden aangegeven welke verzekeraars zich aan de afspraken gebonden hebben. Voor gemeenten is dan duidelijk of zij voor individuele gevallen regres moeten nemen, dan wel dat de VNG de bedoelde schadelast voor dat jaar collectiviseert.

§ 5. Evaluatie van beleid

Artikel 2.5.1

Dit artikel verplicht het college te onderzoeken hoe de cliënten de kwaliteit van de maatschappelijke ondersteuning ervaren en jaarlijks de uitkomsten daarvan te publiceren. In dit wetsvoorstel wordt verduidelijkt dat het gaat om een cliëntervaringsonderzoek. Bij een cliëntervaringsonderzoek wordt onderzocht wat de ervaringen zijn van de cliënten met de geboden ondersteuning en welk effect ze ervan hebben ondervonden wat betreft de verbetering van hun zelfredzaamheid of participatie en de wijze waarop zij zich kunnen handhaven in de samenleving. Op deze wijze worden zowel de vraag naar de resultaten van de maatschappelijke ondersteuning als de vraag naar de beleving ervan door de cliënten in één onderzoek geïntegreerd. Omdat gevraagd wordt naar de concrete ervaringen van de cliënten, zijn de uitkomsten van een cliëntervaringsonderzoek betrouwbaarder dan die van een klanttevredenheidsonderzoek, waarin gevraagd wordt naar een oordeel over de geboden diensten, vaak in de vorm van een rapportcijfer. Door in een ministeriële regeling eisen te formuleren inzake de methodiek en de reikwijdte van het in dit artikel beschreven ervaringsonderzoek wordt bewerkstelligd dat de uitkomsten van de ervaringsonderzoeken van de verschillende gemeenten onderling vergelijkbaar zullen zijn. Op deze wijze wordt nader invulling gegeven aan de lokale verantwoording over de uitkomsten van het beleid van het college aan de gemeenteraad. In de ministeriële regeling zal opgenomen worden onder welke burgers gemeenten ervaringsonderzoek dienen te verrichten. Hierbij gaat het ten minste – maar niet uitsluitend – om burgers die gebruik maken van voorzieningen, om mantelzorgers en vrijwilligers en burgers die zich met een ondersteuningsvraag tot de gemeente hebben gewend.

De ministeriële regeling zal ook voorschrijven op welke wijze het ervaringsonderzoek dient te worden afgenomen. Hierbij zal gekozen worden voor een methodologisch verantwoorde methodiek van ervaringsonderzoek, waarbij de administratieve lasten voor zowel cliënten, aanbieders als gemeenten tot een minimum beperkt zullen worden. In beginsel zullen alle gegevens jaarlijks verzameld en gepubliceerd dienen te worden.

Artikel 2.5.2

Teneinde zo nodig aan de Staten-Generaal verantwoording te kunnen afleggen over de werking van de wet, moet de minister kunnen beschikken over informatie. In aanvulling op artikel 124h van de Gemeentewet, is daarom in dit artikel bepaald dat de colleges verplicht zijn de minister kosteloos van de nodige gegevens te voorzien. Bij regeling kan nader worden omschreven welke gegevens over welke tijdvakken moeten worden geleverd.

§ 6. Overige bepalingen

Artikel 2.6.1

eerste lid

Om redenen van uniformiteit en doelmatigheid en ter voorkoming van fraude is ervoor gekozen de uitvoering van de door de gemeenten verstrekte persoonsgebonden budgetten centraal te doen plaatsvinden door de SVB. Tot de uitvoerende taken van de SVB behoren naast het verrichten van de betalingen voor persoonsgebonden budgetten ook het registreren, adviseren, afdragen van belasting, administreren, toetsen op de door het college gestelde voorwaarden, controle op wet- en regelgeving en het faciliteren van verplicht werkgeverschap. Dit brengt met zich dat gemeenten de

SVB informatie zullen moeten verstrekken omtrent de verstrekte persoonsgebonden budgetten en dat de SVB aan de gemeente rekenschap zal moeten afleggen over de uitvoering. Het eerste lid regelt deze centrale uitvoering.

tweede en derde lid

Het wetsvoorstel draagt de gemeenten op te voorzien in de ondersteuning van hun burgers. Elke gemeente mag vervolgens in beginsel zelf haar beleid ter zake bepalen. Voor bepaalde voorzieningen die niet in iedere gemeente aanwezig hoeven te zijn, ligt het echter voor de hand dat wordt gekozen voor een vorm van gemeentelijke samenwerking. Onder de Wmo was die samenwerking in ieder geval aan de orde voor de opvang en vrouwenopvang. Voor deze voorzieningen is er steeds een centrumgemeente die mede namens de andere samenwerkende gemeenten de opvang verzorgt. Ook wat betreft de steunpunten huiselijk geweld, de instellingen voor beschermd wonen en de in artikel 2.2.4, eerste lid, bedoelde anonieme hulp op afstand zal sprake moeten zijn van samenwerking tussen gemeenten. Ook deze hoeven niet in elke gemeente aanwezig te zijn.

Het tweede lid maakt het mogelijk bij amvb gebieden aan te wijzen waarbinnen colleges daarbij aan te wijzen taken samen (door een centrumgemeente) moeten laten uitvoeren. Dat kan slechts als het noodzakelijk is dat die taken in samenhang worden uitgevoerd. Van deze bevoegdheid kan zo nodig gebruik worden gemaakt, indien de gemeenten bijvoorbeeld voor de opvang en vrouwenopvang respectievelijk de steunpunten huiselijk geweld de bestaande samenwerking niet zouden willen voortzetten of niet tot samenwerking zouden komen.

Het spreekt voor zich dat niet lichtvaardig tot het tot stand brengen van een dergelijke algemene maatregel zal worden overgegaan. De in het derde lid voorgeschreven betrokkenheid van de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties waarborgt dat uiterst zorgvuldig met deze bevoegdheid zal worden omgegaan.

Voor beschermd wonen is in artikel 7.4, derde lid, al bepaald dat gemeenten tot een bij koninklijk besluit vast te stellen tijdstip, dat niet eerder is gelegen dan de eerste dag van het zesde kalenderjaar na dat waarin enig artikel van deze wet in werking is getreden, moeten samenwerken voor het verstrekken van maatwerkvoorzieningen en dus een centrumgemeente zullen moeten aanwijzen.

Artikel 2.6.2

Het college kan de taken die het op grond van deze wet heeft, laten uitvoeren door ambtenaren. Zo kan het college bijvoorbeeld het onderzoek en de verstrekking van een maatwerkvoorziening of persoonsgebonden budget in mandaat laten verrichten. Het wordt echter onwenselijk geacht dat deze taken, die zozeer zijn verweven met de specifieke overheidsverantwoordelijkheid op grond van deze wet, door derden doet uitvoeren. Dit artikel sluit daarom het verlenen van mandaat aan anderen dan bestuursorganen uit wat betreft het vaststellen van de rechten en plichten van de belanghebbende.

Artikel 2.6.3

In geval het college het leveren van een voorziening door een derde (aanbieder) wil doen uitvoeren, zal het college daartoe gewoonlijk een overeenkomst met die derde sluiten. Afhankelijk van de aard van de levering of dienst die het college wil inkopen bij een derde en de vraag of het bedrag van de opdracht het drempelbedrag overschrijdt, zal het college daarbij rekening hebben te houden met de Aanbestedingswet 2012.

In artikel 2.114, eerste lid, van de Aanbestedingswet 2012 is bepaald dat aanbestedende dienst kan gunnen op grond van het criterium de economisch meest voordelige inschrijving. In afwijking van dit eerste lid bepaalt het tweede lid van artikel 2.114 van de Aanbestedingswet dat een aanbestedende dienst alleen kan gunnen op grond van het criterium de laagste prijs, indien de aanbestedende dienst de toepassing van dit criterium motiveert in de aanbestedingsstukken. Het komt er daarom kort gezegd op neer dat de Aanbestedingswet 2012 het gunningscriterium 'economisch meest voordelige inschrijving' voorschrijft en dat, wanneer de aanbestedende dienst toch kiest voor het gunningscriterium 'laagste prijs', dit gemotiveerd moet worden.

Artikel 2.6.3, eerste lid, benadrukt dat wanneer de verlening van een voorziening wordt aanbesteed, het college de overheidsopdracht op grond van de naar zijn oordeel economisch meest

voordelige inschrijving dient te gunnen en bepaalt vervolgens dat bij het stellen van nadere criteria ter invulling van het criterium 'economisch meest voordeling inschrijving' in ieder geval het nadere criterium 'kwaliteit' wordt opgenomen. Het tweede lid van artikel 2.6.3 bepaalt vervolgens dat het college het criterium 'laagste prijs' niet mag gebruiken bij de aanbesteding van de verlening van een voorziening. Dientengevolge is er in dit wetsvoorstel geen gelegenheid gebruik te maken van de mogelijkheid die artikel 2.114, tweede lid, van de Aanbestedingswet 2012 biedt om gemotiveerd te kiezen voor het criterium 'laagste prijs'. Deze opzet waarbij sterk wordt ingezet op het waarborgen van de kwaliteit van de verlening van een voorziening, doet recht aan hetgeen was geregeld in artikel 10, derde lid, van de Wmo⁹.

Artikel 2.6.4

Artikel 10a van de Wmo kende enige voorschriften die ertoe strekten te bevorderen dat, na de gunning van de opdracht tot het leveren van huishoudelijke hulp aan een andere aanbieder, de belangen van de betrokken medewerkers zorgvuldig in ogenschouw zouden worden genomen¹⁰. Het eerste lid bevatte de verplichting voor de 'nieuwe' aanbieder of aanbieders om met de verliezers van de aanbesteding in overleg te treden over de overname van personeel. Het tweede lid verplichtte het college om erop toe te zien dat dit overleg ook werkelijk plaats zou vinden. De verplichting van het eerste lid van artikel 10a van de Wmo is met een enigszins gewijzigde formulering, welke aansluit bij artikel 2.6.3, overgenomen. De bepaling van het tweede lid van artikel 10a van de Wmo is niet overgenomen, aangezien deze verplichting al is vervat in de opdracht aan het college in artikel 5.1 om ervoor te zorgen dat wordt toegezien op de naleving van deze wet.

Artikel 2.6.5

De gemeenteraad dient basistarieven voor huishoudelijke hulp vast te stellen. Hiermee hebben de gemeenten een verantwoordelijkheid voor een met het oog op het waarborgen van de kwaliteit belangrijk aspect van de uitvoering van deze hulp, waarbij rekening kan worden gehouden met lokale verschillen. De gemeenten dienen hierbij ten minste een inschatting te maken van een reële kostprijs voor de activiteiten die zij door aanbieders willen laten uitvoeren. Daarom is in het tweede lid vastgelegd dat tarieven worden vastgesteld op basis van de reële kostprijs uitgaande van het inzetten van personeel met de noodzakelijke vaardigheden/functie-eisen. Dit kan nader worden geregeld in een amvb op basis van het vierde lid. Indien een amvb uit hoofde van het vierde lid wordt gemaakt, zal in deze amvb opgenomen worden dat de gewenste kwaliteit van huishoudelijke hulp een specifieke deskundigheid eist die past bij huishulpen.

Welke invloeden daarbij worden meegewogen, is ter beoordeling aan de gemeenten, maar het moet gaan om reële kostprijzen. Uitgangspunt is, dat de aanbieder personeel inzet tegen de arbeidsvoorwaarden die passen bij de vereiste vaardigheden. De gemeente zal zich dus ten minste een beeld moeten vormen van de vereiste activiteiten en de arbeidsvoorwaarden die daarbij horen. Hiermee wordt voorkomen dat een gemeente alleen de laagste prijs voor de uitvoering van de opdracht beschouwt. Dit biedt een waarborg voor werknemers dat hun werkzaamheden aansluiten bij de daarvoor geldende arbeidsvoorwaarden.

De tarieven worden voorgesteld door het college en vastgesteld door de gemeenteraad voor de periode waarvoor de gemeente een relatie met de aanbieder aangaat. De tarieven kunnen jaarlijks worden geïndexeerd.

Gezien het feit dat basistarieven en arbeidsvoorwaarden mede bepalend zijn voor de (kwaliteit van) zorg, dient de Tweede Kamer de mogelijkheid te hebben zich over een ontwerp van een amvb uit te spreken. Daarom voorziet het zesde lid in een voorhangprocedure.

Artikel 2.6.6

Naast de toezichtinstrumenten in de Gemeentewet kan het instrument van de aanwijzing, zoals geregeld in dit artikel, worden ingezet wanneer de minister ernstige tekortkomingen vaststelt bij de uitvoering van bijvoorbeeld de verordening in een gemeente.

⁹ Artikel 10, derde lid, van de Wmo is opgenomen met de Wet van 25 juni 2012 tot wijziging van de Wet maatschappelijke ondersteuning ter bevordering van de kwaliteit van de maatschappelijke ondersteuning en in verband met de aanbesteding van huishoudelijke verzorging (Stb.2012, 310).

¹⁰ Ingevoegd met het voorstel van wet tot wijziging van de Wet maatschappelijke ondersteuning, wat betreft de wijze waarop een aanspraak bestaat op een individuele voorziening en enige andere wijzigingen (31 795).

Het eerste lid biedt de minister de mogelijkheid om bij ernstige tekortkomingen ter zake van de rechtmatigheid van de uitvoering van deze wet de gemeente een aanwijzing te geven. Vanwege de tijd- en beleidsgebondenheid van het begrip 'ernstige tekortkomingen', alsmede de incidentele toepassing ervan is het niet zinvol een opsomming te geven van alle denkbare situaties die als zodanig aangemerkt kunnen worden. Wel zal het corrigerende vermogen van de gemeenteraad een belangrijke factor zijn. Indien de controle door de gemeenteraad ertoe leidt dat de gemeente zelf al tot correctie van onrechtmatige of ernstig tekortschietende uitvoering overgaat, zal er voor de minister geen aanleiding bestaan te interveniëren.

De aanwijzing heeft het karakter van een opdracht aan de gemeente om binnen een door de minister gestelde termijn tot wetsconforme uitvoering over te gaan (tweede lid). Hiermee krijgt de aanwijzing een beperkter karakter dan in de Awb. Daarentegen blijft onveranderd dat van de bevoegdheid tot het geven van een aanwijzing terughoudend gebruik zal worden gemaakt, dat het college in de gelegenheid wordt gesteld zijn zienswijze te geven, dat de aanwijzing wordt gepubliceerd in de Staatscourant en dat de minister met de aanwijzing niet treedt in individuele gevallen.

HOOFDSTUK 3. KWALITEIT

Artikel 3.1

eerste lid

In artikel 2.1.1, tweede lid, is voorop gesteld dat de gemeenten de eerstverantwoordelijke zijn waar het gaat om het stellen van regels over en het handhaven van de kwaliteit van de ondersteuning. Het wetsvoorstel legt daarnaast, op vergelijkbare wijze als dat in het voorstel voor de Jeugdwet is gebeurd met de in hoofdstuk 3 opgenomen wettelijke regels ook een eigen verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van de voorzieningen bij de aanbieder die deze levert. Het college zal bij het sluiten van overeenkomsten met aanbieders zorgvuldig moeten toetsen of deze aan de gemeentelijke en wettelijke kwaliteitseisen (zullen kunnen blijven) voldoen en in overeenkomsten of anderszins eventueel nadere afspraken vastleggen om dit te waarborgen. Ook brengt het wetsvoorstel (hoofdstuk 5) met zich dat het college ervoor zorgt dat toezicht op het functioneren van de aanbieders wordt uitgeoefend en dat passende reacties volgen op geconstateerd tekortschieten.

De opgenomen bepalingen komen overeen met het systeem zoals dat thans geldt op basis van de Kwaliteitswet zorginstellingen, dat aanbieders oplegt 'verantwoorde zorg' te leveren. Het eerste lid bepaalt dat de aanbieder moet zorgen voor voorzieningen van goede kwaliteit. Het tweede lid formuleert de minimale eisen waaraan de voorziening moet voldoen.

In hoofdstuk 5 is in aanvulling op het gemeentelijke toezicht voorzien in rijkstoezicht; de minister wijst ook toezichthouders aan (bijvoorbeeld personen van de Inspectie voor de Gezondheidszorg), die toezicht houden op de naleving van de wettelijke eisen inzake het voldoen aan de professionele standaard en het verlenen van veilige ondersteuning.

tweede lid

Het tweede lid concretiseert de algemene kwaliteitseis.

Bij voorzieningen gaat het om uiteenlopende voorzieningen die ertoe strekken de zelfredzaamheids- of participatieproblematiek van betrokkene te verminderen dan wel in adequate opvang van kwetsbare personen te voorzien.

Daarbij moet op grond van het tweede lid, onderdeel a, allereerst gewaarborgd zijn dat de voorziening veilig wordt verleend. In dit verband zij ook verwezen naar de artikelen 3.3 tot en met 3.5, die eveneens ertoe strekken die veiligheid te waarborgen. De geboden ondersteuning moet verder doelmatig en doeltreffend worden verleend. Een (voorgenomen) handelwijze is doelmatig als de inspanningen en uitgaven daadwerkelijk bijdragen aan de realisatie van het beoogde doel en de kosten in verhouding staan tot de opbrengsten. Met de eis dat de voorziening cliëntgericht moet worden verleend, wordt tot uitdrukking gebracht dat bij het leveren van de voorziening rekening moet worden gehouden met de preferenties van de cliënt.

In onderdeel b van het tweede lid is bepaald dat de voorziening moet zijn afgestemd op de reële behoefte van de cliënt en op andere vormen van zorg of hulp die de cliënt ontvangt. Daarbij moet worden gedacht aan hulp of diensten behoeft of ontvangt op terreinen als zorg, jeugdzorg,

onderwijs, welzijn en werk en inkomen. De verleende hulp moet aansluiten bij de behoeften en bij andere hulp of zorg die de cliënt ontvangt.

Een belangrijke verantwoordelijkheid van de aanbieder is dat de ondersteuning wordt verleend in overeenstemming met de op de beroepskracht rustende verantwoordelijkheid, voortvloeiende uit de professionele standaard, waaronder de overeenkomstig artikel 3.2, eerste lid, in het openbaar register opgenomen geldende professionele standaard (onderdeel c). In toenemende mate worden professionele standaarden ontwikkeld voor allerlei soorten hulpverlening. Indien een professionele standaard bestaat, al dan niet door het Zorginstituut geregistreerd, moet de ondersteuning (algemene voorziening en maatwerkvoorziening) in beginsel volgens die standaard worden verleend en moeten afwijkingen die de hulpverlener nodig acht, kunnen worden gemotiveerd en uitgelegd.

In onderdeel d ten slotte is tot uitdrukking gebracht dat een wezenlijk onderdeel van goede kwaliteit ook is dat bij het leveren van de voorziening respectvol met de cliënt wordt omgegaan. Dat betekent dat zijn recht op zelfbeschikking, het binnen de grenzen van zijn mogelijkheden zelf maken van keuzen, wordt gerespecteerd en dat over te maken keuzen in de ondersteuning met hem wordt overlegd op basis van goede informatie over de daaraan verbonden consequenties.

derde lid

Deze bepaling maakt het mogelijk bij amvb de verplichtingen van aanbieders nader te concretiseren. Van deze bevoegdheid zal echter slechts gebruik worden gemaakt indien zou blijken dat aanbieders er onvoldoende in slagen om voorzieningen van goede kwaliteit te realiseren en gebreken in de kwaliteit op te lossen. De mogelijkheid om bij amvb regels te stellen, zal niet worden gebruikt om wijzigingen te bewerkstelligen indien slechts bij een of enkele aanbieders sprake is van de wet niet goed wordt nageleefd.

Artikel 3.2

Met een recente wetwijziging¹¹ zijn in de Zvw bepalingen opgenomen die het Zorginstituut, en in het bijzonder de Adviescommissie Kwaliteit van dat instituut, taken opdragen ten aanzien van de kwaliteit van de zorg of diensten als omschreven bij of krachtens die wet of de AWBZ. Zo houdt het Zorginstituut een openbaar register bij waarin op voordracht van organisaties van cliënten, zorgaanbieders en zorgverzekeraars gezamenlijk dan wel van de Adviescommissie Kwaliteit een professionele standaard of een meetinstrument wordt opgenomen (artikel 66b, eerste lid, Zvw). Het Zorginstituut stelt een beleidsregel vast op basis waarvan wordt beoordeeld of een professionele standaard kan worden aangemerkt als een verantwoorde beschrijving van de kwaliteit van een specifiek zorgproces en een meetinstrument kan worden aangemerkt als een verantwoord middel om te meten of goede zorg is geleverd (artikel 66b, tweede lid, Zvw). Het Zorginstituut moet ervoor zorgen dat wordt vastgesteld voor welke vormen van zorg een professionele standaard of een meetinstrument nodig is dan wel dat een al in het openbaar register opgenomen professionele standaard of meetinstrument wijziging behoeft; het Zorginstituut bepaalt ook binnen welke termijn dit moet zijn gebeurd (artikel 66c, eerste en tweede lid, Zvw). Het Zorginstituut draagt zorg voor het verzamelen, samenvoegen en beschikbaar maken van informatie over de kwaliteit van verleende zorg met het oog op het recht van de cliënt een weloverwogen keuze te kunnen maken tussen verschillende zorgaanbieders en ten behoeve van het toezicht (artikel 66d, eerste lid, Zvw) De Adviescommissie Kwaliteit stelt op een verzoek van het Zorginstituut een professionele standaard of een meetinstrument op wanneer deze niet door de bedoelde organisaties zelf tot stand wordt gebracht (artikel 66e, eerste lid, Zvw). Het is wenselijk dat ook op het terrein van de maatschappelijke ondersteuning organisaties van aanbieders en cliënten in samenspraak met de organisatie van gemeenten voor die vormen van ondersteuning, waarvoor dat mogelijk is, professionele standaarden zullen ontwikkelen en langs die weg extra waarborgen voor een goede kwaliteit zullen scheppen. Hierbij is vooral gedacht aan de kwaliteit van diensten, maar ook voor woningaanpassingen en hulpmiddelen zijn in relatie tot bepaalde beperkingen wellicht standaarden te ontwikkelen.

Artikel 3.2 strekt ertoe de rol en taken van het Zorginstituut op het gebied van professionele standaarden en meetinstrumenten in de maatschappelijke ondersteuning te regelen. Ook regelt de

---

¹¹ Wijziging van de Wet cliëntenrechten zorg en andere wetten in verband met de taken en bevoegdheden op het gebied van de kwaliteit van de zorg (33 243) **PM nog niet aanvaard**

bepaling dat het Zorginstituut een afzonderlijke Adviescommissie Kwaliteit Maatschappelijke Ondersteuning zal hebben.

Voor deze regeling is verder nauw aangesloten bij de regels die in de Zvw zijn gesteld voor de vergelijkbare taken van het Zorginstituut en de Adviescommissie Kwaliteit op het terrein van de zorg. Die aansluiting is tot stand gebracht door in het eerste lid de taken van het Zorginstituut uit te breiden tot het terrein van de maatschappelijke ondersteuning en in de overige leden te voorzien in de overeenkomstige toepassing van andere bepalingen uit de Zvw.

Hierna zullen voor een goed begrip van de te treffen regeling de verschillende van overeenkomstige toepassing verklaarde artikelen worden toegelicht. Daarbij is uiteraard zoveel mogelijk ontleend aan de toelichting op de desbetreffende artikelen bij het wetsvoorstel dat tot de bedoelde wijziging van de Zvw heeft geleid.

eerste lid

Het eerste lid breidt de taak van het Zorginstituut uit tot het registreren van professionele standaarden of meetinstrumenten op het terrein van de maatschappelijke ondersteuning. De bepaling legt vast dat het zowel gaat om standaarden die door organisaties van aanbieders, cliënten en gemeenten zijn ontwikkeld, als om standaarden die de Adviescommissie Kwaliteit – bij uitblijven daarvan – vaststelt.

Alvorens een door het veld ontwikkelde standaard in het register op te nemen, toetst het Zorginstituut deze aan een door hem opgesteld toetsingskader (artikel 66b, tweede lid). De standaarden worden voor opneming in het register voorgedragen door organisaties van cliënten, aanbieders en gemeenten gezamenlijk. Het gaat daarbij om die organisaties die in de meerjarenagenda (artikel 66e, tweede lid, onderdeel a) worden genoemd als betrokken organisatie om een specifieke professionele standaard te ontwikkelen omdat die organisatie over de nodige deskundigheid beschikt doordat ze de belangen behartigt van cliënten die deze ondersteuning ontvangen, dan wel deze specifieke ondersteuning verlenen. Het openbaar register bevat daarmee een overzicht van professionele standaarden die door het Zorginstituut zijn getoetst en voldoen aan de eisen van het daartoe opgestelde toetsingskader. Het openbaar register bevat ook kwaliteitsindicatoren. Deze zijn integraal onderdeel van de professionele standaard. Voor zover specifieke kwaliteitsindicatoren zijn ontwikkeld vooruitlopend op de ontwikkeling van een overkoepelende professionele standaard, kunnen deze alvast in het register worden bijgeschreven. Ook hiervoor geldt dat indicatoren zijn getoetst door het Zorginstituut en voldoen aan de daarvoor gestelde eisen.

Het register is openbaar raadpleegbaar voor een ieder. Aan het gebruik van het register zijn geen kosten verbonden voor (particuliere) gebruikers.

Het Zorginstituut is eveneens belast met het onderhoud van het register, opdat het overzicht van standaarden actueel is. Indien een al opgenomen professionele standaard verouderd is, voorziet het wetsvoorstel in een wijzigingsprocedure die gelijk is aan de procedure voor het ontwikkelen van (nieuwe) professionele standaarden. Het register bevat naast de inhoud van professionele standaarden ook de daarop betrekking hebbende brongegevens en wijzigingsgegevens.

De inschrijving in een openbaar register van een professionele standaard dient vier doelen:

- In de eerste plaats wordt publieke bekendheid gegeven aan een norm voor goede ondersteuning of een norm voor het meten van goede ondersteuning voor een specifiek proces.
- In de tweede plaats zullen de ingeschreven indicatoren en professionele standaarden vanaf dat moment periodiek worden beheerd door het Zorginstituut.
- In de derde plaats beschikt de toezichthouder daarmee over een groeiende set veldnormen voorgoede ondersteuning.
- En ten slotte zal het register de informatie bevatten voor het definiëren van prestaties (voorzieningen) in de sector maatschappelijke ondersteuning die door gemeenten gecontracteerd kunnen worden.

tweede tot en met zesde lid

In het tweede lid is geregeld dat de artikelen 66b, tweede en derde lid, 66c tot en met 66f en 71 van de Zvw van overeenkomstige toepassing zijn. Daarbij is in de volgende leden bepaald dat in plaats van sommige begrippen een andere term wordt gelezen, welke aansluit bij de formuleringen in dit wetsvoorstel of dat bepaalde formuleringen iets worden aangepast. Zonder deze bepalingen zou de overeenkomstige toepassing mogelijk vragen oproepen. Hierbij zij met name erop gewezen

dat voor de professionele standaarden voor maatschappelijke ondersteuning de gemeenten nadrukkelijk in de plaats treden van de zorgverzekeraars (artikel 3.2, tweede lid, onderdeel d).

artikel 66b, tweede en derde lid, Zvw

Het Zorginstituut stelt een beleidsregel vast, bevattende een toetsingskader waaraan te ontwikkelen professionele standaarden worden getoetst. Op basis van dit toetsingskader kan worden beoordeeld of door veldpartijen ontwikkelde professionele standaarden een verantwoorde beschrijving van de kwaliteit van een specifiek ondersteuningsproces bevatten en kunnen worden opgenomen in het openbaar register. De eisen hebben betrekking op de procedure, bijvoorbeeld; zijn alle elementen van het integrale ondersteuningsproces beschreven, voldoen de indicatoren aan de (methodologische) eisen, is de standaard consistent met andere standaarden of richtlijnen en is een professionele standaard voorbereid in zorgvuldig overleg tussen organisaties van cliënten, aanbieders en gemeenten, die eveneens met het in de standaard beschreven ondersteuningsproces van doen hebben. In het toetsingskader kunnen nadere (procedurele) voorschriften zijn opgenomen met betrekking tot het voor het draagvlak vereiste zorgvuldige overleg tussen veldpartijen. De eisen in het toetsingskader verduidelijken waaraan een professionele standaard zal moeten voldoen om inhoudelijk bij te kunnen dragen aan opeenvolgende stappen in de keten van productdefinitie, voorzieningen en transparantie. Het toetsingskader regelt als beleidsregel slechts de uitoefening van bevoegdheden door het Zorginstituut. De beleidsregel geldt als een beoordelingskader voor het Zorginstituut om standaarden te kunnen toetsen op het vereiste dat ze een verantwoorde beschrijving van de kwaliteit van een specifiek ondersteuningsproces bevatten en kunnen worden opgenomen in het openbaar register. Het toetsingskader is dan ook geen algemeen verbindend voorschrift waarbij verplichtingen worden opgelegd aan derden maar een beleidsregel waartegen overigens krachtens artikel 8:2 Awb geen bezwaar of beroep mogelijk is. Vanwege het procedurele karakter van het toetsingskader zal de toets van het Zorginstituut slechts marginaal kunnen zijn (toetsing op proces). Het Zorginstituut kan constateren dat een professionele standaard niet aan de eisen van het toetsingskader voldoet. In dat geval valt de toetsing negatief uit en kan het Zorginstituut de standaard niet in het register bijschrijven. Het bijschrijven van een professionele standaard door het Zorginstituut in het openbaar register geldt niet als een publiekrechtelijke rechtshandeling, maar als een feitelijke, privaatrechtelijke handeling en is dus niet aan te merken als een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb omdat het bijschrijven niet is gericht op het tot stand brengen van extern rechtsgevolg in de verhouding tussen het bestuursorgaan en anderen. Tegen het bijschrijven dan wel het nalaten van bijschrijving door het Zorginstituut is dan ook geen bezwaar en beroep mogelijk op grond van de Awb. Het openbaar register beoogt immers alleen in het belang van de transparantie duidelijkheid te bieden welke veldnormen voor welke voorzieningen op voordracht van organisaties van cliënten, aanbieders en gemeenten dan wel de Adviescommissie Kwaliteit door het Zorginstituut aan het toetsingskader positief zijn beoordeeld.

Op grond van artikel 3.1, tweede lid, onderdeel c, van het wetsvoorstel moeten aanbieders ervoor zorg dragen dat hun beroepskrachten handelen in overeenstemming met de op hen rustende verantwoordelijkheid, voortvloeiende uit de voor hun geldende professionele standaard, waaronder de in het openbaar register opgenomen professionele standaard. Door de uiteindelijke feitelijke levering van een voorziening krijgen de professionele standaarden rechtsgevolg omdat professionele standaarden op die wijze aan de inhoud en wijze van ondersteuning aan een individuele cliënt concrete invulling geven.

Bij het uitoefenen van toezicht zal de kwaliteit van de verleende ondersteuning getoetst kunnen worden aan de hand van de professionele standaarden. De werking van de professionele standaarden is daarmee ook via het toezicht verzekerd. Dat sluit aan bij het karakter van de professionele standaarden, immers bij de ondersteuning moet soms in het belang van de cliënt worden afgeweken van de standaard. Het spreekt voor zich dat de aanbieder de cliënt zal moeten informeren of en in welke mate de ondersteuning niet conform de professionele standaard is. Als ondersteuning wordt verleend die niet overeenkomstig de professionele standaard is, moet dit als onderdeel van informed consent kenbaar zijn voor de cliënt en moet daarvan aantekening worden gemaakt in zijn dossier. De aanbieder moet dan kunnen motiveren op welke gronden het noodzakelijk is bevonden in de ondersteuning af te wijken van de professionele standaard. Een cliënt die meent dat in de ondersteuning tekort is geschoten, kan de aanbieder civielrechtelijk aanspreken op zijn verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van de voorziening. Hij kan een actie

ondernemen op grond van onrechtmatig handelen door de aanbieder en schadevergoeding vorderen. Dit is eveneens mogelijk in het geval een aanbieder ondersteuning heeft verleend overeenkomstig een ingeschreven professionele standaard en de cliënt meent dat in zijn specifieke geval ten onrechte niet is afgeweken van deze standaard en schade heeft geleden. De kwaliteit van ondersteuning, ook indien deze is verleend overeenkomstig een ingeschreven professionele standaard, komt voor rekening en risico van de aanbieder die de ondersteuning heeft verleend. De aanbieder/beroepskracht maakt ook de afweging of in het specifieke geval de standaard ondersteuning moet worden geboden dan wel in het belang van de cliënt afwijking noodzakelijk is. Voor de aansprakelijkheid van de aanbieder is vereist dat er sprake is van een causaal verband tussen schade en schadeveroorzakende gebeurtenis.

*artikel 66c Zvw
eerste en tweede lid*

Het Zorginstituut moet ervoor zorgen dat wordt vastgesteld voor welke vormen van ondersteuning een professionele standaard of een meetinstrument nodig is dan wel dat een al in het openbaar register opgenomen professionele standaard of meetinstrument wijziging behoeft; het Zorginstituut bepaalt ook binnen welke termijn dit moet zijn gebeurd (artikel 66c, eerste en tweede lid). Het Zorginstituut legt dit vast in zijn meerjarenagenda. In deze meerjarenagenda moet duidelijk worden vastgelegd welke veldpartijen aanspreekbaar zijn op het tot stand brengen van de professionele standaard. Indien veldpartijen het niet eens kunnen worden, zal het Zorginstituut ook ondersteuning kunnen verlenen, gericht op het vinden van een uitweg uit de ontstane patstelling. Indien de patstelling wordt veroorzaakt door een inhoudelijk geschil, kan het Zorginstituut als coördinator/bemiddelaar optreden.

Bovenstaande procedure geldt eveneens voor het geval het Zorginstituut van oordeel is dat een al in het openbaar register ingeschreven professionele standaard wijziging behoeft omdat deze verouderd is.

derde lid

Het Zorginstituut kan vaststellen dat een professionele standaard niet tijdig is opgesteld indien de termijn die daartoe was opgenomen in de meerjarenagenda, wordt overschreden. De betrokken veldpartijen zijn vanaf dat moment in gebreke. Voordat het Zorginstituut de regie over de ontwikkeling zal overnemen, kan het eventueel deze partijen nog een keer sommeren als de termijn in de agenda overschreden dreigt te worden.

Als het veld in gebreke is, heeft het Zorginstituut de bevoegdheid het initiatief op de coördinatie van de ontwikkeling van een professionele standaard over te nemen door het doen ontwikkelen van een standaard. Het betreft slechts het overnemen van de regierol, het *doen* ontwikkelen impliceert dat de professionele standaard nog steeds in en door (deskundigen uit) het veld tot stand wordt gebracht. Deze procedure houdt het volgende in:

- Indien het Zorginstituut van oordeel is dat een ontwikkelde standaard afwijkt van het toetsingskader vraagt het advies aan de Adviescommissie Kwaliteit over de specifieke punten van de inhoud van de ontwerp-professionele standaard die niet voldoen aan de eisen van het toetsingskader. De Adviescommissie bestaat uit onafhankelijke personen die benoemd zijn vanwege hun deskundigheid en functioneren op persoonlijke titel. De Adviescommissie adviseert het Zorginstituut over de afwijking dan wel de inhoud van de standaard. Het Zorginstituut beoordeelt het advies niet inhoudelijk, maar neemt het over en stelt het veld in de gelegenheid om aan de hand van het advies de gebreken te verhelpen binnen een zekere termijn. De vervolgens door veldpartijen aangepaste standaard wordt (weer) door het bestuur van de Zorginstituut aan het toetsingskader getoetst en – bij een positief oordeel – ingeschreven in het openbaar register.
- Indien het veld geen initiatief neemt, kan het Zorginstituut de Adviescommissie Kwaliteit advies vragen over de inhoud van de gewenste ontwerp-professionele standaard. De adviescommissie stelt een professionele standaard op die voldoet aan het toetsingskader. De Adviescommissie hangt vervolgens de standaard eerst voor ter openbare consultatie van stakeholders, waaronder aanbieders, wetenschappelijke verenigingen, cliënten, gemeenten, (binnenlandse en buitenlandse) experts. Het gaat dan om organisaties die over relevante deskundigheid of ervaring beschikken met betrekking tot de door de professionele standaard bestreken ondersteuning. Na de consultatie verwerkt de Adviescommissie de ontvangen reacties en maakt daarbij transparant op welke wijze de betrokken belangen zijn gewogen. Een negatieve dan wel weigerachtige houding van een van de partijen behoeft aan het vervolg van de procedure niet in de weg te staan, indien ten minste de

argumenten van deze veldpartij zorgvuldig gemotiveerd weerlegd kunnen worden en de partij ten minste in de gelegenheid is gesteld om inhoudelijk commentaar naar voren te brengen. De procedure kan vervolgens worden vervolgd en de aldus aangepaste standaard wordt op voordracht van de Adviescommissie ter toetsing voorgelegd aan het Zorginstituut. Het Zorginstituut toetst vervolgens de standaard aan het toetsingskader. Het Zorginstituut schrijft de professionele standaard bij een positief oordeel bij in het register.

Met deze procedure blijft het veld op inhoud betrokken bij de ontwikkeling en vaststelling van de professionele standaard, ook als het Zorginstituut het initiatief of de regie heeft overgenomen. Het Zorginstituut neemt geen verantwoordelijkheid over van veldpartijen. Een in het openbaar register opgenomen professionele standaard die in opdracht van het Zorginstituut is opgesteld, heeft dezelfde status als een ingeschreven professionele standaard die op eigen initiatief door veldpartijen is opgesteld. In beide gevallen is sprake van een veldnorm waarvan het Zorginstituut heeft geoordeeld dat deze kan worden beschouwd als een adequate beschrijving van de kwaliteit van een specifiek zorgproces.

artikel 66d Zvw eerste lid

De omschreven taak voor het Zorginstituut richt zich op de beschikbaarheid van kwaliteitsinformatie ten behoeve van keuze door cliënten en op de beschikbaarheid van informatie voor toezichthouders als publieke belangen. In het kader van de gewenste beperking van de administratieve lasten wordt gestreefd naar een zo groot mogelijke bruikbaarheid van kwaliteitsindicatoren voor zowel keuze- als toezichtdoeleinden. In de praktijk kan het echter zo zijn dat er ook indicatoren worden ontwikkeld die specifiek het doel keuze-informatie of specifiek het doel toezichtinformatie dienen.

Eisen van de toezichthouders met betrekking tot de handhaafbaarheid van de kwaliteitsindicatoren voor het uit te oefenen toezicht zullen vooraf getoetst worden als onderdeel van de eisen in de beleidsregel waaraan het Zorginstituut de indicatoren toetst. Toezichthouders hebben op grond van de Awb de bevoegdheid om in een individueel toezichtonderzoek nadere informatie op te vragen bij de ondertoezichtgestelden.

tweede en derde lid

Aanbieders zijn verplicht mee te werken aan de gevraagde rapportage op kwaliteitsindicatoren, die zijn opgenomen in het openbaar register. In het licht van het publieke belang dat voldoende keuze- en toezichtinformatie beschikbaar is, is het nodig dat alle aanbieders hieraan meewerken. Een vrijwillige medewerking biedt het Zorginstituut onvoldoende solide basis om een betrouwbare en onderling vergelijkbare dataset te kunnen vormen. De leveringsplicht geldt voor zowel de indicatoren voor keuze-informatie als de indicatoren voor toezichtinformatie. Op basis van het derde lid wordt een instantie aangewezen waar gegevens moeten worden aangeleverd. Dit heeft tot gevolg dat de administratieve lasten ten aanzien van kwaliteitsinformatie zoveel mogelijk worden beperkt.

artikel 66e Zvw

Het Zorginstituut wordt ook voor de uitoefening van zijn taken op het gebied van de kwaliteit van de ondersteuning bijgestaan door een Adviescommissie Kwaliteit. De Adviescommissie maakt geen deel uit van het werkapparaat van het Zorginstituut, maar bestaat uit externe (ervarings)deskundigen die voor een periode van vier jaar worden benoemd door het bestuur. Bij de benoeming van deze deskundigen zal moeten worden gelet op de aanwezigheid van een voor de ondersteuning herkenbaar profiel. De leden van de Adviescommissie worden benoemd op grond van hun deskundigheid. De Adviescommissie is geen forum voor belangenbehartiging of bedoeld als vertegenwoordiging van specifieke belangen vanuit het veld. Gekozen is voor een inhoudelijke taakopdracht die de Adviescommissie in staat stelt onpartijdig en op basis van deskundigheid tot een voorstel van te ontwikkelen professionele standaarden te komen. Gestreefd wordt naar een persoonsgebonden budgetneutrale werkwijze, waarbij de Adviescommissie gebruik kan maken van elders ontwikkelde, internationale, expertise en ervaringen.

De Adviescommissie bestaat uit een oneven aantal leden, ten hoogste vijftien. Dit aantal leden, dat is ontleend aan artikel 10 van de Kaderwet adviescolleges, hoeft niet voltallig te worden benoemd, het gaat om een maximaal aantal leden.

artikel 66f Zvw

De Adviescommissie Kwaliteit stelt in opdracht van het Zorginstituut een professionele standaard op in het geval het veld in gebreke blijft een standaard die voldoet aan de vereisten in het toetsingskader, op te stellen. Ook brengt de Adviescommissie advies uit over aangelegenheden betreffende:

- a. de meerjarenagenda en het werkprogramma van het Zorginstituut;
- b. de samenhang tussen professionele standaarden en de bekostiging van de ondersteuning;
- c. het inzichtelijk maken van informatie over kwaliteit van verleende ondersteuning.

De Adviescommissie kwaliteit kan specifieke deskundigheid uit het veld inschakelen indien dat voor de ontwikkeling van een professionele standaard wenselijk is. De Adviescommissie Kwaliteit heeft geen adviserende taak wat betreft aard, inhoud en omvang van door gemeenten te verstrekken voorzieningen.

artikel 71, tweede en vierde lid, Zvw

De overeenkomstige toepassing van deze onderdelen van artikel 71 beoogt te regelen dat het Zorginstituut in zijn met de begroting in te dienen meerjarenagenda ook aandacht besteed aan de maatschappelijke ondersteuning en de taken op dat vlak ook in zijn werkprogramma scheidt van de overige taken.

Artikel 3.3

Met een recente wetwijziging¹² is in artikel 3a van de Kwaliteitswet zorginstellingen, die ook van toepassing was op onderdelen van de maatschappelijke ondersteuning, voor aanbieders de verplichting opgenomen om voor hun medewerkers een meldcode vast te stellen voor het omgaan met signalen van huiselijk geweld en kindermishandeling. Verder werd met die wetwijziging in artikel 10b van de Wmo aan de gemeenten opgedragen erop toe te zien dat aanbieders een meldcode vaststellen en gaan gebruiken. Artikel 3.3 neemt de bepaling uit de Kwaliteitswet zorginstellingen ongewijzigd over voor zover betrekking hebbend op de maatschappelijke ondersteuning; wel zijn de definities uit het tweede en derde lid overgebracht naar artikel 1.1.1. In artikel 5.1 is de verplichting voor het college om toe te zien op het hebben van een meldcode opgenomen. De verplichting geldt zowel voor aanbieders die een rechtspersoon zijn als voor aanbieders die als natuurlijk persoon ondersteuning leveren.

Een meldcode kan een uiterst belangrijke bijdrage leveren aan de bestrijding van huiselijk geweld. Niet voor alle personeelsleden en niet voor alle soorten aanbieders zal de confrontatie met mogelijke gevallen van huiselijk geweld even pregnant aanwezig zijn. Daarom zal iedere aanbieder voor de eigen organisatie een geschikte meldcode dienen vast te stellen. Vanzelfsprekend kan daarbij gebruik gemaakt worden van het ontwikkelde basismodel, maar ook van kennis en ervaring die al beschikbaar is binnen de beroepsgroep.

In de formulering van de bepaling is de verplichting om een meldcode te hebben expliciet beperkt tot dienstverlenende aanbieders; organisaties die een woningaanpassing verzorgen of een hulpmiddel leveren, zullen, anders dan dienstverleners die een relatie van een zekere duur met de cliënt hebben, niet of nauwelijks in staat zijn situaties van huiselijk geweld of kindermishandeling te onderkennen; het lijkt daarom niet zinvol de verplichting ook op dergelijke aanbieders te doen rusten.

Artikel 3.4

eerste lid

Het artikel neemt artikel 11 van het voorstel van Wet kwaliteit, klachten en geschillen¹³ inhoudelijk ongewijzigd over voor zover betrekking hebbend op de maatschappelijke ondersteuning. De in artikel 11 van dat wetsvoorstel eveneens opgenomen meldplicht ingeval van ontslag van een

---

¹² Wijziging van diverse wetten in verband met de invoering van de verplichting voor bepaalde instanties waar professionals werken en voor bepaalde zelfstandige professionals om te beschikken over een meldcode voor huiselijk geweld en kindermishandeling en de kennis en het gebruik daarvan te bevorderen, onderscheidenlijk die meldcode te hanteren (verplichte meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling) (Stb.2013, 142).

¹³ Regels ter bevordering van de kwaliteit van zorg en de behandeling van klachten en geschillen in de zorg (Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg, 32 402).

zorgverlener in verband met diens functioneren, welke voornamelijk ziet op medische beroepsbeoefenaren, is niet overgenomen. Ook moet de melding in het wetsvoorstel niet langer aan de Inspectie voor de gezondheidszorg worden gedaan, maar aan de toezichthoudende ambtenaar die door het college is aangewezen.

De meldingsverplichting strekt ertoe te zorgen dat de toezichthouder op de hoogte is van ernstige incidenten en situaties die door hem mogelijk moeten worden onderzocht of ingrijpen vereisen. De toezichthouder kan zelf onderzoek verrichten en bezien hoe de handhaving verder moet worden ingericht om doelgericht tot verbetering. Een goed onderzoek is illusoir indien de toezichthouder niet over de noodzakelijke gegevens kan beschikken. In veel gevallen zal de toezichthouder een melding niet goed kunnen beoordelen en onderzoeken zonder ook van persoonsgegevens, waaronder bijzondere persoonsgegevens kennis te nemen.

Artikel 3.4 geldt voor alle aanbieders en dus ook voor degenen die een woningaanpassing uitvoeren en voor leveranciers van hulpmiddelen, omdat zich ook daarbij calamiteiten kunnen voordoen.

tweede lid

Het tweede lid legt aan de aanbieder en aan de betrokken beroepskrachten de verplichting op persoonsgegevens en gegevens betreffende de gezondheid en andere bijzondere persoonsgegevens te verstrekken, voor zover dat voor de behandeling van de melding noodzakelijk is. Deze verplichting doorkruist het beroepsgeheim. Met het oog op een zorgvuldige omgang met persoonsgegevens is het van groot belang dat zo precies mogelijk wordt geregeld welke gegevens aanbieders en beroepskrachten bij een melding aan de toezichthouder moeten verstrekken. In artikel 2.1.3 is aan de gemeente opgedragen bij verordening te regelen welke eisen gelden voor het melden van calamiteiten en geweld. Met betrekking tot de melding van calamiteiten en geweld zal op deze basis voor de beroepskrachten en aanbieders inzichtelijk zijn welke gegevens de toezichthouder moet ontvangen om het onderzoek zorgvuldig te kunnen doen. In de beoogde regelgeving kan zoveel mogelijk geconcretiseerd worden welke gegevens noodzakelijk worden geacht voor een goede beoordeling. Dat laat echter onverlet dat per geval concreet moet worden getoetst of die gegevens in dat geval ook noodzakelijk zijn.

Op de hulpverlener rust een beroepsgeheim voor alles wat de cliënt hem in vertrouwen heeft medegedeeld. Dit beroepsgeheim zou zich kunnen verzetten tegen het geven van informatie aan de aanbieder (lees: de door deze daarvoor aangewezen functionaris) over calamiteiten die zich in de hulpverlening hebben voorgedaan of over geweld. De hulpverlener mag dergelijke informatie in beginsel niet zonder toestemming van de cliënt aan anderen doorgeven. Het ligt dan ook in de rede dat de hulpverlener die intern melding zou willen maken van een calamiteit of een geval van geweld tegen een cliënt, in eerste instantie tracht daarvoor de instemming van de cliënt te verwerven. Er zijn echter situaties denkbaar waarin de cliënt niet of niet meer in staat is die instemming te geven of waarin het 'hogere' belang van bescherming van de afhankelijke cliënt toch actie van de hulpverlener verlangt. Met het oog daarop is, net als dat in artikel 9, vijfde lid, van het wetsvoorstel kwaliteit, klachten en geschillen zorg is gebeurd, expliciet bepaald dat de hulpverlener zo nodig zonder toestemming gegevens kan verstrekken die noodzakelijk zijn voor het onderzoeken van een incident.

Artikel 3.5

Met het oog op het waarborgen van de kwaliteit van voorzieningen bevat ook artikel 3.5 een verplichting waaraan aanbieders moeten voldoen. De bepaling is expliciet beperkt tot dienstverlenende aanbieders; organisaties die een woningaanpassing verzorgen of een hulpmiddel leveren, zullen, anders dan aanbieders die diensten verlenen, slechts eenmalige of kortdurende contacten met de cliënt hebben; het lijkt daarom niet zinvol de verplichting ook op dergelijke aanbieders te doen rusten.

eerste lid

De aanbieder is verantwoordelijk voor de kwaliteit van de ondersteuning die hij biedt en moet zich daartoe voorzien van geschikt personeel. Het is in dat verband van belang dat hij zich bij het aangaan van een dienstverband en tijdens dat dienstverband ervan vergewist dat de wijze waarop

iemand in het verleden heeft gefunctioneerd geen beletselen oplevert voor het inzetten van die persoon voor het leveren van de voorziening aan zijn cliënten. De verklaring omtrent het gedrag (VOG, als bedoeld in artikel 28 van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens) is daarvoor een belangrijk hulpmiddel.

De aanbieder moet voor iedere medewerker in het bezit zijn van een VOG; deze mag niet eerder zijn afgegeven dan drie maanden voor het tijdstip waarop betrokkene voor de aanbieder ging werken. Deze verplichting rust op de aanbieder; deze bepaalt zelf of hij kandidaat-medewerkers de kosten van het verkrijgen van de VOG zal vergoeden.

tweede en derde lid

In aanvulling op de verplichting van het eerste lid om van alle medewerkers bij indiensttreding een VOG te verlangen, is geregeld dat de aanbieder, als hijzelf of een toezichthoudende ambtenaar redelijkerwijs mag vermoeden dat een medewerker niet voldoet aan de eisen voor het afgeven van een VOG, van die persoon moet verlangen dat deze binnen tien weken een nieuwe VOG overlegt die niet ouder is dan drie maanden. De termijn van tien weken geeft betrokkene voldoende tijd om een VOG aan te vragen en te krijgen. Als de verklaring niet wordt verkregen, zal de aanbieder maatregelen moeten treffen ter bescherming van zijn cliënten (derde lid); dit kan inhouden dat hij betrokkene niet meer met cliënten in contact doet komen.

vierde lid

Het vierde lid geldt voor solistisch werkende aanbieders van maatschappelijke ondersteuning. Een solistisch werkende aanbieder is een persoon die persoonlijk in de uitoefening van een beroep in opdracht van en voor de gemeente ondersteuning aan cliënten verleent. Om de cliënten en de toezichthouders in de gelegenheid te stellen zich ervan te vergewissen of ten aanzien van een solistisch werkende aanbieder, mogelijk bedenkingen bestaan vanuit het oogpunt van goede en veilige ondersteuning, worden solistisch werkende aanbieders verplicht te beschikken over een VOG die niet ouder is dan drie jaar.

HOOFDSTUK 4. GEGEVENSVERWERKING

Bij de uitvoering van deze wet hebben tal van actoren een eigen taak: het college, aanbieders van algemene voorzieningen, aanbieders van maatwerkvoorzieningen, het CAK en de andere instantie aan welke het uitvoeren van de eigen bijdrageregeling kan zijn opgedragen¹⁴, de SVB, de toezichthoudende ambtenaren en het SHG. Bij de uitvoering van die taak zal noodzakelijkerwijs sprake zijn van de verwerking¹⁵ van persoonsgegevens van cliënten, personen uit hun huiselijke kring en sociale netwerk en personen die op een of andere wijze betrokken zijn bij een melding van huiselijk geweld of kindermishandeling dan wel een calamiteit of geweld bij de verlening van een voorziening. In een aantal gevallen zal het daarbij ook gaan om bijzondere persoonsgegevens in de zin van artikel 16 van de Wbp.

Het is nauwelijks mogelijk om in algemene termen voor elke actor en elke situatie in het wetsvoorstel te bepalen welke gegevens moeten (kunnen) worden verwerkt. Wel is in dit hoofdstuk per actor in een afzonderlijke bepaling duidelijk aangegeven welke persoonsgegevens deze mag verwerken en, meer specifiek, aan wie en over welke personen hij deze persoonsgegevens mag verstrekken. Verder zal op centraal niveau in een amvb worden voorzien in het formuleren van nadere criteria en nadere eisen ten aanzien van belangrijke aspecten van de verwerking van persoonsgegevens. In die amvb zal preciezer worden opgenomen om welke persoonsgegevens het gaat, op welke wijze persoonsgegevens worden verwerkt en volgens welke technische standaarden dat plaatsvindt. In de amvb zullen voorts regels moeten worden gesteld om zeker te stellen dat naleving zal plaatsvinden van de artikelen 7, 11 en 13 van de Wbp, waardoor ook de beveiligingseisen een plaats krijgen. De amvb zal tevens ter advisering aan het Cbp worden voorgelegd. Vooruitlopend op de amvb zijn in deze toelichting, voor zover op voorhand mogelijk,

¹⁴ In deze toelichting wordt deze instantie met het oog op de leesbaarheid verder niet steeds apart genoemd.

¹⁵ Verwerking van persoonsgegevens in de zin van de Wbp omvat elke handeling of elk geheel van handelingen met betrekking tot persoonsgegevens, waaronder in ieder geval het verzamelen, vastleggen, ordenen, bewaren, bijwerken, wijzigen, opvragen, raadplegen, gebruiken, verstrekken door middel van doorzending, verspreiding of enige andere vorm van terbeschikkingstelling, samenbrengen, met elkaar in verband brengen, alsmede het afschermen, uitwissen of vernietigen van gegevens.

aanknopingspunten geboden met betrekking tot de aard en omvang van de persoonsgegevens waarvan verwerking op structurele basis redelijkerwijs noodzakelijk is te achten voor de uitvoering van deze wet.

§ 1. Verwerking van gegevens, waaronder bijzondere persoonsgegevens

De artikelen in deze paragraaf geven aan de verschillende actoren een grondslag voor het verwerken van de noodzakelijke persoonsgegevens (artikel 1, onder b, Wbp). In deze paragraaf zijn deze actoren als verantwoordelijken voor die bewerking in de zin van de Wbp aangewezen. Op deze actoren op grond van die wet een aantal verplichtingen.

Artikel 4.1.1

Het wetsvoorstel verplicht het college om personen met een beperking, chronische psychische of psychosociale problemen te ondersteunen in hun zelfredzaamheid of participatie of met beschermd wonen of opvang. Om te kunnen vaststellen of iemand in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening, moet het college, nadat betrokkene zich heeft gemeld, een onderzoek doen. Degene die in aanmerking wenst te komen voor een maatwerkvoorziening, moet in het kader van dat onderzoek het college voorzien van alle noodzakelijke gegevens (artikel 2.3.2, vierde lid). Daarbij kan het ook gaan om gegevens over personen uit zijn huiselijke kring of zijn verdere sociale netwerk. Voorts is niet uitgesloten dat het college in het kader van het onderzoek of de verstrekking van een maatwerkvoorziening, met toestemming van betrokkene, ook persoonsgegevens ontvangt van derden.

Het merendeel van de relevante persoonsgegevens zal veelal door betrokkene aan het college worden verstrekt in het kader van het onderzoek dat plaatsvindt naar aanleiding van diens verzoek. De behandeling van zijn verzoek om ondersteuning brengt met zich dat het college en andere bij de verstrekking van de maatwerkvoorziening betrokken actoren die gegevens moeten verwerken. Het college zal betrokkene op die consequentie moeten wijzen. Als dat zorgvuldig gebeurt, kan er vanuit worden gegaan dat betrokkene zich bewust is van het verwerken van de persoonsgegevens in het gehele traject en dat dit op zijn instemming kan rekenen. Overigens kan betrokkene te allen tijde bij het college en de overige actoren inzage in zijn persoonsgegevens vragen en staan hem uiteraard ook de andere rechten uit de Wbp ter beschikking.

eerste lid

Het eerste lid verschaft het college de bevoegdheid die persoonsgegevens van de cliënt te verwerken, voor zover dat noodzakelijk is voor de uitvoering van zijn taken (onderzoek, verstrekking maatwerkvoorziening of budget, bijdrageheffing, periodieke heroverweging, controle op geleverde ondersteuning etc.).

In het onderzoek worden de problemen waarmee betrokkene kampt, en zijn persoonskenmerken, wensen/behoefte in kaart gebracht. Allereerst zal het college de beschikking krijgen over de basale persoonsgegevens van de cliënt (naam, adres, geslacht, leeftijd, bsn). Het is onvermijdelijk dat het college, omdat het gaat om personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen, in het kader van dat onderzoek ook de beschikking krijgt over zgn. bijzondere persoonsgegevens inzake de gezondheid: gegevens over diens lichamelijke of geestelijke beperkingen of problemen en, voor zover relevant voor de beoordeling van de problematiek. Omdat het per situatie om andere gegevens kan gaan, is het niet mogelijk de (bijzondere) persoonsgegevens die het college over de cliënt mag verwerken, in deze bepaling nader te concretiseren.

Voorts krijgt het college in het kader van het onderzoek uit de aard der zaak gegevens ter beschikking over de gezinssituatie van betrokkene, omdat onderzocht wordt of en in hoeverre de echtgenoot en de kinderen een rol kunnen spelen bij het oplossen van de problematiek. Het college krijgt daarom ook de bevoegdheid persoonsgegevens te verwerken over de echtgenoot, ouders, inwonende kinderen en andere huisgenoten van de cliënt. Deze gegevens worden het college tijdens het onderzoek door de cliënt verstrekt, voor zover die relevant zijn voor de beoordeling van zijn hulpvraag. Dit is tot uitdrukking gebracht met de formulering dat het moet gaan om – meer algemene, basale - gegevens over deze personen 'met betrekking tot de hulp die deze aan de cliënt bieden of kunnen bieden' (te denken valt aan de vermelding dat de echtgenoot of het kind op gezette tijde nader aangeduide gebruikelijke hulp verleent).

In uitzonderingsgevallen kan het noodzakelijk kunnen zijn dat ook enige bijzondere persoonsgegevens van de huisgenoot worden verwerkt; daarbij kan worden gedacht aan beperkingen van diens belastbaarheid voor het geven van hulp die te herleiden zijn tot zijn gezondheid, bijvoorbeeld wanneer deze als gevolg van een beperking niet in staat is hulp te verlenen.

De clausulering 'voor zover deze voor de uitvoering van die taken noodzakelijk zijn' brengt met zich dat het college per situatie niet meer gegevens mag verwerken dan voor zijn taak noodzakelijk is.

tweede en derde lid

Bij het onderzoek krijgt het college ook de beschikking over persoonsgegevens van degene die als mantelzorger voor de cliënt optreedt of van personen in het sociale netwerk van de cliënt die hulp verlenen of kunnen verlenen. Het college moet daarom ook basale gegevens over de mantelzorger kunnen verwerken (wie is de mantelzorger, waar is deze bereikbaar, wanneer is deze beschikbaar en wat doet hij voor de cliënt). Dat is voorts van belang, omdat het college ook de verplichting heeft om maatregelen te nemen ter ondersteuning van de mantelzorger, zo nodig maatregelen moet nemen wanneer de mantelzorger tijdelijk niet beschikbaar is of moet worden ontlast.

Het kan, net als bij de huisgenoten, onder omstandigheden, ook noodzakelijk zijn persoonsgegevens betreffende de gezondheid van de mantelzorger te verwerken, bijvoorbeeld over zijn belastbaarheid, voor zover dat is te herleiden tot zijn gezondheid.

Het college zal met betrekking tot mantelzorgers zonder meer veel minder persoonsgegevens hoeven te verwerken dan voor personen die een maatwerkvoorziening willen aanvragen of hebben aangevraagd.

Tevens zijn de persoonsgegevens nodig om de mantelzorgers een jaarlijkse blijk van waardering te verstrekken.

Daartoe moet het college in elk geval de naam, het adres, gegevens over de aard en omvang van de inzet van de mantelzorger, alsmede enige gegevens over de persoon aan wie de mantelzorger als zodanig hulp verleent en, in voorkomend geval, over de verstrekte blijk van waardering kunnen verwerken.

Het college kan via de cliënt ook de beschikking krijgen over basale persoonsgegevens van andere personen uit het sociale netwerk van de cliënt, die hem hulp bieden of kunnen bieden. Het college zal echter over beduidend minder persoonsgegevens van het sociale netwerk van de cliënt hoeven te beschikken dan van de mantelzorger. Zo is het zelfs niet altijd noodzakelijk naam en adres te verwerken.

Ook wat betreft de persoonsgegevens inzake mantelzorgers en anderen uit het sociale netwerk geldt de eis dat het college per situatie niet meer gegevens mag verwerken dan voor zijn taak noodzakelijk is.

vierde lid

Het college is in het kader van de maatschappelijke ondersteuning verplicht de problematiek van betrokkene in het sociale domein (zorg, wonen, welzijn, jeugdzorg, onderwijs, schulden etc.) in onderlinge samenhang in kaart te brengen en te bevorderen dat de dienstverlening in dat sociale domein zo goed mogelijk op elkaar wordt afgestemd. De ervaren problematiek wordt breed gezien. Daarom zal het college liefst ook gebruik moeten kunnen maken van persoonsgegevens van betrokkene en zijn gezinsleden waarover het college de beschikking heeft uit hoofde van zijn taken op grond van de Jeugdwet, de Wet gemeentelijke schuldhelpverlening, de Participatiewet. Omdat deze gegevens oorspronkelijk door betrokkene voor een ander doel aan het college ter beschikking zijn gesteld, is aan het verdere gebruik van deze gegevens ten behoeve van de maatschappelijke ondersteuning in het vierde lid de voorwaarde gesteld dat de betrokkene daarvoor zijn ondubbelzinnige toestemming moet hebben verleend. Dit om het risico te beperken van het bovenmatig delen van gegevens en het gebruiken daarvan voor een niet verenigbaar doel.

Het kan gaan om gewone en bijzondere persoonsgegevens van de cliënt, zijn echtgenoot, ouders, inwonende kinderen en andere huisgenoten, die het college nodig heeft om de (soms meervoudige) problematiek van de cliënt en zijn huisgenoten, voor zover die onderling is verbonden, zo samenhangend mogelijk aan te pakken. Een participatieprobleem dat aan de orde is in het kader van de Participatiewet (werkloosheid, inkomensproblemen), zal gepaard kunnen gaan met

participatieproblemen waar dit wetsvoorstel betrekking op heeft. Ook problematiek van het hele gezin in het kader van de Jeugdwet (dus ook de personen boven de 18 jaar) in kaart is gebracht (vanuit het één gezin één plan uitgangspunt), kan relevant zijn wanneer het college een zo integraal mogelijke oplossing voor betrokkene met een ondersteuningsbehoefte in het kader van dit wetsvoorstel heeft.

Als betrokkene voor het gebruik van deze gegevens toestemming heeft gegeven, kan het college deze gegevens ook verwerken ten behoeve van zijn taken in het kader van dit wetsvoorstel.

vijfde lid

Het wetsvoorstel legt de nadruk op een zo integraal mogelijke ondersteuning van burgers die worstelen met ondersteuningsvraagstukken. In bepaalde gevallen kan het van belang zijn dat er een verbinding tot stand komt tussen de zorg die iemand ontvangt op grond van zijn zorgverzekering en de ondersteuning waaraan hij in aansluiting of in aanvulling daarop behoefte heeft. Het is in die gevallen wenselijk dat het college bij zijn onderzoek van de ondersteuningsbehoefte gebruik kan maken van gegevens omtrent de zorg die betrokkene ontvangt.

Ook hier geldt dat deze gegevens oorspronkelijk door betrokkene voor een ander doel aan de zorgverzekeraar of zorgaanbieder ter beschikking zijn gesteld. Daarom is aan het verdere gebruik van deze gegevens ten behoeve van de maatschappelijke ondersteuning in het vijfde lid ook de voorwaarde gesteld dat de betrokkene daarvoor zijn ondubbelzinnige toestemming moet hebben verleend. Dit om het risico te beperken van het bovenmatig delen van gegevens en het gebruiken daarvan voor een niet verenigbaar doel.

Veelal zal overigens kunnen worden volstaan met het (uit eigen beweging door de zorgverzekeraar of zorgaanbieder dan wel op verzoek van het college) verstrekken van een beperkte set gegevens die het college in staat stelt de ondersteuning af te stemmen op de zorg die betrokkene ontvangt. Dat doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat daarmee enige informatie wordt verstrekt betreffende de gezondheid.

Ondanks de wettelijke eis dat gegevensverstrekking in dit soort gevallen afhankelijk is van toestemming, is deze bepaling geen vrijbrief voor ongebreidelde gegevensverstrekking; ook hier geldt de eis dat het college per situatie niet meer gegevens mag verwerken dan voor zijn taak noodzakelijk is.

zesde lid

Het college is als verantwoordelijke voor de bewerking in de zin van de Wbp aangewezen. Dit houdt in dat op het college op grond van die wet een aantal verplichtingen rusten.

Artikel 4.1.2

eerste lid

Het college zal de aanbieder die hem de verstrekte ondersteuning gaat leveren, in het kader van de opdrachtverlening aan die aanbieder de nodige informatie moeten verstrekken over de cliënt en de aan deze toegekende ondersteuning. Voor zover de aanbieder de ondersteuning zonder het verwerken van de persoonsgegevens niet kan leveren, is er sprake van 'noodzakelijke' gegevensverwerking. Slechts de noodzakelijke persoonsgegevens mogen worden verwerkt. Het ligt in de rede dat het college de aanbieder daartoe de beschikking zal verstrekken waarin de ondersteuning is toegekend, alsmede de gegevens betreffende het daaraan voorafgaande onderzoek. Daarmee krijgt de aanbieder de beschikking over persoonsgegevens en wellicht ook over bijzondere persoonsgegevens van de cliënt. De aanbieder van de maatwerkvoorziening is daarom op grond van deze bepaling, anders dan de aanbieder van een algemene voorziening, bevoegd ook bijzondere persoonsgegevens te verwerken.

Ook tijdens de levering van de ondersteuning zal de aanbieder de beschikking kunnen krijgen over persoonsgegevens van de cliënt. Voor zover de aanbieder deze persoonsgegevens nodig heeft om zijn taken naar behoren te kunnen uitvoeren, en dit omvat ook het afleggen van verantwoording aan het college, het leveren van gegevens aan het CAK ten behoeve van het opleggen van bijdragen en het leveren van gegevens aan het college ten behoeve van periodieke herijking van de ondersteuning, geeft dit artikel hem de bevoegdheid daartoe.

De bepaling geldt ook voor de persoon of organisatie bij wie de cliënt met een pgb zelf ondersteuning heeft ingekocht. Deze persoon of organisatie zal in beginsel van de cliënt zelf de benodigde informatie over de te leveren ondersteuning ontvangen. Aangezien het pgb voor de cliënt een trekkingsrecht inhoudt, zal de persoon of organisatie zich voor betaling voor de overeengekomen ondersteuning moeten wenden tot de SVB en zal hij daartoe de SVB de benodigde gegevens moeten verstrekken over de geleverde ondersteuning, opdat de SVB kan vaststellen of deze ten laste van het budget kan worden gebracht. Daarmee moet deze persoon of organisatie ook persoonsgegevens, waaronder persoonsgegevens betreffende de gezondheid van de cliënt, verwerken voor de uitoefening van zijn taken. Het eerste lid biedt daarvoor de basis.

Uiteraard geldt ook hier de eis dat de aanbieder of derde per situatie niet meer gegevens mag verwerken dan voor zijn taak noodzakelijk is. Zo is bijvoorbeeld voorstelbaar dat de aanbieder die een woningaanpassing of een hulpmiddel levert, geen of minder bijzondere gegevens van de cliënt hoeft te verwerken dan de aanbieder die langdurig ondersteuning biedt die bestaat uit hulp bij algemene dagelijkse levensverrichtingen.

tweede lid

Algemene voorzieningen zijn toegankelijk voor ieder die tot de doelgroep behoort en zonder dat daarvoor op individueel niveau nader onderzoek hoeft plaats te vinden naar de ondersteuningsbehoefte. De aanbieder zal desalniettemin mogelijk persoonsgegevens van zijn cliënten moeten verwerken, bijvoorbeeld als dat nodig is in verband met een goede ondersteuning van betrokkene (als die meermalen gebruik maakt van de voorziening of met het oog op afstemming met een aan die cliënt verstrekte maatwerkvoorziening). Ook zullen cliënten van een algemene voorziening mogelijk een bijdrage verschuldigd zijn, welk in dat geval door de aanbieder wordt geïnd. Denkbaar is voorts dat sommige cliënten, aan wie door de gemeente een recht op korting op de bijdrage is verleend, een lager bedrag aan bijdrage betalen. De aanbieder zal ten behoeve van verantwoording bij de gemeente mogelijk een registratie van geïnde bijdragen en toegepaste kortingen moeten bijhouden. Daartoe zal de aanbieder van een algemene voorziening derhalve basale persoonsgegevens moeten verwerken, die in het algemeen beperkt zullen kunnen blijven tot naam en het adres en eventueel gegevens met betrekking tot de toegepaste korting. De bepaling voorziet niet in de bevoegdheid tot het verwerken van bijzondere persoonsgegevens. Dat staat er niet aan in de weg dat de aanbieder van een algemene voorziening, als dat toch noodzakelijk wordt geacht, bijzondere gegevens mag verwerken indien de cliënt daarvoor ondubbelzinnige toestemming heeft gegeven.

Artikel 4.1.3

Het CAK is in het wetsvoorstel belast met het opleggen en vaststellen van bijdragen die de cliënt, en onder omstandigheden de ouders, moeten betalen. Daartoe zal het CAK, naast de naam, het adres en het bsn van de cliënt en zijn echtgenoot of kind, onvermijdelijk de beschikking moeten krijgen over gegevens betreffende de geleverde ondersteuning – en daarmee over persoonsgegevens omtrent de gezondheid – voor zover die relevant zijn om de hoogte van de bijdrage vast te stellen of anticumulatie met andere eigen bijdragen te voorkomen. Daarbij zal het mede van de keuzen van de gemeente inzake de vormen van ondersteuning waarvoor een bijdrage wordt geheven en de inrichting daarvan afhangen welke gegevens verwerkt moeten worden. Als het gaat om een woningaanpassing zal het CAK over minder specifieke gegevens hoeven te beschikken dan wanneer het gaat over enige vorm van begeleiding of verzorging die ertoe strekt iemand te ondersteunen in zijn zelfredzaamheid of maatschappelijk participeren. Daarnaast zal het CAK van de Belastingdienst persoonsgegevens ontvangen omtrent het inkomen en vermogen van betrokkenen. Het eerste lid maakt het CAK bevoegd tot het verwerken van de gegevens die voor het uitvoeren van zijn taken noodzakelijk zijn.

Gemeenten zijn bevoegd de bijdragen voor opvang zelf vast te stellen en innen dan wel daarvoor een andere instantie aan te wijzen. Ook die andere instantie is daarom in het eerste lid bevoegd gemaakt de daarvoor noodzakelijke persoonsgegevens te verwerken; het gaat, zij het beperkt tot verstrekte opvang, om dezelfde gegevens als het CAK mag verwerken. De gemeente moet ervoor zorgen dat het CAK – ten behoeve van het voorkomen van cumulatie van bijdragen – op de hoogte

wordt gesteld van door de andere instantie opgelegde bijdragen; de instantie is derhalve ook bevoegd persoonsgegevens te verwerken ten behoeve van het voldoen aan deze verplichting van de gemeente.

Het CAK respectievelijk de andere instantie is verantwoordelijke voor deze verwerking.

Artikel 4.1.4

Het wetsvoorstel bepaalt dat de SVB voor de gemeente de betaling van geleverde ondersteuning ten laste van verstekte budgetten uitvoert. Het is onvermijdelijk dat de SVB door het uitvoeren van die taak de beschikking krijgt over de aan een cliënt geleverde ondersteuning en daarmee over persoonsgegevens betreffende de gezondheid. Daarom geeft dit artikel de SVB de bevoegdheid tot het verwerken daarvan.

De SVB is verantwoordelijke voor deze verwerking.

Artikel 4.1.5

eerste lid

Omdat toezichthoudende ambtenaren bij aanbieders en bij cliënten toezicht houden op de kwaliteit van de geleverde ondersteuning en zowel de aanbieder als de cliënt gehouden zijn medewerking te verlenen aan het uitvoeren van het toezicht, is het onvermijdelijk dat de toezichthoudende ambtenaren de beschikking krijgen over persoonsgegevens van de cliënt en zijn gezinsleden; dit omvat noodzakelijkerwijs ook gegevens omtrent de ondersteuning die aan de cliënt wordt verleend en daarmee derhalve ook persoonsgegevens omtrent diens gezondheid.

Voorts is een gevolg van het toezicht dat de toezichthoudende ambtenaren uitvoeren naar aanleiding van meldingen van calamiteiten en geweld bij de verstrekking van een voorziening, dat die ambtenaren ook komen te beschikken over (bijzondere) persoonsgegevens van de aanbieder en diens medewerkers (bijvoorbeeld over seksueel misbruik).

Het eerste lid geeft hen de bevoegdheid deze gegevens te verwerken.

Het is in beginsel niet noodzakelijk dat de persoonsgegevens waarover de toezichthoudende ambtenaren bij de uitoefening van hun taken de beschikking krijgen, aan het college worden verstrekt; dat lijdt slechts uitzondering voor zover het college de beschikking over die gegevens moet hebben om handhavingsmaatregelen jegens de aanbieder of de cliënt te kunnen nemen.

Dit artikel regelt voor welke doelen de toezichthoudende ambtenaren persoonsgegevens mogen verwerken. De toezichthoudende ambtenaren bepalen binnen de kaders van dit artikel in hoge mate zelf welke persoonsgegevens worden verwerkt en met welke middelen dat gebeurt; bovendien zullen deze gegevens slechts in een beperkte categorie van gevallen aan het college of anderen beschikbaar mogen worden gesteld. Daarom is ervoor gekozen de toezichthoudende ambtenaren aan te wijzen als verantwoordelijke voor de verwerking van deze gegevens.

Artikel 4.1.6

Het SHG heeft tot taak te fungeren als meldpunt voor gevallen of vermoedens van huiselijk geweld (artikel 2.2.5, tweede en derde lid). De verwerking van persoonsgegevens betreft de registratie van meldingen van (vermoedens van) huiselijk geweld, zodat het SHG ook daadwerkelijk als meldpunt kan fungeren. Vervolgens dient het SHG te beoordelen of de melding aanleiding vormt om een andere instantie in te schakelen en welke instantie in dat geval het beste is. Ook daarvoor kan het nodig zijn persoonsgegevens te verwerken. Wanneer ten slotte daadwerkelijk passende hulp ingeschakeld wordt, bijvoorbeeld door een hulpverlenende instantie in contact te brengen met een slachtoffer, zullen ook daartoe persoonsgegevens verwerkt worden.

Afhankelijk van de aard van het huiselijke geweld zal het SHG ook de beschikking kunnen krijgen over bijzondere persoonsgegevens van het slachtoffer van dit huiselijke geweld, van de vermoedelijke dader daarvan en basale persoonsgegevens van de melder (betreffende de gezondheid en het seksuele leven).

Gelet op de aard van de situatie, is daarbij niet uit te sluiten dat het SHG aldus gegevens onder zich krijgt waaruit valt af te leiden welke ondersteuning iemand ontvangt, en daarmee beschikt over persoonsgegevens betreffende de gezondheid.

Dit artikel geeft het SHG de bevoegdheid die (bijzondere) persoonsgegevens te verwerken voor zover dat noodzakelijk is voor de uitoefening van zijn taken. De verwerking van dergelijke bijzondere persoonsgegevens is slechts mogelijk als uit een melding redelijkerwijs een vermoeden van huiselijk geweld kan worden afgeleid. Wanneer daarvan geen sprake is, kan het SHG de melding nog wel registreren, maar is het niet toegestaan om daarbij bijzondere persoonsgegevens te verwerken. Het SHG is verantwoordelijke voor deze verwerking.

Dit artikel regelt voor welke doelen het SHG persoonsgegevens mag verwerken. Het SHG bepaalt binnen de kaders van dit artikel in hoge mate zelf welke persoonsgegevens worden verwerkt en met welke middelen dat gebeurt; bovendien zullen deze gegevens slechts in een beperkte categorie van gevallen aan anderen beschikbaar mogen worden gesteld. Daarom is ervoor gekozen het SHG aan te wijzen als verantwoordelijke voor de verwerking van deze gegevens.

Artikel 4.1.7

eerste lid

De cliënt heeft recht op inzage in zijn persoonsgegevens. Daarbij hoeft de cliënt niet aan te geven waarom hij inzage wil. De verantwoordelijke voor de verwerking moet de cliënt op een duidelijke en begrijpelijke manier informeren of en zo ja, welke persoonsgegevens worden gebruikt, wat het doel is van het gebruik van deze persoonsgegevens en aan wie de persoonsgegevens eventueel zijn verstrekt. Ook moet de cliënt kunnen worden geïnformeerd over de herkomst van de gegevens. De verantwoordelijke kan weigeren aan een verzoek om inzage te voldoen als dat bijvoorbeeld noodzakelijk is in het belang van voorkoming, opsporing en vervolging van strafbare feiten of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

tweede lid

Op basis van de inzage in zijn gegevens kan de cliënt de verantwoordelijke verzoeken de persoonsgegevens te verbeteren, aan te vullen, te verwijderen of af te schermen. Dat kan als de persoonsgegevens die gebruikt worden door de verantwoordelijke feitelijk onjuist, onvolledig of niet ter zake dienend zijn voor het doel of de doeleinden van de verwerking.

§ 2. Verstrekking van persoonsgegevens

Deze paragraaf regelt een onderdeel van het verwerken van persoonsgegevens, te weten: het verstrekken van (bijzondere) persoonsgegevens tussen de verschillende actoren onderling.

Hiervoor is beschreven dat de cliënt in het kader van het onderzoek de benodigde gegevens merendeels zelf verstrekt en daarmee met verwerking heeft ingestemd, en dat voorts gegevens uit andere bronnen kunnen worden verwerkt als de cliënt daarvoor ondubbelzinnig toestemming heeft gegeven.

Voor een goede uitvoering van het wetsvoorstel is gegevensverstrekking tussen de actoren die bij die uitvoering een rol toekomt, noodzakelijk. Het gaat om verstrekking door:

- het college aan een aanbieder die een maatwerkvoorziening levert, het CAK, een andere instantie als bedoeld in artikel 2.1.4, zevende lid, de Sociale verzekeringsbank, toezichthoudende ambtenaren;
- een aanbieder die een maatwerkvoorziening levert (en derden die ten laste van een pgb ondersteuning leveren), aan het college, het CAK en een andere instantie in het kader van de uitvoering van de artikelen 2.1.4 en 2.1.5, de Sociale verzekeringsbank en de toezichthoudende ambtenaren;
- de rijksbelastingdienst aan het college, het CAK en de andere instantie als bedoeld in artikel 2.1.4, zevende lid;
- het CAK, een andere instantie als bedoeld in artikel 2.1.4, zevende lid, de Sociale verzekeringsbank en de toezichthoudende ambtenaren aan het college onderscheidenlijk de minister.

Met het oog op een goede uitvoering van het wetsvoorstel is het ook van belang dat het college de persoonsgegevens die aan hem zijn verstrekt voor andere doelen (vgl. artikel 4.1.1, vierde lid), mag verstrekken aan een aanbieder die een maatwerkvoorziening levert, het CAK, een andere

instantie als bedoeld in artikel 2.1.4, zevende lid, de Sociale verzekeringsbank, toezichthoudende ambtenaren. Dit betreft de gegevens, die het college heeft verkregen ten behoeve van zijn taken ingevolge de Jeugdwet, de Participatiewet en de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening, en die het college met ondubbelzinnige toestemming van betrokkene mag verwerken voor zover noodzakelijk voor de uitvoering van zijn taken op het gebied van de maatschappelijke ondersteuning. Dit geldt ook voor de persoonsgegevens, op grond van artikel 4.2.5, eerste lid, verkregen van zorgverzekeraars en zorgaanbieders, die het college met ondubbelzinnige toestemming van betrokkene op grond van artikel 4.1.1, vijfde lid, mag verwerken voor zover noodzakelijk voor de uitvoering van zijn taken op het gebied van de maatschappelijke ondersteuning. Tot slot is het met het oog op een zo integraal mogelijke dienstverlening aan cliënten van belang dat de zorgverzekeraars en zorgaanbieders in voorkomend geval voor de goede uitvoering van hun taken ook kunnen beschikken over persoonsgegevens die het college heeft verwerkt ten behoeve van de maatschappelijke ondersteuning, doch uitsluitend voor zover betrokkene daarvoor zijn ondubbelzinnige toestemming heeft verleend.

Artikel 4.2.1 eerste lid

In artikel 4.2.1 is bepaald dat het college ook persoonsgegevens die het college mag verwerken op grond van artikel 4.1.1, ook mag verstrekken aan andere actoren (tweede lid), voor zover deze die gegevens nodig hebben om hun taken in het kader van het wetsvoorstel goed uit te voeren.

Met het oog op de inzichtelijkheid zijn in het eerste lid drie categorieën onderscheiden, hoewel het in alle gevallen gaat om gegevens die het college heeft verkregen ten behoeve van de uitvoering van de taken die het wetsvoorstel het college opdraagt.

In onderdeel a gaat het om de gegevens die het college voornamelijk heeft verkregen van de cliënt zelf in het kader van het onderzoek dat voorafgaat aan het verstrekken van een maatwerkvoorziening.

In onderdeel b gaat het om de gegevens waarover het college beschikt uit hoofde van zijn andere taken in het sociale domein (dus voor een ander doel) en die het college slechts met ondubbelzinnige toestemming van betrokkene mag gebruiken voor zijn taken in het kader van dit wetsvoorstel.

In onderdeel c gaat het om gegevens uit de sfeer van de zorgverzekering en die het college slechts met ondubbelzinnige toestemming van betrokkene kan verkrijgen en mag gebruiken voor zijn taken in het kader van dit wetsvoorstel.

tweede lid

In het tweede lid is limitatief geregeld aan welke actoren het college de in het eerste lid bedoelde gegevens mag verstrekken. Dit zijn aanbieders van maatwerkvoorzieningen, het CAK, de SVB en toezichthoudende ambtenaren. In alle gevallen is de verstrekking geclausuleerd tot die persoonsgegevens die de ontvangende instantie nodig heeft om haar taken goed te kunnen uitoefenen.

Als het college beslist dat aan iemand een maatwerkvoorziening wordt verstrekt, is het college verplicht ervoor te zorgen dat de daartoe behorende ondersteuning aan die cliënt wordt geleverd. Daartoe zal het college veelal overeenkomsten hebben gesloten met aanbieders die deze ondersteuning kunnen leveren. Om zijn verplichtingen na te kunnen komen, zal het college de benodigde persoonsgegevens aan de aanbieder moeten kunnen verstrekken. Voor zover dat noodzakelijk is om de aanbieder in staat te stellen zijn werk goed te doen, zullen daarbij ook persoonsgegevens betreffende de gezondheid mogen worden verstrekt.

In het algemeen zal tijdens het onderzoek dat aan de verstrekking van een maatwerkvoorziening voorafgaat, met de cliënt worden gesproken over de aanbieder waarnaar zijn voorkeur uitgaat; daarbij zal hem ook kunnen worden medegedeeld dat het college deze aanbieder daartoe de nodige gegevens zal moeten verstrekken.

Ook persoonsgegevens over de mantelzorger (naam, adres, gegevens over de aard en omvang van de inzet, alsmede de beschikbaarheid van de mantelzorger) zullen voor de aanbieder van belang zijn.

Indien in het gezin van de cliënt sprake is van problematiek waarop de Jeugdwet ziet en kennis daarvan voor de aanbieder relevant is voor het verlenen van de maatwerkvoorziening, kan het college ook daarop betrekking hebbende persoonsgegevens aan de aanbieder verstrekken (voor zover betrokkene daarvoor toestemming heeft gegeven).

Hetzelfde geldt voor persoonsgegevens omtrent zorg die de cliënt ontvangt op grond van zijn zorgverzekering. Omdat niet meer gegevens mogen worden verstrekt dan noodzakelijk is, gaat het veelal om zogenaamde 'dat'-gegevens vanuit de zorgverzekeraar: 'dat' iemand ook verpleging of hulpmiddelen ontvangt. Tijdens het onderzoek kan het college met de cliënt bespreken dat in dat specifieke geval dergelijke gegevens noodzakelijk zijn om aan de aanbieder te verstrekken en zijn toestemming daarvoor vragen. De aard van de gezondheidproblemen op basis waarvan de zorgverzekeraar bepaalde zorg verstrekt, wordt alleen via het college – en alleen met toestemming – uitgewisseld indien dat noodzakelijk is voor de aanbieder om zijn werk goed (kwalitatief en effectief) te doen.

Voor het CAK, dat de bijdrage moet vaststellen, zal het gaan om persoonsgegevens van de cliënt en zijn echtgenoot om vast te stellen om welke cliënt het gaat (bsn, contactgegevens), de geleverde maatwerkvoorziening, de aanbieder (AGB code), kostprijs en de start en beëindiging van de maatwerkvoorziening.

Voor de SVB zal het gaan om gegevens voor de identificatie van de cliënt, de maatschappelijke ondersteuning waarvoor het pgb is verstrekt (omvang, duur en hoogte van het pgb).

De toezichthoudende ambtenaren hebben bij het uitoefenen van toezicht op de aanbieder mogelijk persoonsgegevens nodig over de maatwerkvoorziening die de cliënt ontvangt en de grondslag voor het verstrekken van die maatwerkvoorziening; indien de toezichthouder contact wil opnemen met de cliënt, heeft hij behoefte aan de contactgegevens van de cliënt.

Artikel 4.2.2

De aanbieder die een maatwerkvoorziening levert, moet aan het college verantwoording afleggen mede met het oog op de betaling voor zijn diensten. Daartoe kan het noodzakelijk zijn dat een beperkte set persoonsgegevens omtrent de cliënten aan wie hij ondersteuning heeft geleverd, aan het college worden verstrekt (bsn en contactgegevens en geboden ondersteuning).

Ook in verband met de verplichting voor het college om periodiek te toetsen of de verleende ondersteuning nog adequaat is, kan het nodig zijn dat de aanbieder aan het college persoonsgegevens verstrekt. Bijvoorbeeld in de situatie dat de aanbieder constateert dat somatische en psychogeriatrische klachten dusdanig verergeren dat de maatwerkvoorziening niet meer toereikend is en eventueel zelfs een aanvraag voor de langdurige intramurale zorg nodig is.

De aanbieder die een maatwerkvoorziening levert (en een derde die ten laste van een pgb ondersteuning levert), moet ten behoeve van de vaststelling en inning van bijdragen aan het college en het CAK kosteloos de persoonsgegevens, waaronder persoonsgegevens betreffende de gezondheid, verstrekken die daarvoor noodzakelijk zijn. Daarvoor zijn in elk geval gegevens betreffende de geleverde ondersteuning noodzakelijk – en daarmee ook persoonsgegevens omtrent de gezondheid. Daarnaast gaat het ook om gegevens met betrekking tot de kostprijs van de geleverde ondersteuning en de identificatiegegevens van de cliënt.

Voor cliënten met een pgb creëert dit artikel de basis voor de derde die ten laste van een pgb ondersteuning levert, om persoonsgegevens over die cliënten te verstrekken aan de Sociale verzekeringsbank. Daarbij gaat het met name om identificatiegegevens van de cliënt, gegevens over de geleverde ondersteuning en daarmee ook om persoonsgegevens omtrent de gezondheid.

Omdat de maatwerkvoorziening door de aanbieder namens het college aan de cliënt wordt geleverd (in opdracht van het college) en de toezichthoudende ambtenaren ten behoeve van het college toezien op de geleverde kwaliteit, wordt de aanbieder de verplichting opgelegd om desgevraagd de persoonsgegevens van de cliënt, waaronder persoonsgegevens betreffende de gezondheid aan het college en de toezichthouders te verstrekken die deze nodig hebben om hun taken goed te kunnen uitoefenen.

Ook zijn de aanbieders op grond van dit artikel bevoegd uit eigen beweging gegevens aan het college en de toezichthouder te verstrekken als dat noodzakelijk is voor hun taken.

Artikel 4.2.3

Het CAK moet ten behoeve van het vaststellen en innen van inkomensafhankelijke bijdragen kunnen beschikken over de inkomensgegevens van de cliënt en zijn echtgenoot, of in voorkomend geval diens ouders. Dit artikel legt vast dat de Belastingdienst bevoegd en verplicht is daartoe de vereiste persoonsgegevens – op basis van het bsn - aan het college en het CAK te verstrekken. De rijksbelastingdienst verstrekt louter de persoonsgegevens die noodzakelijk zijn voor het uitvoeren van de bijdrageregeling.

Artikel 4.2.4

Dit artikel verplicht de actoren die een rol spelen bij de uitvoering van deze wet (CAK, SVB, toezichthoudende ambtenaren) desgevraagd de persoonsgegevens, waaronder persoonsgegevens betreffende de gezondheid, aan het college te verstrekken, voor zover het college die gegevens nodig heeft voor de uitvoering van de taken op grond van deze wet. Zij mogen dit ook uit eigen beweging doen.

Voor het CAK en de SVB kan het gaan om (vermoedens van) fraude of misbruik.

Voor toezichthoudende ambtenaren kan het gaan om informatie die aanleiding geeft tot heroverweging van de verstrekte maatwerkvoorziening of het verstrekte pgb (bijvoorbeeld wanneer de problematiek op basis waarvan de beschikking is vastgesteld niet meer aanwezig lijkt te zijn); het kan ook gaan om informatie die kan leiden tot handhavingsbeslissingen van het college.

De bepaling voorziet ook in de mogelijkheid en verplichting om in voorkomend geval aan de minister persoonsgegevens te verstrekken ten behoeve van de uitvoering van zijn taak. Gelet op de taak die de minister in het kader van het wetsvoorstel heeft (de algemene taak om de werkzaamheid van het wetsvoorstel te bewaken en het eventueel geven van een aanwijzing aan een gemeente), zal hiervan slechts in hoogst uitzonderlijke gevallen bij het toepassen van de aanwijzingsbevoegdheid (artikel 2.6.6) sprake kunnen zijn.

Artikel 4.2.5

eerste lid

De artikelen 2.1.2, vierde lid, 2.3.2, tweede lid onder e, en 2.3.5, vijfde lid, geven nadrukkelijk een opdracht aan het college om zorg te dragen voor integrale dienstverlening. Het is van belang dat er een verbinding tot stand komt tussen de zorg die iemand ontvangt op grond van zijn zorgverzekering en de ondersteuning waaraan hij in aansluiting of in aanvulling daarop behoefte heeft. Het is in die gevallen wenselijk dat het college bij zijn onderzoek van de ondersteuningsbehoefte gebruik kan maken van gegevens omtrent de zorg die betrokkene ontvangt.

In verband daarmee bepaalt het eerste lid dat zorgverzekeraars en zorgaanbieders in de zin van de Zorgverzekeringswet aan het college persoonsgegevens mogen en moeten verstrekken van verzekerden die zorg ontvangen; die verstrekking is echter alleen mogelijk indien betrokkene daarvoor ondubbelzinnige toestemming heeft gegeven.

Het kan zowel gaan om verzekerden die in aanvulling op die zorg behoefte zouden kunnen hebben aan ondersteuning door het college (bijvoorbeeld iemand die naast revalidatie na ziekenhuisopname ook vervoer of huishoudelijke ondersteuning nodig heeft om te kunnen blijven participeren) als om verzekerden die in aansluiting op de ontvangen zorg behoefte zouden kunnen hebben aan ondersteuning door het college (bijvoorbeeld iemand die is uitbehandeld bij de psychiater maar nog wel een vorm van begeleiding nodig heeft).

De bepaling maakt het mogelijk dat het college vroegtijdig op de hoogte is van de mogelijke behoefte aan ondersteuning. Daarom is het in het algemeen voldoende dat contactgegevens worden verstrekt of dat het college via een 'hit no hit systeem' kan inzien *dat* een cliënt bij het

college ook zorg ontvangt op grond van zijn zorgverzekering. Indien dat voor een goede ondersteuning evenwel noodzakelijk is en betrokkene daarvoor toestemming heeft gegeven, kunnen ook andere gegevens worden uitgewisseld.

tweede lid

Omgekeerd is denkbaar dat uit het onderzoek van de ondersteuningsbehoefte door het college naar voren komt dat betrokkene is aangewezen op zorg die verzekerd is op grond van de Zvw. In dat geval mag en moet (desgevraagd) het college op grond van dit artikel contactgegevens aan de zorgverzekeraar of een zorgaanbieder verstrekken. Dit heeft ten doel dat de zorgverlening door de zorgverzekeraar of zorgaanbieder en de ondersteuning door de gemeente zoveel mogelijk op elkaar kunnen worden afgestemd, zodat de cliënt zo min mogelijk last ondervindt van het feit dat hij is aangewezen op zorg en ondersteuning uit twee verschillende systemen.

Artikel 4.2.6

Deze bepaling stelt buiten twijfel dat personen die aan een beroepsgeheim zijn gebonden, bevoegd zijn om uit eigen beweging of op verzoek persoonsgegevens, waaronder persoonsgegevens betreffende de gezondheid en het seksuele leven, aan het SHG te verstrekken voor zover het SHG die gegevens nodig heeft om een situatie van huiselijk geweld te beëindigen of een redelijk vermoeden daarvan te onderzoeken. Het kan dan gaan om persoonsgegevens van het 'slachtoffer', maar ook over persoonsgegevens van de 'dader' of andere betrokken personen. Het vragen van toestemming aan betrokkene voor het verstrekken van persoonsgegevens aan het SHG zal soms uit een oogpunt van veiligheid of onderzoek niet aangewezen zijn. De verstrekking kan daarom ook plaatsvinden zonder toestemming van betrokkene.

Diverse professionals hebben een geheimhoudingsplicht of een beroepsgeheim ten opzichte van hun cliënten. Het beroepsgeheim is voor een aantal beroepsgroepen in een wettelijke bepaling opgenomen, maar kan ook direct voortvloeien uit een overeenkomst, een maatschappelijke norm of uit beroepscode. Het beroepsgeheim bevordert de noodzakelijke vertrouwelijke band met een cliënt. Hierbij wordt opgemerkt dat schending van het beroepsgeheim kan leiden tot strafrechtelijke vervolging ingevolge artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht. Bovendien kan de benadeelde partij in een civielrechtelijke procedure schadevergoeding vorderen, indien de schending leidt tot benadeling van de natuurlijke persoon of de rechtspersoon waarop de op onrechtmatige wijze bekendgemaakte gegevens betrekking hebben. Ook is bij beoefenaren van sommige beroepen een tuchtrechtelijke vervolging mogelijk.

Toch kan bij (een vermoeden van) huiselijk geweld een dilemma ontstaan waarbij de geheimhoudingsplicht in het nadeel van de cliënt gaat werken. Daarom geeft deze bepaling aan professionals het recht om inlichtingen te verstrekken waarover zij beroepshalve beschikken als dit noodzakelijk kan worden geacht om een situatie van huiselijk geweld te beëindigen of een redelijk vermoeden van huiselijk geweld te onderzoeken. Dit betekent onder meer dat professionals met een geheimhoudingsplicht het recht hebben om een situatie van huiselijk geweld bij het SHG te melden (meldrecht). Ook wanneer een professional een redelijk vermoeden heeft van een dergelijke situatie, heeft hij op grond van deze bepaling een meldrecht. Voor deze melding hebben zij derhalve geen toestemming nodig van de betrokkene(n).

In de bepaling is sprake van 'desgevraagd of uit eigen beweging'. Met de woorden 'uit eigen beweging' wordt bedoeld op de situatie waarin een professional op eigen initiatief contact opneemt met een SHG om een melding te doen van huiselijk geweld of vermoedens daarvan.

'Desgevraagd' is aan de orde indien het SHG naar aanleiding van een melding contact opneemt met een professional en informeert naar diens betrokkenheid bij de melder of de gemelde persoon. Voor het uitvoeren van zijn taken is het voor het steunpunt noodzakelijk om gegevens te kunnen verzamelen uit de omgeving van het (vermoedelijke) slachtoffer. De professional krijgt daarom het recht om desnoods met doorbreking van zijn geheimhoudingsplicht aan het steunpunt inlichtingen te verschaffen.

Voor het uitoefenen van het in dit artikel geregelde recht, moet worden beoordeeld of het verstrekken van inlichtingen noodzakelijk is om een situatie van huiselijk geweld te beëindigen of een redelijk vermoeden van huiselijk geweld te onderzoeken. Bij de uitoefening van dit recht heeft de professional beoordelingsvrijheid. De moeilijke afweging tussen het recht van spreken en het

recht om te zwijgen zal hij moeten kunnen verantwoorden. Het is dan ook begrijpelijk dat professionals in beginsel terughoudend omgaan met het hen toegekende meldrecht. Maar zodra een professional te maken krijgt met signalen van huiselijk geweld, zal hij gesteld worden voor de paradox dat de geheimhoudingsplicht juist in het nadeel van een cliënt dreigt te werken. Juist gezien dit dilemma zal een meldcode behulpzaam zijn bij de te maken afwegingen.

Artikel 4.2.7

Gegevensverwerking, waaronder begrepen -verstrekking, is van groot belang voor de goede uitvoering van de wet. Tegelijk is het van belang dat de bevoegdheid en verplichting om persoonsgegevens te verwerken met de nodige waarborgen wordt omgeven.

De Wbp¹⁶ kent met name in de artikelen 7, 11 en 13 enkele voorschriften die daarvoor van groot belang zijn. Verwerking van persoonsgegevens wordt met die bepalingen gebonden aan de eis dat dit slechts gebeurt voor een welomschreven en gerechtvaardigd doel en dat verwerking niet verder gaat dan noodzakelijk en proportioneel is; ook moeten maatregelen worden getroffen om te waarborgen dat persoonsgegevens, gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verzameld of vervolgens worden verwerkt, juist en nauwkeurig zijn. Voorts is adequate beveiliging noodzakelijk. Mede om te grote diversiteit tussen gemeenten te voorkomen, verdient het de voorkeur dat op centraal niveau wordt voorzien in het formuleren van nadere criteria en concrete vereisten ter zake.

Het eerste lid regelt daarom allereerst dat (bij amvb) wordt geregeld welke gegevens ten behoeve van een goede uitvoering van het wetsvoorstel mogen worden verwerkt en aan de gemeenten of andere actoren moeten worden verstrekt. Uiteraard zal bij gebruikmaking van deze delegatiebepaling, waarover alsdan advies zal worden gevraagd aan het Cbp, moeten worden gemotiveerd voor welk welomschreven en gerechtvaardigd doel de verstrekking moet plaatsvinden. Daarbij zal de noodzaak en proportionaliteit van de gegevensverwerking in relatie tot de in het wetsvoorstel omschreven taken van de ontvangers van de gegevens nader worden onderbouwd. In overleg met de VNG en andere betrokken partijen zal hieraan invulling worden gegeven. Ook zullen eisen worden gesteld aan de wijze van gegevensverwerking, om zeker te stellen dat naleving zal plaatsvinden van de artikelen 11, tweede lid, en 13 van de Wbp. Ook is wenselijk dat technische standaarden voor de gegevensverstrekking worden vastgesteld. Tot slot is het wenselijk regels te stellen over de beveiliging van de gegevensverwerking (tweede lid).

Artikel 4.2.8

Op grond van de Wbp is een SHG verplicht de persoonsgegevens die hij verwerkt op hun juistheid te controleren. Deze controle is ook uit een oogpunt van maatschappelijke zorgvuldigheid gewenst. In het belang van de privacy dient het SHG de daartoe noodzakelijke gegevens te betrekken van de gemeentelijke basisadministraties; deze bieden een betrouwbaar kanaal voor het verzamelen van de benodigde gegevens.

eerste lid

Het eerste lid bepaalt dat het college – de verantwoordelijke voor de verwerking van gegevens in de gemeentelijke basisadministratie – aan een SHG, op diens verzoek terstond de gegevens uit de

---

¹⁶ Artikel 7 Wbp: Persoonsgegevens worden voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden verzameld.

Artikel 11 Wbp: 1. Persoonsgegevens worden slechts verwerkt voor zover zij, gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verzameld of vervolgens worden verwerkt, toereikend, ter zake dienend en niet bovenmatig zijn.
2. De verantwoordelijke treft de nodige maatregelen opdat persoonsgegevens, gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verzameld of vervolgens worden verwerkt, juist en nauwkeurig zijn.

Artikel 13 Wbp: De verantwoordelijke legt passende technische en organisatorische maatregelen ten uitvoer om persoonsgegevens te beveiligen tegen verlies of tegen enige vorm van onrechtmatige verwerking. Deze maatregelen garanderen, rekening houdend met de stand van de techniek en de kosten van de tenuitvoerlegging, een passend beveiligingsniveau gelet op de risico's die de verwerking en de aard van te beschermen gegevens met zich meebrengen. De maatregelen zijn er mede op gericht onnodige verzameling en verdere verwerking van persoonsgegevens te voorkomen.

gemeentelijke basisadministratie verstrekt die voor het SHG noodzakelijk zijn om zijn taken te vervullen. Dit betreft slechts de gegevens, bedoeld in artikel 34, eerste lid, onder a, onderdelen 1 tot en met 6, van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens. Dit zijn gegevens over:

- de burgerlijke staat;
- curatele;
- het gezag dat over de minderjarige wordt uitgeoefend;
- de nationaliteit;
- het verblijfsrecht van de vreemdeling;
- de gemeente van inschrijving en het adres in die gemeente, alsmede over het verblijf in Nederland en het vertrek uit Nederland.

tweede lid

Het tweede lid voorziet in de mogelijkheid voor het college om afwijzend te beslissen op een verzoek van een betrokkene om aan hem mede te delen of gegevens uit de basisadministratie aan het SHG zijn verstrekt. Dit is slechts toegestaan voor zover dit noodzakelijk kan worden geacht om een situatie van huiselijk geweld of een redelijk vermoeden daarvan te beëindigen. Het zou bijvoorbeeld kunnen gaan om een (vermoedelijke) dader van huiselijk geweld. Het verstrekken van dergelijke informatie aan een dader zou dan het slachtoffer in gevaar kunnen brengen en daarom kan het college op grond van dit artikel die mededeling achterwege laten.

Artikel 4.2.9

Omdat het van belang is de vaststaat dat de ondersteuning wordt geboden aan degene die daarop aanspraak maakt, regelt dit artikel dat de cliënt zich ook jegens de aanbieder moet legitimeren. De cliënt moet een identificatiedocument aan de aanbieder overleggen. Deze moet vervolgens de identiteit van de cliënt controleren en het bsn van de cliënt in zijn administratie opnemen. Op deze wijze wordt frauderen bij het verkrijgen van ondersteuning op grond van deze wet voorkomen.

Artikel 4.2.10

In dit artikel is de verplichting opgenomen voor het college, een aanbieder, het CAK, de Sociale verzekeringsbank, toezichthoudende ambtenaren, het SHG, een zorgverzekeraar of een zorgaanbieder als bedoeld in de Zorgverzekeringswet om het bsn van een persoon te gebruiken met het doel te waarborgen dat de in het kader van de uitvoering van deze wet te verwerken persoonsgegevens op die persoon betrekking hebben.

Het opnemen van het bsn in de administratie dient op zodanige wijze te geschieden, dat aan de hand van het bsn vastgesteld kan worden op welke persoon bepaalde persoonsgegevens betrekking hebben. Ook bij de uitwisseling van persoonsgegevens voor de uitvoering van de onderhavige wet gebruiken de verschillende instanties het bsn.

§ 3. Verwerking persoonsgegevens door het SHG

Artikel 4.3.1

eerste en tweede lid

Met het eerste en tweede lid van dit artikel wordt afgeweken van artikel 34, eerste lid, van de Wbp. Op grond van artikel 43 van die wet kan weliswaar onder voorwaarden de gevraagde informatie geweigerd worden. Gronden die in dat artikel genoemd worden, zijn onder andere de voorkoming, opsporing en vervolging van strafbare feiten en ook de bescherming van de betrokkene of van de rechten en vrijheden van anderen. In aanvulling daarop wordt voorgesteld dat ook de beëindiging van een situatie van huiselijk geweld of het onderzoeken van een redelijk vermoeden daarvan een belang kan zijn op grond waarvan de gevraagde informatie geweigerd kan worden.

Een melding aan het SHG kan betrekking hebben op een situatie ten aanzien waarvan nog volledig onduidelijk is of sprake is van een mogelijk strafbaar feit, waar artikel 43, onder b, Wbp op doelt. Wel is van belang dat het SHG op dat moment de gemelde situatie in kaart kan brengen. Om te voorkomen dat een dergelijk onderzoek naar een (vermoedelijke) situatie van huiselijk geweld wordt gefrustreerd doordat betrokkenen, waaronder de (vermoedelijke) dader op de hoogte gebracht worden en in verband met de kans op represailles voor het slachtoffer, is het verstrekken van de informatie dan niet gewenst.

Ook kan het belang van de melder, maar ook derden (bijvoorbeeld huisgenoten), om anoniem te blijven een reden voor weigering zijn. Immers, door het verstrekken van de gevraagde informatie zou de identiteit van de melder of van derden kunnen worden achterhaald.

Een SHG dient als uitgangspunt een zo groot mogelijke openheid te hanteren op een zo kort mogelijke termijn. De termijn gedurende welke een SHG persoonsgegevens kan verwerken zonder medeweten en dus zonder toestemming van betrokkene, is in het eerste lid gesteld op vier weken. Indien het noodzakelijk kan worden geacht om een situatie van huiselijk geweld te beëindigen of een redelijk vermoeden van huiselijk geweld te onderzoeken, bestaat de mogelijkheid deze termijn telkens met ten hoogste twee weken te verlengen. Door de termijn van twee weken zal het SHG zich steeds moeten afvragen of de geheimhouding nog steeds nodig is. Benadrukt zij dat een SHG per melding doorgaans persoonsgegevens verwerkt van verschillende personen en daarom zal rekening moeten worden gehouden met een mogelijk per betrokkene verschillend verloop van de termijn.

derde lid

Wanneer een betrokkene op eigen initiatief het SHG vraagt of gegevens die hem betreffen worden verwerkt, dient het SHG op grond van artikel 35 van de Wbp deze vraag binnen vier weken te beantwoorden. In dat antwoord moeten onder meer een volledig overzicht van de verwerkte gegevens worden opgenomen alsmede de herkomst van de gegevens. In het derde lid wordt geregeld dat mededeling over de verwerkte gegevens achterwege kan blijven voor zover dat noodzakelijk is om een situatie van huiselijk geweld te beëindigen of een redelijk vermoeden daarvan te onderzoeken.

vierde lid

Evenals bij de meldingen aan het advies- en meldpunt kindermishandeling in verband met mogelijke kindermishandeling, is het van belang dat degenen die een vermoeden van huiselijk geweld melden, voorsnog aanspraak moeten kunnen maken op anonimiteit jegens de betrokkenen. Ontbreekt deze mogelijkheid, dan bestaat de kans dat het SHG vanwege mogelijke repercussies niet zal worden benaderd, met alle risico's op voortdurende en escalatie van het huiselijk geweld van dien. Artikel 43, onderdeel e, van de Wbp biedt een grondslag om onder andere artikel 35 van die wet buiten toepassing te laten voor zover dit noodzakelijk is in het belang van de bescherming van de betrokkene of van de rechten en vrijheden van anderen. In geval een verzoek op grond van artikel 35 Wbp afkomstig is van de (vermoedelijke) dader van huiselijk geweld, is die (vermoedelijke) dader als betrokkene aan te merken en kan de informatie over de herkomst van de gegevens (dus: informatie over de melder) alleen achterwege blijven als dit noodzakelijk is in het belang van de bescherming van de dader of van de rechten en vrijheden van de melder. Om te voorkomen dat de informatie omtrent de identiteit van de melder na het beëindigen van het huiselijk geweld alsnog bekend moet worden gemaakt, wordt in aanvulling op artikel 43 Wbp bepaald dat bij amvb regels kunnen worden gesteld omtrent de gevallen waarin het bekendmaken van de identiteit van de persoon die het huiselijk geweld of een vermoeden daarvan heeft gemeld of van de persoon van wie informatie in het kader van het onderzoek is verkregen, achterwege kan blijven. Deze bepaling komt overeen met artikel 13, zevende lid, van de Wjz, welk artikellid thans is uitgewerkt in artikel 55 van het Uitvoeringsbesluit Wet op de jeugdzorg.

Artikel 4.3.2

eerste lid

Degene ten aanzien van wie een SHG beschikt over gegevens, in welke vorm dan ook, heeft in beginsel het recht om deze op verzoek zo spoedig mogelijk in te zien of daarvan een afschrift te ontvangen.

tweede lid

Omdat bij huiselijk geweld ook kinderen betrokken kunnen zijn, wordt in het tweede lid voorzien in een regeling die overeenkomt met de bepalingen van de Wet op de jeugdzorg ter zake. Inlichtingen over een jeugdige dan wel inzage in of afschrift van bescheiden die de jeugdige betreffen, kunnen aan de jeugdige zelf worden geweigerd op grond van het tweede lid.

derde lid

In beginsel hebben ook wettelijke vertegenwoordigers recht op inlichtingen over, inzage in en afschrift van bescheiden met betrekking tot de jeugdige. Maar hierop wordt een uitzondering gemaakt voor die gevallen waarin door de uitoefening van dat recht het belang van de jeugdige kan worden geschaad, dan wel dit noodzakelijk is voor de uitoefening van de taken van het SHG of om een situatie van huiselijk geweld te beëindigen dan wel een redelijk vermoeden daarvan te onderzoeken.

Het op verzoek van de wettelijke vertegenwoordiger verstrekken van inlichtingen over de jeugdige dan wel verlenen van inzage in bescheiden van de jeugdige, zou bijvoorbeeld met zich kunnen meebrengen dat de wettelijke vertegenwoordiger de jeugdige onttrekt aan verdere hulpverlening. Ook zijn er situaties denkbaar dat de wettelijke vertegenwoordiger aan de jeugdige fysiek of psychisch schade toebrengt, nadat inlichtingen zijn of inzage in bescheiden is gegeven. Natuurlijk zullen, zodra de dreiging voor de jeugdige is geweken, aan de wettelijke vertegenwoordiger (alsnog) in alle openheid inlichtingen over de jeugdige worden verstrekt dan wel inzage in of afschrift van bescheiden worden gegeven.

vierde lid

Het vierde lid maakt een voorbehoud voor zover door het verstrekken van inlichtingen of inzage persoonlijke levenssfeer van een ander dan betrokkene zou worden geschaad dan wel de uitoefening van de taken van het SHG in gevaar zou komen.

vijfde lid

Voor het verstrekken van afschriften kan een vergoeding worden gevraagd.

Artikel 4.3.3

eerste lid

Ingevolge het eerste lid mag een SHG aan anderen dan de betrokkene geen inlichtingen over, inzage in of afschrift van bescheiden met betrekking tot de betrokkene verstrekken, dan met toestemming van die betrokkene.

tweede lid

In beginsel geldt hier de algemene norm van artikel 5 van de Wbp, die bepaalt dat indien de betrokkene minderjarig is en de leeftijd van 16 jaren nog niet heeft bereikt, in plaats van de toestemming van deze jeugdige de toestemming van zijn wettelijke vertegenwoordiger is vereist. Ook met betrekking tot het toestemmingsvereiste achten wij voor het SHG een onderscheid naar leeftijden, overeenkomstig de in artikel 4.1.8 onderscheiden categorieën, gewenst. Hiermee wordt tevens aangesloten bij de regeling van artikel 7:465 (j° artikel 7:457) BW inzake de geneeskundige behandelingsovereenkomst. Daarom wordt voorgesteld dat in plaats van de toestemming van de jeugdige die van zijn wettelijke vertegenwoordiger is vereist, indien de jeugdige:

- a. jonger is dan twaalf jaren, of
- b. minderjarig is en de leeftijd van twaalf jaren heeft bereikt en niet in staat kan worden geacht tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake.

derde lid

Het derde lid beoogt te voorkomen dat de bescherming van de bescheiden van de betrokkene de uitvoering van de taken van het SHG frustreert.

Artikel 4.3.4

Met de artikelen 4.3.4 en 4.3.5 wordt inzake het bewaren en vernietigen van bescheiden aangesloten bij de bepalingen inzake de geneeskundige behandelingsovereenkomst, in het bijzonder de artikelen 7:454, derde lid, en 7:455 Burgerlijk Wetboek (BW), en de bepalingen in de Wet op de jeugdzorg (de artikelen 55 en 56). Hierdoor komen de termijnen voor bewaren en vernietigen overeen met de termijnen waaraan bijvoorbeeld betrokken zorgaanbieders zich dienen te houden.

Een SHG dient de (bijzondere) persoonsgegevens waarover het in het kader van zijn taken beschikt, voor een periode van vijftien jaar te bewaren. Als het noodzakelijk is voor het uitvoeren van zijn taak, dienen de gegevens langer bewaard te worden.

Artikel 4.3.5

Tegenover de bewaarplicht staat het vernietigingsrecht. Overeenkomstig de bepalingen over de geneeskundige behandelingsovereenkomst in het BW, wordt hier bepaald dat een SHG de door hem bewaarde bescheiden binnen drie maanden na een daartoe strekkend verzoek van degene op wie de bescheiden betrekking hebben, vernietigt. Op grond van het tweede lid kan vernietiging achterwege blijven, als met het bewaren een aanmerkelijk belang van een ander dan de verzoeker gediend is of als een wettelijke bepaling zich tegen vernietiging verzet.

Het voorgestelde derde lid bepaalt dat het recht vernietiging te vragen niet toekomt aan personen jonger dan twaalf jaar en aan personen die ouder zijn dan twaalf jaar, maar niet in staat kunnen worden geacht tot een redelijke waardering van hun belangen ter zake. Dit sluit aan bij de regeling van het inzagerecht. Op grond van het vierde lid kan in zulke gevallen het verzoek door de wettelijke vertegenwoordiger worden gedaan.

Een SHG zal met meldingen te maken krijgen die na onderzoek onterecht blijken te zijn. In de werkwijze zal aan dit aspect aandacht moeten worden besteed. Betrokkenen dienen van de melding op de hoogte te worden gesteld, onder andere om hen in de gelegenheid te stellen vernietiging van verwerkte persoonsgegevens te vragen.

§ 4. Beleidsinformatie

Artikel 4.4.1

eerste lid

Voor cliënten die een maatwerkvoorziening ontvangen, is het van groot belang dat dit optimaal is afgestemd op hetgeen zij in ander verband aan zorg of voorzieningen ontvangen. De verschillende, naast elkaar bestaande systemen van regelgeving en financiering moeten daaraan niet verder in de weg staan dan uit de aard en vereisten van elk van die systemen voortvloeit. Met het eerste lid worden de colleges en de aanbieders verplicht met zorgverzekeraars te overleggen en afspraken te maken in het belang van een integrale dienstverlening aan hun wederzijdse cliënten; hierbij kan met name gedacht worden aan de belangrijke rol die de wijkverpleegkundige, behorende tot het aansprakenpakket van de Zvw, zal hebben als traït d'union tussen de zorgverlening ingevolge de Zvw en de maatschappelijke ondersteuning.

tweede lid

Dit lid verplicht het college en aanbieders van maatwerkvoorzieningen voorts om aan de zorgverzekeraars ook de informatie te verstrekken die noodzakelijk is om de afstemming in de uitvoering, gericht op integrale dienstverlening, te realiseren. Voor de goede orde zij erop gewezen dat het in dit artikel niet gaat om persoonsgegevens, maar om – geaggregeerde – gegevens die relevant zijn voor het te voeren beleid en voor de uitvoering van beleid (zoals inkoop). Bij het verstrekken van informatie kan ook gedacht worden aan zaken als informatie over aanbieders door de gemeente worden gecontracteerd, waardoor de zorgverzekeraars in hun contracteergedrag daarmee rekening kunnen houden. Met de opneming van deze verplichting is ook verzekerd dat aanbieders bevoegd zijn persoonsgegevens te verwerken ten behoeve van het samenstellen van deze geaggregeerde en gepseudonimiseerde informatie.

derde lid

Het derde lid maakt het mogelijk de overlegverplichting en de informatieverplichting voor het college en de aanbieders uit te breiden tot andere partijen dan zorgverzekeraars. Indien de noodzaak daarvoor zou blijken, kan aldus eenvoudig verdere versterking van integrale dienstverlening worden bevorderd.

vierde lid

Het moge duidelijk zijn dat standaardisatie van gegevens wenselijk is met het oog op een vorm van uitwisseling die zo weinig mogelijk administratieve lasten veroorzaakt. Met de organisaties van gemeenten en aanbieders en met zorgverzekeraars wordt overlegd over deze standaardisatie. Zo nodig kunnen de resultaten van dit overleg in een amvb worden neergelegd.

HOOFDSTUK 5 TOEZICHT EN HANDHAVING

In artikel 2.1.1 is tot uitdrukking gebracht dat de gemeente de eerstverantwoordelijke is voor het stellen van regels inzake de kwaliteit van de voorzieningen in de maatschappelijke ondersteuning. In hoofdstuk 3 zijn enkele landelijke kwaliteitseisen gesteld, waaraan aanbieders in elk geval moeten voldoen. In aansluiting bij die verantwoordelijkheidsverdeling regelt hoofdstuk 5 dat de gemeente de eerstverantwoordelijke is voor het toezicht op en de handhaving van de kwaliteit en is daarnaast voorzien in een beperkte vorm van landelijk toezicht en handhaving.

Artikel 5.1 eerste lid

Toezicht op de naleving van regels is wenselijk en noodzakelijk. Het toezicht strekt in meer algemene zin tot het bewaken van de belangen van een goede ondersteuning en van de cliënten voor zover die belangen uitstijgen boven het belang van de individuele cliënt.

Het past bij het decentrale karakter van onderhavig wetsvoorstel om het toezicht op de naleving van de wet en de gemeentelijke regels die op basis van de wet worden gesteld, ook aan de gemeente over te laten. Het eerste lid draagt het college op om de personen aan te wijzen die met het toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens deze wet zijn belast. Deze formulering omvat niet alleen de in het wetsvoorstel neergelegde regels en de regels die in een gemeentelijke verordening zijn opgenomen, maar ook voorwaarden die het college ter voldoening aan de wettelijke regels en verordeningen mogelijk in overeenkomsten met aanbieders heeft opgenomen.

Het college is vrij in de keuze van de inrichting van het toezicht en de plaats daarvan in de gemeentelijke organisatie. De aanwijzing kan categoriaal (bijv. de ambtenaren van de dienst toezicht of van de GGD) of individueel (de heer of mevrouw x) zijn. Door deze formulering staat vast dat de met toezicht belaste personen toezichthouder zijn in de zin van de Awb (artikel 5:11) en de in die wet vastgelegde verplichtingen en bevoegdheden hebben, tenzij daarvan in het wetsvoorstel expliciet is afgeweken of daaraan in het wetsvoorstel extra bevoegdheden zijn toegevoegd.

De verplichtingen en bevoegdheden die de Awb aan toezichthouders verleent, zijn kort samengevat: legitimatieplicht (artikel 5:12), de verplichting het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen (artikel 5:13), de bevoegdheid tot het betreden van plaatsen met uitzondering van een woning als de bewoner daarvoor geen toestemming heeft gegeven, apparatuur mee te nemen en zo nodig de sterke arm daarbij in te zetten (artikel 5:15), de bevoegdheid inlichtingen (artikel 5:16) en inzage van zakelijke gegevens en bescheiden (artikel 5:17) te vorderen, de bevoegdheid zaken te onderzoeken en monsters te nemen (artikel 5:18) en vervoermiddelen te onderzoeken (artikel 5:19). Verder is iedereen verplicht aan een toezichthouder binnen een gestelde termijn alle medewerking te verlenen die hij redelijkerwijs kan vorderen bij de uitoefening van zijn bevoegdheden (artikel 5:20), zij het dat daarbij een beroep kan worden gedaan op een beroepsgeheim. Het college heeft op grond van artikel 125 Gemeentewet de bevoegdheid om in voorkomende gevallen een last onder dwangsom of bestuursdwang op te leggen.

Op de aanvullingen op en afwijkingen van de algemene regels van de Awb wordt hierna ingegaan.

tweede lid

Het tweede lid bepaalt, in afwijking van artikel 5:15 Awb, dat de toezichthouder bevoegd is ook zonder toestemming van de bewoners een woning te betreden indien dat nodig is voor het uitoefenen van toezicht op een cliënt aan wie een maatwerkvoorziening is verleend. Deze afwijking is gelegitimeerd door het feit dat de ondersteuning in het kader van dit wetsvoorstel veelal wordt geleverd ten huize van de cliënt, maar mogelijk ook ten huize van degene die de ondersteuning levert (in het laatstbedoelde geval valt het bouwkundige deel dat de praktijkruimte betreft onder deze bepaling, maar niet het deel dat louter als woning dient). Het uitoefenen van toezicht op de wijze waarop een door de gemeente gecontracteerde aanbieder de ondersteuning levert dan wel de cliënt zijn verplichtingen naleeft, zou niet goed mogelijk zijn indien de toezichthouder uitsluitend met toestemming van de bewoner(s) van de woning toegang zou hebben. Het spreekt voor zich dat de te betrachten zorgvuldigheid met zich brengt dat in beginsel wel moet worden getracht de

toestemming van betrokkenen te verwerven; die zal in veel gevallen door de cliënt ook wel worden gegeven. Maar ook als dat niet het geval is of als een andere bewoner of de hulpverlener de toestemming zou weigeren, moet de toezichthouder zo nodig toegang kunnen hebben. Het tegen de wil van een bewoner binnentreden van een woning vereist op grond van artikel 12, eerste lid, van de Grondwet een basis in een formele wet. Daarom is deze grondslag daarvoor in het wetsvoorstel opgenomen. Er zij op gewezen dat ook dan de procedureregels van artikel 1 van de Algemene wet op het binnentreden gelden.

derde lid

Het derde lid bepaalt dat de toezichthouder, voor zover dat noodzakelijk is voor de vervulling van zijn taak, in afwijking van artikel 5:20 Awb bevoegd is tot inzage van dossiers. Het gaat hier om dossiers zoals die met betrekking tot cliënten worden opgesteld door aanbieders die ondersteuning leveren en dossiers die het SHG opstelt met betrekking tot personen die bij een melding van huiselijk geweld zijn betrokken.

De toezichthouder zal een voornemen tot inzage moeten toetsen aan het noodzakelijkheidsvereiste en het proportionaliteitsvereiste.

Het noodzakelijkheidsvereiste brengt met zich dat de toezichthouder deze bevoegdheid tot inzage slechts heeft voor zover dat voor de vervulling van zijn taak noodzakelijk is. Dat wil zeggen dat de desbetreffende gegevens voor het onderzoek niet op een andere wijze verkregen kunnen worden, en voor het onderzoek niet afgezien kan worden van de desbetreffende gegevens.

Het proportionaliteitsvereiste houdt in dat de toezichthouder bij gebruik van zijn inzagerecht geen gebruik maakt van de individuele cliëntgegevens, maar aan de hand van de cliëntendossiers uitsluitend het handelen van de aanbieder beoordeelt. De toezichthouder zal voorts van zijn inzagerecht alleen gebruik mogen maken in gevallen waarin in redelijkheid niet kan worden gevergd dat vooraf om toestemming wordt gevraagd of waarin toestemming vragen niet mogelijk is. Daarvan kan sprake zijn in de volgende gevallen:

- Bij grootschalige thematische onderzoeken. Het gaat de toezichthouder niet om de individuele cliëntgegevens als zodanig, maar om de vraag of bijvoorbeeld bepaalde protocollen/procedures zijn nageleefd. Bij dergelijke onderzoeken kan het gaan om vele dossiers die ingezien moeten worden. Deze hoeveelheid tezamen met het gegeven dat het niet om de cliëntgegevens als zodanig gaat, maakt dat de toezichthouder in deze gevallen gebruik wil maken van het inzagerecht (zonder toestemming cliënt). Het vragen van toestemming of anonimiseren van vele dossiers zou een grote administratieve toezichtslast voor de aanbieders met zich brengen. Bij gebruik maken van het inzagerecht mag het dus niet gaan om de individuele cliëntgegevens als zodanig, moet het gaan om ten minste honderden dossiers en mag er geen eenvoudiger of minder belastende mogelijkheid voorhanden zijn.
- Bij calamiteiten als gevolg waarvan de cliënt is overleden. Voor inzage in het dossier kan dan geen toestemming meer gevraagd worden aan de cliënt. Het beroepsgeheim van een hulpverlener geldt ook na de dood van een cliënt. Nu moet de hulpverlener een belangenafweging maken om al dan niet inzage in het dossier toe te staan. Juist daar waar toezicht noodzakelijk is, namelijk indien mogelijk sprake is van fouten in de ondersteuning, creëert deze situatie een vreemd dilemma bij de hulpverlener. Om dit knelpunt op te heffen is inzagerecht van de toezichthouder zonder toestemming opgenomen.
- Bij andere ernstige gevallen, bijvoorbeeld kindermishandeling. Daarbij ligt het niet voor de hand aan de ouders – die mogelijk dader zijn – toestemming te vragen. Indien de toezichthouder afhankelijk zou zijn van toestemming van een mogelijke dader, kan hij niet naar behoren zijn wettelijk opgelegde taken uitvoeren. Een mogelijke dader kan immers andere motieven hebben om inzage te weigeren dan die waartoe de taak van de toezichthouder zich uitstrekt: de kwaliteit van de ondersteuning.

vierde lid

In talloze internationale en nationale wettelijke regels is gewaarborgd dat de informatie, waarover een hulpverlener beschikt, over personen die zich om hulp tot hem hebben gewend, geheim is. De hulpverlener heeft een zwijgplicht met betrekking tot de kennis die hij bij de uitoefening van zijn beroep heeft verkregen; deze zwijgplicht mag, tenzij er sprake is van expliciete toestemming van de cliënt, slechts doorbroken worden als daarvoor een goede, bij voorkeur wettelijke, grond

bestaat. Het vierde lid legt ook aan de toezichthouder een geheimhoudingsplicht op ten aanzien van de cliëntgegevens die voor de betrokken beroepsbeoefenaar onder het beroepsgeheim vallen.

Dit betreft in de eerste plaats gegevens waarover de toezichthouder door inzage in het dossier de beschikking heeft gekregen; de geheimhoudingsverplichting heeft dan zowel betrekking op wat de toezichthouder heeft gelezen als op eventuele aantekeningen die hij heeft gemaakt. Hij moet ervoor zorgen dat deze gegevens niet bij een ander terecht komen.

De geheimhoudingsverplichting geldt ook voor gegevens die de toezichthouder door een aanbieder of beroepskracht mondeling en schriftelijk zijn verstrekt ter voldoening aan de meldplicht bij calamiteiten en geweld (artikel 3.4). In het kader van een verplichte melding van calamiteiten of geweld krijgt de toezichthouder persoonsgegevens, waaronder gegevens betreffende de gezondheid en andere bijzondere persoonsgegevens onder zich, voor zover dat noodzakelijk is voor het onderzoeken van de melding. Daartoe behoren ook onder het beroepsgeheim van de beroepskracht vallende gegevens. De toezichthoudende ambtenaar mag deze gegevens aan niemand verstrekken. Aldus wordt voorkomen dat deze gegevens, tenzij met toestemming van de cliënt, alsnog onder ogen van derden zouden komen.

Deze geheimhoudingsplichten gelden, net als het beroepsgeheim, jegens iedereen en gaat, als het om documenten gaat, boven de Wet openbaarheid van bestuur.

Hulpverleners achten het, terecht, hun rechtsplicht te voorkomen dat dergelijke gegevens onder ogen van derden zouden kunnen komen. De terughoudendheid van de hulpverleners houdt ook verband met de vrees dat de gegevens die aan de toezichthouder verstrekken, aan de openbaarheid zullen moeten worden prijsgegeven in geval daarom met een beroep op de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) wordt verzocht. Zij vrezen dat de toepassing van die wet, ondanks de daarin voorziene belangenafweging en bescherming van persoonsgegevens, ertoe zal kunnen leiden dat toch gegevens naar buiten komen die voor een - wellicht beperkte - groep van betrokkenen tot de cliënt herleidbaar zijn. Het gevolg van te grote terughoudendheid bij het verstrekken van gegevens zou zijn dat de toezichthouder de zaak niet goed zou kunnen onderzoeken.

De geheimhoudingsplicht is dus van belang omdat aanbieders en beroepskrachten, zonder de zekerheid over geheimhouding van de verstrekte gegevens, ondanks de wettelijke meldplicht, te grote terughoudendheid zouden betrachten met het verstrekken van gegevens aan de toezichthouder.

Met de zinsnede 'onverminderd het bepaalde in artikel 4.2.3' wordt verduidelijkt dat deze geheimhoudingsplicht uitzondering lijdt voor zover de toezichthoudende ambtenaren persoonsgegevens moeten verstrekken aan het college of de Minister als die de gegevens nodig hebben om hun handhavingstaken uit te voeren.

Artikel 5.2 eerste lid

Ingevolge artikel 5.1. moet het college ervoor zorgen dat wordt toegezien op de naleving van hetgeen bij of krachtens deze wet is bepaald. Daarbij gaat het niet alleen om de eigen gemeentelijke regels (hoofdstuk 2), maar ook om de in de wet opgenomen kwaliteitseisen (hoofdstuk 3). Vanwege de aard van de voorzieningen wordt het wenselijk geacht dat ook van rijkswege toezicht wordt uitgeoefend op de kwaliteit van de geleverde voorzieningen, althans wat betreft een deel van de in het wetsvoorstel opgenomen kwaliteitsregels. Daarbij is nadrukkelijk sprake van beperking tot de naleving van hetgeen is bepaald inzake het werken volgens de professionele standaard en de veiligheid, doeltreffendheid, doelmatigheid en cliëntgerichtheid van de ondersteuning. Dit toezicht omvat logischerwijs ook het toezicht op de naleving door een aanbieder van een aanwijzing die of een bevel dat hem wegens het niet naleven van zijn wettelijke verplichtingen op grond van artikel 5.3 is gegeven. Daarnaast zijn de door de minister aan te wijzen toezichthouders belast met het toezicht op het SHG. Dat is in het eerste lid vastgelegd. Het ligt in de rede dat voor het uitoefenen van dit toezicht ambtenaren van de Inspectie voor de Gezondheidszorg worden aangewezen; teneinde echter te kunnen komen tot meer integraal toezicht van rijkswege op het sociale domein, is voor een algemene formulering gekozen.

tweede lid

Ook de door de minister aan te wijzen toezichhouders moeten zo nodig kunnen binnentreden in een woning of dossiers kunnen inzien; daarom zijn de regels, neergelegd in artikel 5.1, tweede en derde en vierde lid, van overeenkomstige toepassing verklaard.

derde lid

De rijkstoezichthouders rapporteren uiteraard aan de minister. In artikel 5.3 is, overeenkomstig de Kwaliteitswet zorginstellingen, voorzien in een bevoegdheid voor de minister tot het geven van een aanwijzing en een bevoegdheid voor de rijkstoezichthouders tot het geven van een bevel, indien daar aanleiding toe bestaat. Om recht te doen aan de decentrale opzet van het wetsvoorstel, is echter bepaald dat de rijkstoezichthouders ook rapporteren aan de colleges van de betrokken gemeenten, zodat die zo nodig handhavend kunnen optreden.

vierde lid

De toezichthouders kunnen in voorkomend geval hun rapportages aan de minister en aan de colleges van de betrokken gemeenten vergezeld doen gaan van een advies over te nemen maatregelen. Denkbaar is dat zij in dit advies in bepaalde gevallen maatregelen voorstellen aan het college van de betrokken gemeente en in andere gevallen aan de minister of aan beide. Het ligt in de rede dat zo nodig afstemming tussen het college, de toezichthouders en de minister zal plaatsvinden omtrent eventueel handhavend optreden.

vijfde lid

Het vijfde lid voorziet erin dat de rijkstoezichthouders de minister jaarlijks in algemene zin voorzien van informatie omtrent de uitgevoerde werkzaamheden en hun observaties. Deze rapportages kunnen voor de minister nuttige informatie bevatten over de wijze waarop deze wet en de maatschappelijke ondersteuning in de praktijk functioneert.

Artikel 5.3

eerste en tweede lid

Het eerste lid geeft de minister de bevoegdheid tot het concretiseren van de norm, in de vorm van een aanwijzing aan een aanbieder, in die gevallen waarin sprake is van een tekortkoming in de naleving van de regels inzake de veiligheid of de professionele standaard. De aanwijzing heeft de bedoeling om de situatie die de aanbieder dient te creëren, aan te geven en bevat de termijn waarbinnen aan de aanwijzing moet zijn voldaan. De aanwijzing zal dus concreet en onderbouwd moeten aangeven welke maatregelen de aanbieder zal moeten nemen.

derde lid

Er zijn situaties denkbaar waarin op zeer korte termijn moet kunnen worden ingegrepen, omdat maatregelen geen uitstel kunnen lijden in verband met gevaar voor de veiligheid of de gezondheid. Er kan sprake zijn van gevaar voor de veiligheid of de gezondheid indien de kwaliteit van de geleverde ondersteuning structureel ernstige tekortkomingen kent. De langdurige zorg en ondersteuning staan in het teken van de kwaliteit van leven. Voor mensen die langdurig van ondersteuning afhankelijk zijn, is de kwaliteit van de ondersteuning bijna synoniem met de kwaliteit van het bestaan. Als de ondersteuning structurele tekortkomingen kent, brengt dit ernstige schade toe aan de kwaliteit van het bestaan van een toch al kwetsbare groep cliënten en is derhalve sprake van een gevaarssituatie, zoals in dit lid wordt bedoeld. Indien blijkt dat de kwaliteit van leven ernstig wordt geschaad, kan onder omstandigheden derhalve aanleiding bestaan tot het geven van een schriftelijk bevel tot stopzetting van de ondersteuning totdat de geleverde zorg naar het oordeel van de minister weer op orde is en het gevaar voor de veiligheid of de gezondheid is afgewend. Het spreekt voor zich dat daarbij zal moeten worden voorzien in vervangende ondersteuning voor betrokkenen.

vierde lid

De aanbieder zal de aanwijzing moeten naleven binnen de aangegeven termijn. Vanwege de aard van een bevel, zal daaraan onmiddellijk moeten worden voldaan. Anders dan in de Kwaliteitswet zorginstellingen is in deze wet niet voorzien in de mogelijkheid voor de minister tot het toepassen van bestuurlijke sancties (boete of herstelsancties als bedoeld in de Awb). Daarbij is in overweging genomen dat de colleges van de betrokken gemeenten in voorkomend geval – als een aanbieder

onverhoopt nalaat uitvoering te geven aan een aanwijzing of bevel - zullen kunnen bezien welke gevolgen daaraan moeten worden verbonden.

vijfde lid

Teneinde ervoor te zorgen dat de colleges van de betrokken gemeenten, die tenslotte ook verantwoordelijk zijn voor de kwaliteit van de geboden ondersteuning, op de hoogte zijn van door de minister en de rijkstoezichthouders genomen handhavingsstappen, is bepaald dat van een aanwijzing of bevel een afschrift wordt toegezonden.

Artikel 5.4

eerste lid

Het college van een gemeente blijft bevoegd zelf te bepalen welke maatregel wordt genomen naar aanleiding van een door de rijkstoezichthouders gegeven advies. Om te waarborgen dat adviezen van die toezichthouders zorgvuldig op hun waarde worden beoordeeld, is echter bepaald dat het college een dergelijk advies niet zonder meer naast zich mag neerleggen; het college zal schriftelijk aan de toezichthouders moeten mededelen om welke zwaarwegende redenen van het advies wordt afgeweken. Aldus wordt gewaarborgd dat een college aan de waarnemingen van de toezichthouders de juiste waarde zal toekennen.

tweede lid

Om zeker te stellen dat de colleges ook in staat zullen zijn aan zwaarwegende rapporten van de toezichthouders gevolgen te verbinden, is bepaald dat bij verordening de nodige regels zullen moeten worden gesteld om dat mogelijk te maken.

Artikel 5.5

Deze bepaling voorziet in handhavingsbevoegdheden van de minister jegens het SHG. Ook hier kan in voorkomend geval een concrete aanwijzing worden gegeven omtrent de wijze waarop het SHG de wet moet naleven. Aan een bevel bestaat geen behoefte, aangezien het SHG geen aanbieder is die ondersteuning aan cliënten levert.

HOOFDSTUK 6. WIJZIGING ANDERE WETTEN

Artikelen 6.1 en 6.2

De voorgestelde wijzigingen van artikel 1 van de Wet medezeggenschap cliënten zorginstellingen strekken ertoe die wet niet langer op voorzieningen van maatschappelijke ondersteuning van toepassing te doen zijn. Dat hangt samen met artikel 2.1.3 van dit wetsvoorstel, waarin aan de gemeenten wordt opgedragen bij verordening regels te stellen over de medezeggenschap van cliënten in het beleid van aanbieders die de gemeente inschakelt. Het is de bedoeling deze beide artikelen in werking te doen treden met ingang van het eerste kalenderjaar na dat (2014) waarin de wet gedeeltelijk in werking treedt, derhalve per 1 januari 2015.

In een overgangsbepaling is vastgelegd dat de Wet medezeggenschap cliënten zorginstellingen wel van toepassing blijft op procedures die voordien zijn begonnen (voordat die wet niet langer van toepassing was). Met 'procedures' wordt bedoeld op adviesaanvragen van de aanbieder aan de cliëntenraad en de afronding van de besluitvorming over een kwestie waarover advies is gevraagd, met inbegrip van de voorlegging van een voorgenomen besluit waarmee de cliëntenraad niet wenste in te stemmen of een geschil over de uitvoering van de wet aan de zgn. vertrouwenscommissie. Ook als de aanbieder de cliëntenraad voor het vervallen van de wet in de gelegenheid heeft gesteld een voordracht te doen voor de benoeming van een bestuurslid, is daarmee een procedure gestart die onder de overgangsbepaling valt.

Artikelen 6.3 en 6.4

De voorgestelde wijzigingen van artikel 1 van de Wet klachtrecht cliënten zorgsector strekken ertoe die wet niet langer op voorzieningen van maatschappelijke ondersteuning van toepassing te doen zijn. Dat hangt samen met artikel 2.1.3 van dit wetsvoorstel, waarin aan de gemeenten wordt opgedragen bij verordening regels te stellen over de afhandeling van klachten van cliënten over en door aanbieders die de gemeente inschakelt. Het is de bedoeling deze beide artikelen in werking te

doen treden met ingang van het eerste kalenderjaar na dat (2014) waarin de wet gedeeltelijk in werking treedt, derhalve per 1 januari 2015.

Parallel aan artikel 6.2 is in artikel 6.4 geregeld dat de Wet klachtrecht cliënten zorgsector van toepassing blijft op de afhandeling van klachten die voor het vervallen van die wet zijn ingediend bij een klachtencommissie als bedoeld in die wet. Dat betekent dat de klachtencommissie in de gelegenheid moet worden gesteld haar werk overeenkomstig de vastgestelde regels te verrichten en de klager moet laten weten wat haar oordeel is over de gegrondheid van de klacht. Ook moet de aanbieder daarna de klager en de klachtencommissie tijdig mededeling doen van de maatregelen die hij naar aanleiding van de klacht zal nemen.

Ook is voorzien in het van toepassing blijven van de artikelen 3 tot en met 3b van de Wet klachtrecht cliënten zorgsector. Dat betekent dat ook is voorzien in voortzetting van het toezicht op en de handhaving van de bepalingen inzake het klachtrecht.

Artikelen 6.5 en 6.6

De voorgestelde wijziging van artikel 1 van de Kwaliteitswet zorginstellingen strekt ertoe die wet niet langer op voorzieningen van maatschappelijke ondersteuning van toepassing te doen zijn. Dat hangt samen met artikel 2.1.3 van dit wetsvoorstel, waarin aan de gemeenten wordt opgedragen bij verordening regels te stellen over kwaliteitseisen die worden gesteld aan aanbieders van maatschappelijke ondersteuning en hoofdstuk 3 dat kwaliteitseisen aan aanbieders stelt. Het is de bedoeling deze beide artikelen in werking te doen treden met ingang van het eerste kalenderjaar na dat (2014) waarin de wet gedeeltelijk in werking treedt, derhalve per 1 januari 2015.

De wijziging in artikel 3a van de Kwaliteitswet zorginstellingen betreft uitsluitend de wijziging van de verwijzing in dat artikel naar de 'oude' Wmo door een naar de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015.

Dit artikel regelt dat de artikelen 8 tot en met 10 van de Kwaliteitswet zorginstellingen van toepassing blijven op gedragingen die hebben plaatsgevonden voor het tijdstip waarop die wet niet langer van toepassing is op maatschappelijke ondersteuning. Dit betekent dat de minister op grond van artikel 8 van die wet nog een aanwijzing (en de IGZ nog een bevel) zou kunnen geven, wanneer wordt vastgesteld dat een gedraging daartoe aanleiding geeft. Het spreekt voor zich dat van deze bevoegdheid een spaarzaam gebruik wordt gemaakt, maar aldus wordt wel voorkomen dat, waar dat ingrijpen nodig is, 'lopende' handhavingszaken tussen wal en schip zouden vallen. Zo kunnen op grond van artikel 9 van de Kwaliteitswet zorginstellingen ook nog boetes worden opgelegd en kan strafvervolgning plaatsvinden wegens gedragingen waarop dat artikel ziet; ook kan nog een last onder dwangsom worden opgelegd wanneer een beroepsbeoefenaar geen medewerking verleent aan de inzage van patiëntendossiers. Tot slot blijft het mogelijk dat een last onder bestuursdwang wordt opgelegd als geen gevolg wordt gegeven aan een gegeven aanwijzing of bevel.

Naar verwachting zullen er slechts enkele gevallen zijn waarin dit artikel toepassing zal krijgen.

Artikelen 6.7 tot en met 6.20

Deze puur technische wijzigingen strekken uitsluitend tot wijziging van de verwijzing in die wetten (als onderdeel van de definitie van huiselijk geweld en kindermishandeling) naar de Wmo naar de onderhavige nieuwe wet, waarin de verplichting voor aanbieders van maatschappelijke ondersteuning om een meldcode te hebben, is overgenomen.

De eveneens puur technische wijziging van de Wet op de jeugdzorg in artikel 6.19 vervangt de naam 'Wmo' ook nog in twee artikelen die de relatie met het SHG regelen.

Artikel 6.21

Ook de wijziging in het wetsvoorstel forensische zorg, indien dat is of wordt aangenomen en in werking treedt, is puur technisch en strekt uitsluitend tot wijziging van de verwijzing in die wet naar de Wmo.

Artikel 6.22

Onderdeel A voegt aan artikel 2 van bijlage 2 bij de Algemene wet bestuursrecht artikel 2.6.6 van onderhavige wet toe. In bestuursgeschillen op grond van artikel 2.6.6 (aanwijzingsbevoegdheid van Onze Minister) is de Afdeling bestuursrechtspraak de eerste en enige bestuursrechter. In de onderdelen B en C is de verwijzing naar de Wmo vervangen door die naar de Wmo 2015.

Artikel 6.23 en 6.24

Ook in deze wetten is de verwijzing naar de Wmo vervangen door die naar onderhavig wetsvoorstel.

Artikel 6.25

In de Successiewet 1956 is geregeld dat een vrijstelling geldt voor bloedverwanten die als mantelzorger werkzaam zijn geweest voor een erflater en die daarvoor op grond van de Wmo een mantelzorgcompliment hebben ontvangen in het jaar voor dat van overlijden. De wijziging houdt in dat die vrijstelling voortaan geldt voor een mantelzorger die van de gemeente in het voorgaande jaar een blijk van waardering heeft ontvangen. De gemeenten zullen betrokkenen ten behoeve van deze vrijstelling zo nodig een verklaring moeten verstrekken waaruit zulks blijkt.

Artikel 6.26 en 6.27

Ook deze wijzigingen betreffen louter een wijziging van de verwijzing naar de Wmo.

Artikel 6.28

In de Wet inkomstenbelasting 2001 wordt de verwijzing naar betaalde eigen bijdrage in het kader van een pgb op grond van de Wmo gewijzigd in verband met de vervanging van die wet door dit wetsvoorstel.

Artikel 6.29

Met onderdeel A wordt geregeld dat de Wet marktordening niet van toepassing is op aanbieders die maatschappelijke ondersteuning leveren en dat de NZa derhalve ook geen regulerende of toezichhoudende bevoegdheden heeft op het terrein van de maatschappelijke ondersteuning. Wel blijft de NZa belast met het toezicht op de uitvoering door het CAK van de taken inzake de eigen bijdragen voor de maatschappelijke ondersteuning. De wijziging in onderdeel B betreft louter een wijziging van de verwijzing naar de Wmo in de twee bepalingen in de wet die daarop betrekking hebben.

Artikel 6.30

In de Wet op de omzetbelasting 1968 is voorzien in vrijstelling van de BTW voor huishoudelijke verzorging. De vrijstelling is zodanig gewijzigd dat alle maatwerkvoorzieningen daaronder vallen, zodat de vrijstelling voor de uit de AWBZ naar de nieuwe wet gedecentraliseerde voorzieningen in stand blijft.

Artikel 6.31

In artikel 31 van de Wet werk en bijstand is geregeld dat een mantelzorgcompliment buiten beschouwing blijft bij het in kaart brengen van de bestaansmiddelen. De tekstwijziging is noodzakelijk omdat het wetsvoorstel het mantelzorgcompliment vervangt door een blijk van waardering van de gemeente.

Artikel 6.32 en 6.34

Bij de berekening van het arbeidsverleden tellen perioden waarin iemand inkomsten heeft omdat hij voor een ander werkzaamheden verricht, waarvoor die ander met gelden uit zijn pgb betaalt, in zekere mate mee. In de desbetreffende bepaling moest de verwijzing naar een pgb als bedoeld in de Wmo worden aangepast aan de nieuwe situatie.

Artikel 6.33

Artikel 16 van de Woningwet legt de eigenaar van een woning de verplichting op tot het treffen van de woningaanpassing waarvoor op grond van de Wmo een tegemoetkoming is verleend. Deze bepaling kan worden ingetrokken. Het wetsvoorstel maakt het mogelijk dat degene die een maatwerkvoorziening ontvangt daarvoor een bijdrage moet betalen, ook indien hij niet de eigenaar

van de woning is. Indien hij niet de eigenaar is, zal hij zich ervan hebben te vergewissen dat de eigenaar instemt met de aanpassing. Indien die instemming wordt verkregen, kan de gemeente (of de ontvanger van het persoonsgebonden budget) de woningaanpassing laten uitvoeren. Aan een verplichting voor de eigenaar bestaat in deze opzet geen behoefte meer.

Artikel 6.35

De wijziging van artikel 197 van Boek BW is nodig om te regelen dat voor de vaststelling van het totale bedrag waarvoor aansprakelijkheid naar burgerlijk recht zou bestaan, een aantal artikelen betreffende wettelijke aansprakelijkheid buiten de schuld van degene die de schade veroorzaakt heeft (risicoaansprakelijkheid), buiten toepassing blijven.

Artikel 6.36

De wijziging in het tweede lid van artikel 1 van de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg strekt ertoe te bewerkstelligen dat die wet niet langer op de maatschappelijke ondersteuning van toepassing is. Dat houdt verband met de keuze om de kwaliteit van de maatschappelijke ondersteuning in dit wetsvoorstel te regelen.

De wijziging in de definitie van huiselijk geweld betreft louter een wijziging van de verwijzing naar de Wmo.

Artikel 6.37

Ook deze wijzigingen in twee nog aanhangige wetsvoorstellen betreffen louter een wijziging van de verwijzing naar de Wmo.

HOOFDSTUK 7. INVOERINGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 7.1

eerste lid

Het eerste lid regelt dat een aantal aanspraken ingevolge de AWBZ met ingang van 1 januari 2015 (de beoogde datum waarop de gemeenten op grond van dit wetsvoorstel verantwoordelijk zullen worden voor het verbrede takenpakket op het terrein van de maatschappelijke ondersteuning) zullen vervallen. Het gaat daarbij om de aanspraken op persoonlijke verzorging en begeleiding, beide alleen voor zover die aanspraak niet tevens een aanspraak op verblijf omvat, op verblijf en begeleiding in een instelling voor beschermd wonen, en op kortdurend verblijf en vervoer.

De aanspraken op grond van de AWBZ zijn in die wet slechts zeer algemeen aangeduid en zijn in het Besluit zorgaanspraken AWBZ concreet omschreven. De aanspraken op zorg die wordt gedecentraliseerd en die daarom niet langer deel zal uitmaken van de wettelijke aanspraken op grond van die wet, zouden kunnen worden geschrapt door wijziging van dat besluit.

Er is echter, net als bij de totstandkoming van de Wmo voor de huishoudelijke verzorging is geschied, voor gekozen in dit wetsvoorstel te regelen dat de zorg die onderdeel uitmaakt van de met het wetsvoorstel naar de gemeenten te decentraliseren verantwoordelijkheid, niet langer onderdeel uitmaakt van de aanspraken op grond van de AWBZ. Uiteraard zal door middel van een technische wijziging de tekst van het Besluit zorgaanspraken AWBZ in verband hiermee ook worden aangepast, opdat geen misverstanden kunnen bestaan omtrent de reikwijdte van de aanspraken. Voorts zal met een afzonderlijk wetsvoorstel de AWBZ worden vervangen door een nieuwe wet die de aanspraken op langdurige intramurale zorg regelt.

De keuze voor deze aanpak is mede ingegeven door de noodzaak te voorzien in een zorgvuldige overgangsregeling voor personen die bij de inwerkingtreding van het wetsvoorstel zorg genieten die onder de te schrappen aanspraken valt (artikelen 7.2 tot en met 7.6).

In dit verband zij nog vermeld dat het voornemen bestaat de AWBZ met ingang van 1 januari 2015 te vervangen door een nieuwe wet (kern-AWBZ), waarin de aanspraken op langdurige zorg worden geregeld. In de kern-AWBZ zal niet langer aanspraak bestaan op de met dit artikel uit de aanspraken ingevolge de AWBZ te schrappen zorg. Artikel 7.1 behoudt echter ook dan haar betekenis, omdat zij de basis is voor de in de navolgende artikelen vervatte overgangsrechtelijke regels voor degenen die door deze wet (en de kern-AWBZ) niet langer aanspraken hebben op de in dit artikel genoemde AWBZ-zorg. Voor zover de kern-AWBZ overgangsrechtelijke regels

noodzakelijk maakt voor andere groepen verzekerden, zullen die in de kern-AWBZ worden opgenomen.

De bepaling formuleert met de woorden 'met ingang van de eerste dag van het kalenderjaar na dat waarin enig artikel van deze wet in werking is getreden' dat de aanspraken ingevolge de AWBZ vervallen op 1 januari 2015. In de toelichting op artikel 7.10 wordt nader ingegaan op de beoogde inwerkingtreding van de verschillende onderdelen van het wetsvoorstel; een belangrijk deel van de artikelen zal, met het oog op een goede voorbereiding, kort na publicatie van de wet in het Staatsblad in werking kunnen en moeten treden; met ingang van het jaar daarna moeten de gemeenten maatschappelijke ondersteuning bieden op grond van dit wetsvoorstel; de andere bepalingen treden dan in werking. Met het oog op de leesbaarheid wordt in de toelichting op dit artikel en de volgende artikelen van die beoogde inwerkingtreding uitgegaan en dus steeds gesproken over data in 2014 en 2015.

tweede lid

Tot 1 januari 2015 kunnen verzekerden nog een indicatiebesluit aanvragen bij het Centrum Indicatiestelling Zorg (CIZ). Het CIZ moet op die aanvragen om een indicatie in beginsel dus ook nog een besluit nemen. Tegelijk zal een door het CIZ voor 2015 te nemen indicatiebesluit dat betrokkene aanspraken op zorg krijgt die – op basis van het overgangsrecht voor de betrokken verzekerden – gevolgen hebben voor de gemeente te verstrekken ondersteuning. Het tweede lid bevat daarom een overgangsregeling, inhoudende dat het CIZ, als het te nemen besluit zal inhouden dat betrokkene aanspraak op dergelijke zorg krijgt voor een periode die zal doorlopen in 2015, alvorens zijn besluit te nemen, het college van de gemeente waarvan de verzekerde ingezetene is, in de gelegenheid moet stellen zijn zienswijze ter zake kenbaar te maken. Aldus wordt bevorderd dat gemeenten vroegtijdig worden betrokken bij cliënten die waarschijnlijk op enig tijdstip in de nabije toekomst op ondersteuning door de gemeente zullen zijn aangewezen en wordt tevens mogelijk gemaakt dat het CIZ bij het nemen van zijn besluit, binnen de grenzen van de thans geldende regels, rekening kan houden met de door de gemeente ingebrachte zienswijze. Dit is voor betrokkene ook van belang met het oog op de continuïteit van zijn ondersteuning. Het ligt in de bedoeling deze bepaling in werking te doen treden de dag (in 2014) na die waarop de wet in het Staatsblad wordt gepubliceerd.

derde lid

Voor het behandelen van een indicatieaanvraag moet rekening worden gehouden met een termijn van acht weken. Gegeven de normale behandeltermijn van een aanvraag van een indicatiebesluit, zouden aanvragen die worden ingediend na 31 oktober 2014, in de praktijk slechts in uitzonderlijke gevallen nog kunnen leiden tot de verlening van AWBZ-zorg. Daarmee zou het CIZ in deze gevallen besluiten over het verlenen van zorg aan personen in een periode waarin die zorg niet langer tot de aanspraken ingevolge de AWBZ behoort. Daarom is ervoor gekozen het alsdan bevoegde bestuursorgaan de beslissing te laten nemen. Het derde lid regelt dat dergelijke aanvragen in beginsel niet meer door het CIZ hoeven te worden afgehandeld en moeten worden overgedragen aan de gemeente waarin betrokkene woont. Daarop is in het belang van betrokkenen een uitzondering gemaakt voor gevallen waarin een indicatiebesluit op korte termijn moet worden genomen omdat spoedige verlening van zorg redelijkerwijs noodzakelijk is. De overdracht van een aanvraag door het CIZ vormt het signaal voor de gemeente om te beginnen met het onderzoek, bedoeld in artikel 2.3.2. Na dat onderzoek kan betrokkene dan een aanvraag om ondersteuning bij de gemeente indienen.

Artikel 7.2

Artikel 7.2 voorziet erin dat de gemeenten tijdig de nodige maatregelen kunnen treffen voor cliënten die bij de invoering van het wetsvoorstel ingevolge de AWBZ aanspraak op (de te decentraliseren) zorg hebben en die in vervolg daarop (bij het verstrijken van de toepasselijke overgangperiode) voor hun ondersteuning aangewezen zullen zijn op een beslissing van de gemeente inzake een maatwerkvoorziening. Om de gemeenten in staat te stellen tijdig en zonder dat betrokkene zich daartoe eerst moet melden het vereiste onderzoek naar de ondersteuningsbehoefte van betrokkene te kunnen doen, voorziet dit artikel in de verplichting voor de (zorgverzekeraars en) zorgkantoren om zo spoedig mogelijk de relevante gegevens over de zorgbehoefte en zorgconsumptie van betrokkene te verstrekken aan de gemeente waar hij woont.

Alleen indien het college met behulp van deze gegevens tijdig het vereiste onderzoek uitvoert, is betrokkene in staat om daarna tijdig een ondersteuningsaanvraag in te dienen (zie artikel 7.6). De verstrekking van de informatie moet 'zo spoedig mogelijk' geschieden. Dat betekent dat zo snel mogelijk na het tijdstip van inwerkingtreden van het wetsvoorstel de gegevens zullen moeten worden verstrekt van de verzekerden die op dat moment al de bedoelde zorg ontvangen of daarop aanspraak hebben. De gegevens van de verzekerden die daarna nog aanspraak op die zorg krijgen, zullen moeten worden verstrekt zo spoedig mogelijk nadat het zorgkantoor daarvan op de hoogte is gekomen.

In het eerder genoemde wetsvoorstel begeleiding was een vergelijkbare bepaling opgenomen, zij het dat de verplichting tot het verstrekken van gegevens daarin op het CIZ werd gelegd. Het CIZ moest op grond van die bepaling eenmalig per cliënt het indicatiebesluit verstrekken waarin is vastgesteld dat de verzekerde is aangewezen op de zorg die gedecentraliseerd werd. Het indicatiebesluit bevat:

- a. naam, adres, woonplaats, burgerservicenummer (bsn), datum besluit;
- b. het soort zorg en het advies over de leveringsvorm van de zorg (in natura of pgb) en het aantal geïndiceerde uren zorg;
- c. de begin- en einddatum indicatie;
- d. of aanspraak bestaat op vervoer.

Een indicatiebesluit wordt op grond van hetgeen is bepaald in het Besluit zorgaanspraken AWBZ vastgesteld als er sprake is van een of meer met name genoemde 'grondslagen'. Een grondslag is een aandoening, beperking of beperking als gevolg waarvan de verzekerde op een of meerdere vormen van AWBZ-zorg kan zijn aangewezen, bijvoorbeeld verstandelijke beperking, zintuiglijke beperking. Zonder grondslag geeft het CIZ dus geen besluit af op grond van de AWBZ en is er geen toegang tot AWBZ-zorg. De grondslag geeft inzicht in de beperking van de persoon.

Om de overgang van de betrokken cliënten zo goed mogelijk te doen plaatsvinden, is inmiddels ervoor gekozen dat de colleges ook moeten kunnen beschikken over de gegevens inzake de zgn. zorgconsumptie (bij welke aanbieder neemt de cliënt welke zorg af?); deze gegevens bevinden zich bij de zorgkantoren, die in de AWBZ verantwoordelijk zijn voor het verstrekken van de zorg. Om die reden is ervoor gekozen de verplichting tot het verstrekken van de gegevens aan de colleges op de zorgkantoren te leggen; deze beschikken ook over de indicatiebesluiten.

De voorgestelde bepaling betekent dat de gemeenten niet alleen kennis krijgen van de adresgegevens en het daarmee corresponderende bsn van betrokkene, maar ook van zogenaamde bijzondere persoonsgegevens in de zin van de Wbp (gezondheidsgegevens); deze betreffen o.a. de grondslag waarop betrokkene op zorg is aangewezen, de geïndiceerde en de ontvangen zorg en de afloopdatum van de indicatie.

Artikel 7.3 eerste lid

Het wetsvoorstel houdt in dat bepaalde aanspraken ingevolge de AWBZ met ingang van 1 januari 2015 komen te vervallen (artikel 7.1). Het vervallen van deze aanspraken vindt uiteraard niet plaats zonder dat voor de betrokkenen is voorzien in een zorgvuldige en evenwichtige regeling van overgangsrecht. Daarmee wordt enerzijds gewaarborgd dat betrokkenen niet onmiddellijk met de gevolgen van de wijzigingen worden geconfronteerd, zodat zij zich kunnen voorbereiden op de komende wijzigingen, en dat op zorgvuldige wijze wordt vastgesteld voor welke ondersteuning zij in de nieuwe opzet in aanmerking komen. Anderzijds is het van belang dat de periode gedurende welke door het bestaan van een overgangsregeling twee groepen van gevallen met ongelijke rechten bestaan, zo kort mogelijk wordt gehouden.

De hoofdregel is dat personen die de in artikel 7.1, onder a, b, d en e, genoemde zorg ontvangen vanaf 1 januari 2015, gedurende de looptijd van hun indicatiebesluit – maar uiterlijk tot het einde van dat jaar – recht houden op die zorg, onder de condities die daarvoor onder de AWBZ van toepassing waren (bijdragen). Dat betekent ook dat zij er recht op hebben dat die zorg geleverd wordt door de zorgaanbieder van wie zij die zorg dan ontvangen, zelfs indien deze niet door de gemeente is gecontracteerd. De formulering impliceert dat iemand die ingevolge het indicatiebesluit aanspraak heeft op meer zorg dan hij op 1 januari 2014 ontvangt, het nog niet gebruikte deel van de aanspraak desgewenst ook nog tot gelding kan brengen.

tweede lid

In afwijking van de hoofdregel van het eerste lid, kan het college indien toepassing wordt gegeven aan artikel 7.5 (zie de toelichting op dat artikel) met inachtneming van de daarvoor door het wetsvoorstel voorgeschreven procedures, op een eerder tijdstip een besluit in de plaats te stellen over de ondersteuning die betrokkene van de gemeente zal ontvangen. Indien de gemeente op zorgvuldige wijze tot een dergelijk besluit komt en betrokkene daarmee instemt dan wel het nieuwe besluit – al dan niet nadat betrokkene daartegen in bezwaar en beroep is gegaan - onherroepelijk is geworden, kan de overgangsregeling voor die cliënt eerder eindigen dan volgens de hoofdregel het geval zou zijn. In de bepaling is dat tot uitdrukking gebracht met de zinsnede 'indien artikel 7.5 toepassing heeft gevonden en tegen het in dat artikel bedoelde besluit van het college niet langer bezwaar of beroep open staat'. Let wel, de overgangsregeling kan voor die cliënt in dat geval wel eerder eindigen, maar niet later dan volgens de hoofdregel het geval zou zijn. Ook wanneer het besluit nog niet onherroepelijk is geworden, heeft die cliënt vanaf 1 januari 2016 geen recht meer op de zorg, onder de condities die daarvoor onder de AWBZ van toepassing waren.

derde lid

Het tweede lid bevat een enigszins afwijkende regel voor personen die weliswaar voor de bedoelde AWBZ-zorg geïndiceerd zijn, maar hun aanspraak nog niet tot gelding hebben gebracht. De regering acht het aangewezen dat deze personen weliswaar ten volle van hun aanspraak gebruik kunnen maken, gedurende de in het eerste lid genoemde periode, maar dat zij de gemeente de gelegenheid moeten bieden om in overleg te bezien op welke wijze en bij welke aanbieder de aanspraak tot gelding wordt gebracht. Nu betrokkene nog geen keuze voor een aanbieder heeft gemaakt, kan het overleg tussen hem en gemeente mogelijk ertoe leiden dat wordt gekozen voor een door de gemeente gecontracteerde aanbieder. Het gaat om een overlegverplichting. Betrokkene behoudt zijn recht om zelf te bepalen welke aanbieder (van de toegelaten/gecontracteerde zorgaanbieders onder de AWBZ) hij prefereert. Indien geen overeenstemming wordt bereikt, kan betrokkene dus zijn aanspraak tot gelding brengen volgens de regels die daarop onder de AWBZ van toepassing waren. Tegelijk geldt ook hier dat de gemeente op basis van artikel 7.5 een nieuw besluit kan voorbereiden en nemen, waaruit voortvloeit dat de overgangssituatie voor betrokkene wordt vervangen door de vaststelling van zijn nieuwe rechten op grond van het wetsvoorstel.

vierde lid

In het derde lid is een toegespitste overgangsregeling opgenomen voor personen die ervoor hebben gekozen hun zorgaanspraak tot gelding te brengen door zelf met een pgb zorg in te kopen. Ook voor deze personen is bepaald dat zij recht hebben op voortzetting van de bestaande situatie (het pgb) gedurende de looptijd van het indicatiebesluit, doch uiterlijk tot het einde van 2015. Deze bepaling is noodzakelijk omdat de formulering van het eerste lid met de woorden 'gelden de rechten en plichten met betrekking tot het tot gelding brengen van de aanspraak op zorg die aan het indicatiebesluit zijn verbonden' niet ziet op de situatie waarin iemand ervoor heeft gekozen niet zijn aanspraak op zorg (in natura) tot gelding te brengen, maar een pgb heeft aangevraagd en verkregen. Het tweede lid is van overeenkomstige toepassing; in afwijking van de hoofdregel van het vierde lid kan de overgangsregeling voor de cliënt eerder eindigen indien artikel 7.5 toepassing heeft gevonden en tegen het in dat artikel bedoelde besluit van het college niet langer bezwaar of beroep open staat. Ook hier geldt dat de overgangsregeling voor die cliënt in dat geval wel eerder kan eindigen, maar niet later dan volgens de hoofdregel het geval zou zijn.

vijfde lid

Dit lid legt vast dat de gemeente voor het tot gelding brengen van de onder het eerste, tweede en derde lid vallende rechten in de plaats treedt van het zorgkantoor. De formulering 'treedt het college in de plaats van de zorgverzekeraar' brengt o.a. tot uitdrukking dat de gemeente de kosten van de zorg of het pgb moet dragen en de baten van de betaalde eigen bijdragen aan haar ten goede komen.

zesde lid

Dit lid voorziet erin dat het CAK is belast met het heffen en innen van verschuldigde eigen bijdragen overeenkomstig de regels onder de AWBZ. De opbrengsten van de te heffen eigen bijdragen vloeien naar de gemeente.

zevende lid

Het zesde lid betreft een groep van personen, die in het buitenland verblijven (en niet langer AWBZ-verzekerde zijn) die op grond van overgangsrecht dat is getroffen in de Invoerings- en aanpassingswet Zorgverzekeringswet recht hebben op een vergoeding voor de zorg die niet langer deel zal uitmaken van de aanspraken ingevolge de AWBZ; ook deze personen ontvangen ten laste van het AWBZ nog maximaal een jaar de vergoeding die zij thans hebben.

Aangezien zij niet in Nederland woonachtig zijn, kunnen zij na afloop van deze overgangsperiode niet langer een vergoeding ontvangen voor de bedoelde zorg.

Artikel 7.4

eerste lid

De overgangsrechtelijke situaties in artikel 7.3 hebben betrekking op extramurale zorg (zorg bij de cliënt thuis). Het wetsvoorstel voorziet echter ook in de decentralisatie van het zgn. beschermd wonen naar de gemeenten. Artikel 7.1, eerste lid, onderdeel c, voorziet in verband daarmee in het vervallen van de aanspraak daarop ingevolge de AWBZ. Beschermd wonen is echter een aanspraak op intramurale zorg. Betrokkenen verblijven – soms gedurende vele jaren – in een instelling voor beschermd wonen. Uit een oogpunt van zorgvuldige belangenafweging is het niet goed verdedigbaar de aanspraak van deze cliënten te doen eindigen op een zelfde termijn als geldt voor de extramurale zorg. Tegelijk is het wenselijk ook voor deze aanspraak bestaande rechten niet ten eeuwigden dage ongewijzigd te prolongeren. Om die reden is voorzien in een overgangstermijn die ten minste vijf volle kalenderjaren zal belopen. De komende jaren zal zorgvuldig worden bezien op welke wijze deze zorg ten algemene in de verdere toekomst vorm kan worden gegeven. Nadat dit onderzoek zal hebben plaatsgevonden en daarover besluiten zijn genomen, en eventueel wetgeving is aangepast, kan vervolgens bij koninklijk besluit worden voorzien in vaststelling van een tijdstip waarop de gemeente geheel verantwoordelijk wordt voor de wijze waarop de betrokken cliënten worden ondersteund en waarop dientengevolge de overgangsregeling voor deze mensen kan vervallen.

Het eerste lid voorziet erin dat personen die op 1 januari 2015 verblijven in een instelling voor beschermd wonen, in die instelling kunnen blijven wonen zolang hun indicatie daarvoor geldt. Indien de indicatie nog voor meer dan vijf jaren geldt, kunnen zij in elk geval tot de eerste dag van het zesde jaar na inwerkingtreding van de wet in de instelling blijven wonen en mogelijk zelfs ook daarna nog. De wet maakt het mogelijk de periode waarvoor het overgangsrecht voor deze personen geldt, eventueel te laten duren totdat alle huidige cliënten niet langer in de instelling verblijven. Maar met de formulering van het artikelonderdeel is wel ook tot uitdrukking gebracht dat niet uitgesloten is dat er over een zestal jaren een andere oplossing moet worden gevonden. Er zij op gewezen dat ook voor deze cliënten – op individueel niveau - toepassing kan worden gegeven aan artikel 7.5, hetgeen ertoe kan leiden dat op een eerder tijdstip voor betrokkenen een andere maatwerkvoorziening wordt gevonden en de voor hem geldende overgangsregeling afloopt (tweede lid).

tweede lid

Met het tweede lid is vastgelegd dat voor deze groep overgangsgevallen dezelfde randvoorwaarden gelden als in artikel 7.3 is beschreven.

Artikel 7.5

Het is – mede met het oog op de beheersing van de kosten van de maatschappelijke ondersteuning - van belang dat gemeenten over de mogelijkheid beschikken om de 'oude' AWBZ-cliënten zo spoedig mogelijk in te passen in het nieuwe wettelijke kader. Dit artikel geeft het college daarom de bevoegdheid om eerder dan 1 januari 2016 een besluit te nemen over de ondersteuning die betrokkene van de gemeente zal ontvangen; de invulling van de te verstrekken maatwerkvoorziening kan in aard en omvang verschillen van hetgeen betrokkene als AWBZ-zorg ontving en het nieuwe besluit kan ook met zich brengen dat betrokkene de ondersteuning moet betrekken bij een andere aanbieder. Daarbij moet de gemeente uiteraard zorgvuldig te werk gaan,

hetgeen inhoudt dat zij de daarvoor door het wetsvoorstel voorgeschreven procedures moet volgen. Dit is verwoord door de overeenkomstige toepassing van artikel 2.3, tweede en derde lid, voor te schrijven. Indien de gemeente op zorgvuldige wijze tot een dergelijk besluit komt en dit besluit onherroepelijk is geworden, heeft de cliënt niet langer recht op voortzetting van zijn AWBZ-zorg of AWBZ-pgb.

Artikel 7.6

Voor de 'oude' AWBZ-cliënten voor wie het college geen toepassing geeft aan artikel 7.5, vervallen de uit het overgangsrecht voortvloeiende rechten met ingang van 1 januari 2016 (tenzij op een eerder tijdstip de AWBZ-indicatie verloopt). Voor deze cliënten moet het college uiteraard tijdig de stappen zetten die noodzakelijk zijn om hun helderheid te geven over de ondersteuning waarop zij na 1 januari 2016 in het nieuwe wettelijke kader kunnen rekenen. Het college moet voor deze cliënten, zonder voorafgaande aanmelding als bedoeld in artikel 2.3.2, tijdig het onderzoek uitvoeren dat nodig is om te bepalen voor welke maatwerkvoorziening zij in aanmerking komen. De overeenkomstige toepassing van artikel 2.3.2, tweede tot en met vierde lid, waarborgt dat betrokkene na dat onderzoek tijdig een aanvraag kan doen voor die verdere ondersteuning. Aldus wordt voorkomen dat iemand enige tijd zonder ondersteuning zou moeten leven.

Artikel 7.7

Artikel 7.7 bevat een aantal regels die de gemeente opdragen tijdig de stappen te zetten die noodzakelijk zijn om haar nieuwe en grotere verantwoordelijkheden op het terrein van maatschappelijke ondersteuning waar te kunnen maken.

eerste lid

Het eerste lid betreft schrijft voor dat het beleidsplan en de verordening voor 1 november 2014 zullen moeten zijn vastgesteld. Uitgaande van inwerkingtreding van het wetsvoorstel in de zomermaanden van 2014, houdt dit in dat gemeenten met de voorbereidingen daarvoor al zullen moeten beginnen voordat het wetsvoorstel tot wet is verheven. Met de VNG zullen daarover afspraken worden gemaakt en er zal worden gezorgd voor ondersteuning vanuit VWS.

tweede lid

Ook de algemene voorzieningen die de gemeente in haar beleidsplan opneemt en de algemene voorzieningen waartoe het wetsvoorstel verplicht, zoals het SHG en maatregelen voor mantelzorgers, zullen voor 1 november 2014 moeten worden getroffen.

derde lid

Om burgers na inwerkingtreding van de wet tijdig van maatwerkvoorzieningen te kunnen voorzien, zal de gemeente vanaf 1 november 2014 een functionerend stelsel van onderzoek naar de noodzaak van maatwerkvoorzieningen moeten hebben. Het derde lid draagt de gemeente op daartoe het nodige te doen (zie ook artikel 7.1, derde lid, dat regelt dat aanvragen na 31 oktober 2014 aan de gemeente moeten worden overgedragen).

vierde lid

Om misverstanden te voorkomen, legt het vierde lid vast dat de resultaten van het eerste door de gemeente uit te voeren onderzoek naar de kwaliteit van de geboden maatschappelijke ondersteuning voor 1 juli 2016 zullen moeten worden gepubliceerd.

vijfde lid

Voor 1 januari 2015 moet het college de toezichthouders aanwijzen.

Artikel 7.8

Artikel 3.5 kent voor aanbieders de verplichting om voor hun personeelsleden te beschikken over een verklaring omtrent het gedrag. Artikel 7.8 maakt op deze verplichting een uitzondering voor personen die bij de inwerkingtreding van die verplichting al voor de aanbieder werkzaam waren. Daarmee geldt de verplichting alleen voor nieuwe medewerkers.

Het tweede lid houdt er rekening mee dat ook voor medewerkers waarvoor de aanbieder op grond van het eerste lid nog niet over een VOG hoeft te beschikken, zich de noodzaak kan voordoen dat alsnog een VOG van betrokkene wordt verlangd als daarvoor gegronde redenen bestaan. Die

redenen zijn er in elk geval als de toezichthouder dat vaststelt. De overeenkomstige toepassing van artikel 3.5, derde lid, houdt in dat de aanbieder, als betrokkene dan niet alsnog een VOG aan hem overlegt, ervoor zal moeten zorgen dat betrokkene niet meer met zijn cliënten in contact komt.

Artikel 7.9

eerste en tweede lid

Op het tijdstip waarop de gemeenten op grond van onderhavig wetsvoorstel verantwoordelijk worden voor de maatschappelijke ondersteuning (1 januari 2015), zal de Wmo worden ingetrokken. Het eerste lid beoogt met de zinsnede die begint met 'onverminderd', buiten discussie te stellen dat de op dat tijdstip van kracht zijnde beschikkingen van gemeenten inzake het verstrekken van voorzieningen en pgb's (genomen met inachtneming van de voorschriften van de Wmo), niet worden geraakt door de intrekking van de wet. Die beschikkingen zijn genomen op grond van de bestaande Wmo-verordeningen. Met name van de inhoud van die beschikkingen en de regels in de verordening waarop die beschikkingen berusten, zal afhangen of de gemeente in de inwerkingtreding van de nieuwe wet aanleiding zal kunnen vinden om op die eerder afgegeven beschikkingen terug te komen. Als de gemeente op basis van deze wet in haar plan een gewijzigd beleid vaststelt en in verband daarmee in haar verordening nieuwe regels vastlegt omtrent het verstrekken van maatwerkvoorzieningen en persoonsgebonden budgetten, zal de gemeente moeten en kunnen bezien of het wenselijk is in de verordening ook regels van overgangsrecht op te nemen waarin wordt vastgesteld welke gevolgen de nieuwe verordening voor die eerder genomen beschikkingen zal hebben. Indien de gemeente daarbij tot de conclusie komt dat het noodzakelijk is eerder afgegeven beschikkingen niet ongewijzigd in stand te laten voor de oorspronkelijk vastgestelde periode, is er mogelijk sprake van aantasting van eigendom in de zin van artikel 1 van het Eerste Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 17 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest)¹⁷. Analooq aan de afweging die in dit wetsvoorstel is gemaakt met betrekking tot het overgangsrecht voor voorheen bestaande AWBZ-aanspraken, zal de gemeente de te kiezen aanpak dan zorgvuldig moeten toetsen aan de vereisten van het EVRM.

Het tweede lid regelt dat, voor zover er bezwaar of beroeps openstaat of loopt tegen besluiten genomen onder de werking van de Wmo, het voor 1 januari 2015 geldende recht van toepassing blijft.

derde lid

Indien onder de werking van de Wmo voor de aanschaf van roerende zaken krachtens die wet een financiële tegemoetkoming of een persoonsgebonden persoonsgebonden budget is verstrekt, of krachtens die wet roerende zaken in eigendom of bruikleen zijn verleend, blijft artikel 25 van die wet daarop ook na de intrekking van toepassing.

vierde lid

Dit lid regelt dat het college nog wel op de oude voet moet zorgen voor een cliënttevredenheidsonderzoek als bedoeld in artikel 9 van de Wmo met betrekking tot het laatste jaar (2014) waarin die wet gold.

vijfde lid

De artikelen 11 en 12 van de Wmo regelden op welke wijze ingezetenen en representatieve organisaties van cliënten moesten worden betrokken bij de voorbereiding van het beleid inzake maatschappelijke ondersteuning.

Dit artikel schrijft voor dat deze regels ook gelden voor het beleidsplan en de verordening die op grond van de nieuwe wet moeten worden vastgesteld.

Artikel 2.1.3 van onderhavig wetsvoorstel schrijft voor dat in de verordening moet worden vastgelegd op welke wijze deze betrokkenheid in de toekomst vorm krijgt. Onder 'uitvoering' van deze wet wordt in dat verband mede begrepen het vaststellen van een plan of verordening. Ook artikel 150 van de Gemeentewet kent ter zake een voorschrift.

---

¹⁷ Gelet op de toelichting op artikel 17 van het EU-Handvest, correspondeert dit artikel met artikel 1 van het Eerste Protocol.

Artikel 7.10

De gemeenten zullen op grond van dit wetsvoorstel vanaf 1 januari 2015 algemene - en maatwerkvoorzieningen moeten treffen. De artikelen 1.2.1, 1.2.2, 2.1.1, 2.2.1 tot en met 2.2.5, 2.3.1, 6.1 tot en met 6.37, 7.1 en 7.9 zullen met ingang van 1 januari 2015 in werking treden. Vanaf dat tijdstip gelden de wettelijke verplichtingen op het terrein van de maatschappelijke ondersteuning en op dat tijdstip vervallen de Wmo en de AWBZ-aanspraken. Naar het zich thans laat aanzien, zal het merendeel van de bepalingen van de wet in werking kunnen treden op de dag na die van publicatie in het Staatsblad. Dat geldt in elk geval voor de bepalingen die verplichtingen kennen (tot het vaststellen van een plan, een verordening e.d.) voor de gemeente, waaraan op 1 november 2014 moet zijn voldaan met het oog op een goede invoering van de wet. Ook bepalingen waarvan duidelijk is dat toepassing daarvan pas aan de orde en die ook pas kunnen worden toegepast, nadat de basisverplichtingen van de wet in werking zijn getreden (1 januari 2015), kunnen direct na publicatie van de wet in werking treden.

CONCEPT